

Legenda o troch kameňoch

časť prvá - Linwë

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Pavel Sekerák

O knihe

Pokoj mierumilovných obyvateľov dediny Algar naruší vpád cudzieho vojska. Niečo hľadajú. Nikto však netuší čo to je. Nikto okrem jediného z nich. Iba Lonor, miestny šaman, to vie. No ako sa ukáže, nie je to jediné tajomstvo, čo pred ostatnými ukrýva.

Počas tohto nečakaného útoku unesie skupina vojakov malé dievča. Jej odvážna sestra je rozhodnutá zachrániť ju za každú cenu a vydáva sa na nebezpečnú výpravu, počas ktorej zistí, že môže zachrániť viac než len jeden ľudský život.

Obsah

Legenda o troch kameňoch.....	1
O knihe.....	2
Únos.....	4
Povery.....	7
Rozhodnutie.....	9
Prvé kroky.....	12
Neznáma krajina.....	15
Priznanie.....	17
Návrat Thondora.....	20
Jama.....	22
Kameň.....	26
Prepadnutie.....	29
Starec a mesiac.....	32
V zajatí.....	34
Znovuzrodenie rytiera.....	36
Vyslobodenie.....	39
Prvý boj.....	45
Konečne spolu.....	50
Blúdenie.....	52
Prievozník.....	55
Po boji.....	58
Sazar.....	60
U modrého draka.....	65
Eimmu.....	67
Kilead.....	68
Po rokoch.....	71
Pomsta.....	72
Na úteku.....	74
Nečakané stretnutie.....	76
Vízia.....	78
Cesta do Aylalonu.....	79
Plán.....	82
Návrat domov.....	84
Druhý boj.....	87
Vyvolený.....	90
Sen o ľadovej princeznej.....	92

Únos

Slnko už bolo vysoko a jeho lúče ako šípy prenikali do hustého lesa. Linwë kráčala ďalej, hoci sa jej už neraz podlomili kolena. Neustále sa cez rameno obzerala späť. Odhodlanie a únava sa v nej prelínali a striedavo získavali navrch. Je to už predsa len niekoľko dní. čo opustila svoju rodnú dedinu.

„Na chvíľu si oddýchnem...“

Usadila sa v tieni veľkého duba a hlava jej pomaly klesala až spočinula na mäkkej tráve. Zaspala. Za zatvorenými očami videla obrazy spomienok. Radostné tance na oslavách, dievčatá ovenčené kvetmi, hrdých lovcov vracajúcich sa z lesa. Múdрых starcov čítajúcich legendy pri večernom ohni... Keby len mohla vrátiť čas... Keby sa nič z toho, čo za posledné dni prežila, nestalo... Keby bolo opäť všetko ako predtým... Hrávala by sa so sestrami na lúkach. Počúvala spev vtákov, hľadela na tajomné západy slnka. Ale to je už minulosť. Teraz je sama uprostred neznámej krajiny, vystrašená a unavená.

Všetko sa zmenilo, keď dedinu Algar napadli bojovníci z krajiny za Bielou horou. Vysokí svalnatí muži v ťažkom brnení križovali krajinu a kamkoľvek sa vydali, strach išiel pred nimi. Bojovali azda s každým národom v známom svete a ich výpravy vždy zanechali len oheň a plač. S nikým nemali zľutovanie. Zabíjanie im spôsobovalo rovnakú radosť ako ostatným pôsobí dobre odvedená práca. Nemali žiadnych spojencov, bojovali proti všetkým mestám a národom. Proti všetkým okrem jedného. Nikto netušil prečo až doteraz žili s Algarmi v mieri. Iba starejší poznali to tajomstvo. Ale nik sa ich na to nepýtal. Nebol dôvod, veď všetko bolo v poriadku. Až doteraz.

Ako slnko zapadalo za hory, z lesa bolo počuť dupot stoviek mužov. Čím boli bližšie, tým silnejší hluk sa ozýval z lesa. Algari nemali hradby, ani veže, dokonca ani zbrane. Žili jednoduchý život, neboli chamtiví, mali len to, čo im dala príroda navôkol. Nikdy s nikým nebojovali. Bolo to proti ich viere. Nebolo to prvýkrát čo videli túto obávanú armádu. Zakaždým, keď tieto temné vojská prechádzali ich dedinou, mali z toho nepríjemný pocit. Linwë sa pozerala cez okno ako armáda vchádza do dediny. Myslela si, že len prejdú skrz a budú pokračovať ďalej, tak ako to urobili už niekoľkokrát v minulosti. Lenže tentokrát sa ich pochod zastavil pred chrámom. Škrípanie brnenia utíchlo a bolo počuť ťažký dych unavených koní.

„Lonor! Vyjdi von!“ ráznym hlasom zvolal ich veliteľ.

Nik mu neodpovedal.

„Počuješ ma?! Neskúšaj moju trpezlivosť!“ začal naliehať.

Zosadol z koňa a zem zadunela pod jeho nohami. Rozhodným krokom kráčal ku dverám chrámu. Vtom sa dvere otvorili a z prítmnia sa vynorila postava starca odetého do tmavého plášt'a s kapucňou. Jeho dlhé biele vlasy viali v teplom večernom vetre a zakrývali mu sklonenú tvár. Hoci bol už starý, telo mal silné a pohľad priamy. Zodvihol hlavu a gestom pozval veliteľa do vnútra.

„Dnes nemám chuť počúvať tvoje múdre reči!“ - odmietol veliteľ jeho pozvanie.

„Daj mi to, na čom sme sa dohodli! Nechceš snád', aby tvoju dedinu stihol osud Aylalonu...“ - povedal Nidas a s pohrdavým smiechom sa obrátil tvárou ku vojakom.

Tí sa tiež začali hlasno smiať, cerili zuby a udierali mečmi o štíty.

„Ešte sme ho nenašli, potrebujeme viac času.“ - snažil sa starec upokojiť situáciu - „Thondor sa ho už mesiace snaží nájsť, ale nemám o ňom vôbec žiadne nové správy...“

„Tvoje výhovorky ma nezaujímajú.“ - zreval Nidas. Schytil starca za odev na hrudi a pritiahol si ho ku sebe tak blízko, že sa ich tváre takmer dotýkali.

„Mali sme dohodu a ty si ju porušil.“

„Počkaj do najbližšieho splnu, Thondor sa dovtedy isto vráti aj s Modrou hviezdou!“ - prosil ho Lonor o zhovievavosť a zo všetkých síl sa snažil zdržať dych aby sa vyhol hnusnému hnulobnému zápachu, čo vychádzal z Nidasových úst.

„Toto je tvoja posledná možnosť! Ale nemysli si že to nechám len tak!“ - vyhrážal sa Nidas a odsotil Lonora, že sa takmer ocitol na zemi. Aj keď sa trochu zapotácal, jeho drevená palica mu nedovolila spadnúť.

Potom veliteľ vyskočil na svojho čierneho koňa a vydal sa smerom odkiaľ prišiel. Armáda krvilačných zabijakov ho s nevôľou nasledovala. Tak sa tešili, že budú môcť opäť plieniť, a nakoniec z toho nič nebolo. Dedinu však hneď neopustili. Nidas rozkázal svojim vojakom, aby vypálili aspoň niekoľko domov. Ich pochodne v okamihu nemilosrdne dopadli na drevené príbytky algarov. Plamene sa rýchlo šírili a dedinu osvetlila červenooranžová žiara. Nidasovým vojskom sa rozliehal škodoradostný smiech, zatiaľ čo sa ohnivé jazyky odrážali v ich po krvi bažiacich očiach. Ľudia rýchlo vybehli von, aby sa nenadýchali štipľavého dymu a zachránili si život. Plakali a kričali od strachu o svoj majetok a o svojich blízkych. Aj dom, v ktorom žila Linwě a jej sestry sa ocitol v plameňoch. Na zem padali kusy horiacej strechy a dym sa valil von cez okná a škáry. Linwě so sestrami bežala v strachu smerom ku chrámu, kde sa chceli ukryť,

pretože ten stál ďaleko od obydľí a plamene ho nezachvátili. Vojaci sa im však postavili do cesty a obkľúčili ich. Veliteľ surovo schytil Nídwen, najmladšiu z nich, a vytiahol ju na svojho koňa.

„Túto si beriem, Lonor! Ak mi do najbližšieho splnu nedonesieš Modrú hviezdu, zomrie!“

Nídwen kričala zo všetkých síl, ale jej detský hlások v tom zmätku a hluku takmer nebolo počuť. Snažila sa vymaniť z Nidasovho zovretia, mykala sebou, hrýzla a kopala, ale proti hrubej sile dobre živeného a vycvičeného zabijaka nemala vôbec žiadnu šancu. Celý dav zúrivých bojovníkov, očividne spokojných s tým čo sa tu odohralo, sa vydal naspäť za Bielu horu. Do hradu bez kráľa, do krajiny bez života. Hovorí sa, že je to krajina tak temná, že aj slnko ju po oblohe zd'aleka obchádza a vyhýba sa jej.

„Nídwen! Nídwen!“ - kričala zúfalá Linwë a rozbehla sa za sestrou.

Bojovník, ktorý bol ku nej najbližšie, ju však silným úderom odsotil a ona dopadla tvrdo na zem. Už sa nezmohla na nič, iba sa cez slzy pozerala ako jej malú sestru odvádzajú preč. Bola vystrašená, zmätená a nahnevaná. Vôbec nechápala čo sa to deje. Vlastne tomu nerozumel nikto okrem Lonora. Ten jediný vedel, prečo sem títo barbari vtrhli. Jedine on poznal dôvod ich šíaleného besnenia. Vojsko sa vzd'alovalo, dupot bojovníkov a ich koní pomaly utíchal, až sa nakoniec celkom stratil v tmavom lese.

Povery

„Už len pár vedier vody a bude všetko uhasené.“ - povzbudzovali sa ľudia navzájom. Paniku vystriedala vzájomná pomoc a ticho, v ktorom bolo počuť nevyslovené otázky. Pohľady všetkých algarov sa upierali na Lonora. Nereagoval na ne. Podal Linwë ruku, aby mohla vstať, objal ju, a potom stavec i dievča spoločne vošli do chrámu.

„Musíme ísť za nimi, Lonor! Musíme Nídwen zachrániť!“ - naliehala Linwë a jej oči boli plné slz. Tak veľmi chcela bežať za sestrou, ale vedela, že je úplne bezmocná. Zúfalstvo a beznádej pomaly naplňali jej myseľ. Sama predsa nezmôže nič proti takej presile...

„A čo je tá Modrá hviezda? Prečo je pre nich taká dôležitá?“ - snažila sa pochopiť slová veliteľa.

„Pod' sem, vysvetlím ti to“ – povedal stavec a usadil sa na zem uprostred chrámu. Potom prikryl vystrašené dievča svojim plášťom a tichým hlasom prehovoril:

„Existuje stará legenda, podľa ktorej sa jedného dňa zišli traja najmocnejší mágovia aby si odovzdávali vedomosti o kúzloch a magických predmetoch. Boli to Derius z kraja za Bielou horou, Osim z Aylalonu a Garthon z krajiny Sazar. Stretnutie bolo pokojné ako obyčajne, až do chvíle, keď Osim vytiahol z vrecúška nádherný drahokam. Bol modrý ako nebo a žiaril ako hviezdy.“

„Modrá hviezda.“ zašepkala si Linwë sama pre seba.

„No nebol to len obyčajný kameň. Má vraj magickú moc. Ten, kto ho vlastní, vraj nikdy neumrie. Všetci čarodejníci dobre vedeli, aký je ten kameň žiadaný. Príliš mnoho ľudí už padlo za obeť v bojoch o jeho získanie. Osim aj Derius mali v úmysle ho zničiť. Ale Garthon... Garthon zatúžil po jeho moci a vidina nesmrteľnosti mu zaslepila oči. Vytrhol Osimovi kameň z ruky a obidvoch čarodejníkov zabil. Odvtedy ho už vraj videli iba raz, keď hľadal na juhu prievozníka cez rieku. Hovorí sa, že sa celkom pomiatol a žije v jaskyni niekde v lesoch Eimmu. Od chvíle, čo sa o tej legende dozvedel Nidas, snaží sa ho zo všetkých síl nájsť. Bol už v mnohých krajinách a neváhal použiť svoje vojsko, len aby sa dozvedel niečo o Modrej hviezde. Zastráňoval, vypaľoval, vydieral... Keď niekde neuspel, dal rozkaz svojim vojakom, aby osadu vypálili. V opevnených mestách také šťastie nemal. Spravidla to končilo nezmyselným bojom, po ktorom sa, vidiac ako mu klesá počet vojakov, stiahol naspäť do svojho hradu, aby sa zregenerovali a pripravili na ďalšiu výpravu. Myšlienka, že by

sa mohol vďaka Modrej hviezde stať najmocnejším vládcom sveta mu nedá spávať. Túži po nej celou svojou bytosťou a nezastaví sa pred ničím, kým ju nezíska. Nie je to tak dávno, čo mu nejaký veštec nahovoril, že je kameň v Aylalone. Prišiel tam s celým svojim vojskom a obrátil dedinu hore nohami. Ale o Modrej hviezde sa aj tak nič nedozvedel. Nakoniec vo svojej zúrivosti celú dedinu vypálil. Možno si o tom počula, niektorých, čo unikli, sme ukryli medzi nami. A pred niekoľkými mesiacmi prišiel Nidas aj sem. Podarilo sa mi ho prehovoriť, aby sa nad nami zľutoval. Sľúbil som, že mu pomôžem ten kameň nájsť ak nás nechá na pokoji. Poslal som teda Thondora do Eimmu, aby Modrú hviezdu našiel. Aj keď ja neverím, že má nadprirodzenú moc. Vieš, je to iba kameň. Tie príbehy sú len povere. Napriek tomu som dúfal, že sa mu to podarí, že ten kameň nájde a my tak unikneme Nidasovmu hnevu. Skutočne som tomu veril. Thondor bol už od malička iný. Vidí cestu, tam kde žiadna nie je, počúva stromy a vie čítať v ich listoch. Je nebojácny a na druhých mu záleží viac ako na sebe. Aj keď je pravda, že to vôbec nedáva najavo. Už mal byť dávno naspäť a ja stále nemám o ňom vôbec žiadne správy. Mám obavy, či sa mu niečo zlé nestalo...“

Tvár Linwë znehybnela prekvapením, nečakala, že to bude až také zlé. Kvôli nejakému blbému kameňu, kvôli nejakej povere, zomierajú ľudia po celom svete. Keby tak mali zbrane, alebo aspoň opevnenie ako majú mestá, možno by sa ubránili. Alebo by mohli vytvoriť spojenectvo s ďalšími dedinami a mestami a spoločne Nidasu poraziť. Ale takto? Takto ich osud závisí na nejakom kameni, ktorý možno ani neexistuje.

„Čo budeme teraz robiť? Ak im ten kameň nedáme, vrátia sa a všetkých nás zabijú! Ako sa im ubránime? Keď ani mocnejšie národy ako sme my im neodolali... a moja Nídwen? Moja malá Nídwen, čo len s ňou bude...?“

Rozhodnutie

Slzy ako hrachy sa kotúľali Linwë po lícach. Odhodila plášť a rozbehla sa ku dverám. Nemohla uveriť, že to všetko je len kvôli nejakému kameňku... Ako môže mať nejaký kameň väčšiu cenu než život? Bola zúfalá, bezmocná a plná hnevu i strachu zároveň. Nemohla to predsa nechať len tak. Už sa rozhodla!

Dobehla domov, kde jej staršia sestra Aelien spolu s matkou dávali do poriadku príbytok poznačený požiarom.

„Čo to robíte?! Vy ste nevideli čo sa stalo?! Ako môžete teraz upratovať?! To je vám úplne jedno čo s ňou bude?!“ - kričala Linwë plná hnevu, a jej odhodlanie bolo čoraz väčšie.

„Čo z môžeme proti takejto armáde? My nevieme bojovať a nemáme ani žiadne zbrane! Ak sa o niečo pokúsime, Nidas nás všetkých zabije. Musíme veriť, že sa Thondor vráti, aj s tým po čo sem ten zloduch prišiel, a Nídwen nám vydajú. Nemôžeme urobiť nič viac...“

Linwë sa vymanila zo zovretia plačúcej matky a zamierila do svojej izby. Bola kompletne zničená, celá jej vrchná časť bola ohorená a tá spodná na tom nebola o moc lepšie. Lepkavé čierne sadze a voda pokrývali takmer všetko v izbe. Keď vošla dnu, ucítila štipľavý puch spáleného dreva. Sklonila sa a začala hľadať niečo pod posteľou.

„Tu je to!“

V rukách držala luk a vak, v ktorom bolo niekoľko šípov. Nikto nevedel o tom, že tajne pozorovala mužov pri love. Odkukala od nich techniku strelby a aj to, ako si vyrobiť luk a šípy. Postupne sa naučilaarábať s lukom a dokonca celkom sama ulovila aj niekoľko zvierat. Tie niekedy nepozorovane doniesla do chrámu a potom sa len pousmievala, keď sa v dedine začalo hovoriť o zázrakoch.

Ešte raz natiahla ruku pod posteľ a vytiahla odtiaľ opasok. Bola to jediná vec, ktorá jej zostala po otcovi. Na opasku bolo pripevnené puzdro s dýkou. Otec ju často používal pri love a jej čepeľ bola vždy dokonale ostrá.

Aelien s matkou stáli vo dverách a nezmohli sa na slovo. Zdá sa, že Linwë nepoznali až tak dobre ako si mysleli. Krehké dievča sa pred ich očami menilo na bojovníčku. Odrazu pred nimi stála v nohaviciach, ktoré si sama ušila zo zvieracích koží. Vyzbrojená a neústupná.

„Keď nikto iný, ja pôjdem! Privediem Nídwen naspät'!“

Podišla ku dverám, ale sestra s matkou sa jej postavili do cesty.

„Nikam nepôjdeš! Nemôžeme prísť ešte aj o teba! A vôbec, čo to má znamenať, odkiaľ máš všetky tie veci?“

„Musím mami, nezastavíš ma! Musím ísť za ňou!“

„Nerob to! Zajmú aj teba a nebudú mať s tebou zľutovanie...“

Tvrdohlavé dievča sa prešmyklo pomedzi plačúce ženy a jej kroky opäť smerovali do chrámu. Často tam chodievala. Cítila sa tam dobre, rada si čítala knihy, ktorých tam bolo neúrekom. Nebývalo zvykom, aby sa dievčatá zaujímali o príbehy, ale Linwë očividne nebolo obyčajné dievča. Nechcela stráviť život vykonávaním rovnakých vecí každý deň. Hoci tiež túžila po rodine a deťoch, teraz ešte nie, teraz chcela žiť a pochopiť život. Skúsiť všetko, čo ponúka. Žiadne pravidlá neboli dost' zaväzujúce. Žiadny trest nebol dost' prísny. Hoci mala rada rôzne oslavy, tance či rituály, chcela ich aj pochopiť a nielen bezmyšlienkovite vykonávať. Ak bolo niečo zakázané, musela to vyskúšať, musela zistiť a porozumieť tomu, prečo to tak je. Neraz sa kvôli tomu ocitla v problémoch, našťastie si s nimi vždy dokázala poradiť. Bola múdrejšia a silnejšia ako jej rovesníčky. V streľbe z luku by porazila hociktorého z lovcov. Ale nič z toho nedávala najavo. Všetko si nechávala pre seba a v očiach ostatných bola aj naďalej len obyčajným veselým dievčaťom.

Tejto noci sa ale všetko zmenilo. Teraz kráča do chrámu a slzy z jej tváre sú už preč.

V chrámovej knižnici sa dobre vyzнала a poľahky našla zväzok s mapami. Vložila si ho do tašky prevesenej cez rameno. Lonor ju chvíľu ticho pozoroval.

„Myslíš si, že si na to dostatočne pripravená?!“ - ozval sa nečakane.

„To určite som!“ - presviedčala Linwë samú seba - „Nedopustím, aby jej ublížili!“

„O tom nehovorím!“ - povedal Lonor s tajnostkárskym výrazom v tvári - „Videl som ťa v lese...“

Linwë sa začudovala. Myslela si, že dávala dobrý pozor na to, aby ju pri love nikto nespozoroval.

„Občas sa musíš pozrieť aj hore.“

Až vtedy si uvedomila, že Lonor má vo zvyku meditovať v korunách stromov.

„Som pripravená!“ - nenechala sa zneistiť - „A dokážem to! Privediem Nídwen naspät'!“

„Nie! Nie si pripravená!“ - oponoval.

„Som pripravená! Celý rok som trénovala. Trafím aika zo sto krokov a kráčam tak potichu, že ich môžem uloviť hoci aj holými rukami!“

„Ale nie si pripravená na cestu!“ - poodhalil plášť a podal jej nádobu s jedlom.

„Ach Lonor, ty jediný mi rozumieš...“ - objala starého muža, ktorý bol pre ňu takmer ako otec. Často si ku nemu chodila po radu, alebo sa len tak porozprávať. Fascinovali ju všetky tie príbehy o predkoch, legendy plné mágie a hrdinov. Lonor poznal naspamäť takmer každý z nich. A vedel ich prerozprávať takým spôsobom, akoby ich sám prežil.

„Bojím sa, veľmi sa bojím! Ale nie len o sestru, ale o nás všetkých. Čo s nami len bude, ak sa Thondor včas nevráti? Nesmú jej ublížiť! To nedovolím! Nezastaví ma tma, ani horúca žiara slnka, ani stovka vojakov, či nejaký čarodejník...“ - dodávala si odvahu.

„Pôjdem s tebou, ale na svitaní sa budem musieť vrátiť, ľudia ma tu potrebujú. Aj oni majú kopec otázok a ja budem mať čo vysvetľovať. Navyše mám službu v chráme, a tak ich nemôžem sklamať. Nie po tom, čo sa dnes stalo. Nemôžem ísť s tebou až za Bielu horu, ale prevediem ťa aspoň na druhú stranu lesa. Odtiaľ, moja malá, už budeš musieť ísť sama.“

S pohľadom plným otcovskej dôvery vstal, prehodil cez seba svoj plášť a chopil sa svojej palice.

Prvé kroky

Uprostred noci nepozorovane opustili dedinu a vydali sa do tmavého lesa. Pochodne zapálili až vtedy, keď si boli istí, že ich svetlo nikto z dediny nezazrie. Často sa v tomto lese hrávala a dobre ho pozná aj zo svojich výprav. Ale teraz, zahalený do tmy, bol pre ňu úplne cudzí. Odvšadiaľ sa ozývali podivné zvuky, praskanie konárov a šuchot v kroví. Niekedy nevedela odhadnúť, či to bolo ďaleko, alebo je čosi len na dotyk od nich. Zrazu si za kríkmi všimla niekoľko párov očí. Išli rovnakým smerom ako oni dvaja. Náhle sa ich pohľady stretli, a neznáme tvory sa okamžite stratili v krovinách. Možno to boli aikovia. Sú to na pohľad krásne zvieratá, s jemnou kožušinou a podmanivým výrazom v tvári. Ale mali by sa mať pred nimi na pozore. Aikovia sú zákerní a dokážu uloviť i korisť, ktorá je oveľa väčšia, než oni sami. Aj keď v tomto lese ich už veľa neostalo. Často sa chytili do pascí pytliakov zo severu, alebo ich ulovili muži z dediny. Ich mäso je totiž veľmi chutné. Hoci sa naučili vyhýbať sa ľuďom, treba byť ostražitý, jeden nikdy nevie...

Svetlo pochodní osvetľovalo len malú časť chodníka, ale zatiaľ to celkom stačilo. Starec a dievča kráčali ďalej nočným lesom. Pre Linwë to bolo poprvýkrát čo bola v lese po zotmení. Nebála sa. Jej myšlienky patrili sestre. Toľko sa spolu navystrájali... Raz, keď boli mladšie, vzali Aelien jej obľúbenú postavičku a ukryli ju. Sestre povedali, že videli príšeru z lesa ako ju odniesla v zuboch preč. Aelien ju išla hľadať, a takmer sa v lese stratila. Veru, poriadne ich za to otec vyhrešil. Niekoľko dní potom museli robiť všetku prácu za Aelien ony dve. Alebo keď počas meditácie starejších vbehli s krikom do chrámu, oblečené v strašidelných maskách... Ešte teraz vidí ich prekvapené pohľady.

„Čo je to za veselú vec, na ktorú myslíš?“ - spýtal sa Lonor.

Nemohol si nevšimnúť zasneného pohľadu a úsmevu, ktorý mala Linwë v tvári, aj keď ona o tom asi sotva tušila.

„Myslím na Nídwen. Pamätáš si, keď sme ako malé, prezlečené za príšery, vtrhli do chrámu počas meditácie?“

Lonor neodpovedal, ale na tvári sa mu objavil rovnaký úsmev ako mala Linwë. Čo by si asi tak pomyslel náhodný okoloidúci, keby ich teraz videl? Starý muž a dievča, kráčajúci tmavým lesom uprostred noci s podivným úsmevom a neprítomným výrazom v tvári.

Prešlo niekoľko hodín a dostali sa do časti lesa, ktorú Linwě nepoznala. Zišli z chodníka a každým krokom si vytvárali vlastný. Les sa upokojil a utíchol aj šramot v kroví. Celý svet akoby zaspal. Lenže Linwě a Lonor boli ešte plní síl. Našťastie! Terén začal stúpať a pribúdalo krovia. Nájsť si v ňom cestičku bolo čoraz ťažšie a to ich oberalo o sily aj o čas.

„Neboj sa, už to sme skoro tam.“ - povzbudzoval ju Lonor

„Kde to je *tam*?“ - opýtala sa Linwě, pretože v tej tme takmer nič nevidela.

„Na vrchole hory predsa! Tam sa moja cesta skončí, ale ty budeš pokračovať ďalej. Ak sa budeš držať mojich rád, obídeš Bielu horu a ku Nidasovmu hradu sa dostaneš od východu. Tam nemajú takmer žiadne stráže.“

„Si si tým istý?“

Lonorove mlčanie ju moc neuspokojilo. Ale keď sa obzrela za seba, pochopila prečo neodpovedá. Brada sa mu zamotala do kríkov. Nervózne sa pokúšal vyslobodiť zo zovretia konárov plných ostrých tŕňov. Mykal sebou ako ryba na suchu a niečo si hundral popod nos.

„Upokoj sa! Veď počkaj, nehýb sa!“ - napomínala ho Linwě, zatiaľ čo mu rozpletala zamotané fúzy. Už to nebol starec. V okamihu sa z neho stal jej mladší brat. Starostlivo a opatrne odmotala aj tie posledné.

„A je to!“ usmiala sa Linwě. - „Tak ako je to s tými strážami?“

„Od východu nevedie ku hradu žiadna cesta. Je tam iba les a vysoké skaly. Nidas si myslí, že tadiaľ sa do hradu nikto nedostane. Ale v tých skalách je štrbina, cez ňu sa dostaneš dnu do pivníc hradu.“

„Ako to vieš? To neznie moc bezpečne. Ak to vieš ty, môže o nej vedieť aj niekto iný.“

„Bol som tam. Nidas ma zajal a uväznil. Myslel si o mne, že som čarodejník. Zatvoril ma do cely a vypočúval. Snažil sa odo mňa získať informácie o tom drahokame. Darmo som mu vysvetľoval, že o Modrej hviezde nič neviem, a že ja žiadny čarodej nie som. Neveril mi. Možno je to preto ako vyzerám...“ - Lonor sklonil svoj pohľad k brade.

„Musím si tú bradu ostrihať, sú s ňou samé problémy.“ - zamrmlal a vybral z nej ešte zopár zblúdilych tŕňov.

„Neskôr v noci, keď stráže zaspali, podarilo sa mi prekĺznuť cez uvoľnené mreže a skryl som sa v pivnici. Bolo to zvláštne. Stále som mal pocit, akoby tam od niekade vial vietor. Tak som išiel v protismere a našiel som malú trhlinu v skale. Nebola veľká,

ale stačila na to, aby tadiaľ prešiel stavec v núdzi. Keď ma ráno nenašli v cele, utvrdil sa Nidas vo svojom presvedčení.“

„Ako si môžeš byť taký istý, že tú škáru neobjavili? Možno je už dávno zamurovaná.“

„Určite o nej nevedia.“

„Prečo si to myslíš?“

„Nidas stále verí, že som čarodej.“

„A nie si?“

„Keby som bol, myslíš, že by som si tou jeho armádou neporadil? Zoslal by som na nich takú kliatbu, že by sa už nikomu na oči neukazovali, nie to ešte aby niekoho napadli...“

„Hmm, to znie logicky...“

„Som iba úbohý starček...“

„Tak počkať, nechcem sa ťa nijako dotknúť, ale koľko ty máš vlastne rokov?“

„To radšej nechci vedieť, zlatko.“ - usmieval sa Lonor popod fúz.

Linwë sa s takouto odpoveďou uspokojila. Nemala v úmysle vyzvedat', hoci býva niekedy až nepríjemne zvedavá. Teraz jej stačí, že tu nie je sama, že má aspoň na tento kúsok cesty pri sebe oporu a blízkeho človeka. Je to predsa úplne jedno akým ťažkým obdobím človek v živote prechádza, pokiaľ je nablízku človek, ktorému sa dá dôverovať, všetko ide ľahšie.

Neznáma krajina

Ešte chvíľu kráčali hustým porastom strmo nahor. Potom sa Lonor s Linwě rozlúčil a odišiel naspäť do dediny. Unavená ďalej pokračovala sama hmlistým lesom. Rozvážne ukladala svoje chodidlá na orosenú trávu. Ráno bolo už blízko keď sa dostala na vrchol kopca. No bola ešte tma, tak sa rozhodla počkať do svitania pod skalným previsom.

Ako sa blížil východ slnka, obloha bola čoraz jasnejšia a pred Linwě sa začala postupne odkrývať neznáma krajina. Bola obrovská. Kam len dovidela, všade boli iba lesy a na severe sa týčila majestátna Biela hora. Sneh z jej vrcholu nemizne ani počas najväčších letných horúčav. Preto jej dali také meno. Vzrušenie a nadšenie z dobrodružstva ju pomaly opúšťalo a čoraz viac si uvedomovala, že odteraz je to už len na nej. Čokoľvek tam na ňu čaká, bude to musieť zvládnuť sama. Naspäť sa vrátiť nemôže. Nie bez svojej sestry!

Pozorne si prezerala krajinu pod nohami.

„Neboj sa sestrička, už idem za tebou. Nebude to dlho trvať a opäť sa uvidíme!“

Zotrela si slzy, čo sa jej objavili na tvári, zhlboka sa nadýchla a vykročila. Našťastie svah na tejto strane nebol až taký príkry. Opatrne zostupovala z vrcholu hory do nekonečného lesa. Čím vyššie bolo slnko na oblohe, tým hustejší a tajomnejší bol les, ktorým sa predierala.

„Čo zlého som ti urobila, že si ma poslal práve tadiaľto?“ - lamentovala Linwě a hnevala sa na Lonora. *Akoby som nemohla ísť po chodníku...* - pomyslela si a opäť sa jej na tvári objavil ten tajomný úsmev.

Celý deň sa predierala krovínami a mala pocit, akoby prešla iba zopár metrov. Všetko tam vyzeralo rovnako. Kriaky napravo, kriaky naľavo. Len čo sa vynorila z jednej húštiny, už bola pred ňou ďalšia. Chvíľami sa jej zmocnila úzkosť. Vôbec si nebola istá či kráča správnym smerom. Všade okolo nej boli naoko rovnaké kríky a rovnaké stromy. Putovanie týmto lesom bolo veru riadne vyčerpávajúce. Nakoniec si unavená, dezorientovaná a ospalá našla miesto vhodné na odpočinok. Takto si to veru vôbec nepredstavovala, brodiť sa húštinami rýchlosťou slimáka. Musí byť predsa i nejaká jednoduchšia cesta!

Tak jej napadlo, že vylezie na strom a rozhliadne sa po okolí, aby vedela kadiaľ má pokračovať. V lezení bola fakt dobrá! Odmalička bola veľmi hbitá a rada po všetkom

lozila. Začalo to doma, lezením po nábytku, neskôr ju lákalo podkrovie, ale nepohrdla ani stromami. Využívala to najmä na pozorovanie mladých mužov pri loveckom výcviku. Tam niekde sú korene jej túžby robiť chlapčenské veci ako je lov či strelba z luku. Za okamih už bola na strome a s obratnosťou veвериčky skákala z jedného konára na druhý. Nakoniec vyliezla až na vrchol stromu a poobzerala sa na všetky svetové strany. Všade kam dovidela boli stromy, ďalšie stromy a za nimi opäť stromy. Len na severe z nich vyčnievala Biela hora. Aj o nej už počula mnoho legiend. V jej útrobach je vraj zložitá sieť jaskynných systémov, ktoré obývajú zvláštne bytosti. Zo svojich jaskýň vraj nikdy nevychádzajú a o tom, či existujú sa vedú dlhé diskusie. No nenašiel sa nik, kto by mal odvahu vstúpiť do týchto neprebádaných končín a overiť čo z legiend sa skutočne zakladá na pravde. Podľa opisov zachovaných v starých kronikách vyzerajú ako ľudia, teda až na pár drobností. Ich telo pokrýva svetlá pokožka, oveľa svetlejšia ako tá ľudská. Ďalším rozdielom je farba vlasov. Všetky tieto bytosti majú svetlé vlasy. Bez rozdielu. Musí to tak byť už po niekoľko generácií čo majú všetci muži i ženy z tejto rasy iba svetlé, takmer biele, vlasy. Oči týchto stvorení sú o máličko väčšie než ľudské a ich zreničky majú nezriedka i neobyčajné farby. Nakoniec uši. Podobne ako to býva u elfov, aj uši jaskynných bytostí sú špicaté. Pravdepodobne mali niekedy v dávnej minulosti spoločných predkov. To sa Linwë už v knihách nedočítala. O tom, že existujú, je len krátka zmienka pri opise bojov o vládu nad Bielou horou. Podľa nej podľahli silným a nebojácnyim rytierom zo severovýchodu a uchýlili sa do jaskýň. Vchod strážili vojaci ale keď ani po mesiaci z jaskyne nikto nevyšiel, usúdili, že zrejme v nej všetci zahynuli od hladu. Druhá verzia príbehu, tá čo sa šíri ústnym podaním, hovorí, že v jaskyni našli zdroj života a žijú v nej dodnes.

Priznanie

Zatiaľ čo Linwë spoznávala neznámu krajinu, Lonor zvolal všetkých obyvateľov Algaru do chrámu. V určenú dobu už bola chrámová sieň zaplnená takmer do posledného miesta. Pred tým, než začal hovoriť, poobzeral si Lonor dobre známy interiér chrámu. No dnes mu pripadal akosi zvláštne iný. Lavice mali dnes ešte krajšiu hnedú ako inokedy a vitráže okien... Zdalo sa mu, akoby niektoré z nich videl prvýkrát. Keď sa pokochal krásnym vybavením budovy, pohľadom na zaplnené chrámové lavice sa uistil, že nikto nechýba. Potom vystúpil pred ostatných starších a prehovoril:

„Dnes som vás nezvolal, aby som vám čítal poučenia z kníh po našich predkoch. Ani preto, aby sme konali obeť a meditovali nad dôvodom tých hrozných vecí, ktoré sa stali. Zvolal som vás všetkých, aby som vás požiadal o odpustenie.“

V chráme sa rozliehal šum, ktorý sprevádzal nechápavé pohľady algarov. Dokonca aj ostatní starší povstali a uprene hľadeli na Lonora. Nechápali čo to ten chlap hovorí. Takéto niečo rozhodne nečakali.

„Čo to má znamenať?“ - opýtal sa prekvapene jeden z nich.

„To ja za to môžem...“ - pokračoval Lonor - „...ja nesiem zodpovednosť za to, čo sa stalo. Veril som, že keď budeme dodržiavať naše zásady, staneme sa lepšími ľuďmi a zlo nás bude obchádzať. Že sa nebudeme báť a budeme svetlom nádeje pre ostatné národy. Veril som, že naša krásna dedina bude miestom odpočinku pre utrápených a naša pokora a čistota zmení každého, kto sem vkročí. Ale mýlil som sa. Svet nefunguje podľa našich pravidiel. Má svoje vlastné. A tie sa, zdá sa, nezmenia. To my sme tí, čo sa musia zmeniť!“

„O čom to, prosím ťa, hovoríš?!“ - okríkol ho jeden zo starších.

„Vrátia sa! Prídu nečakane a budú rozhodnutí nás vyhubiť! A čo urobíme my?! Budeme veriť, že sa nad nami zľutujú? Alebo sa pripravíme a budeme im čeliť?!“

Sieňou sa ozýval šum a prítomní len neveriacky hľadeli na Lonora.

„Nidas sa nezastaví pred ničím, až kým nedosiahne to čo chce! Budeme iba čakať na ich meče?! Budeme iba čakať na ich pochodne?! Ja sa už nemôžem ďalej pozerat' na to, ako vypaľuje jednu dedinu za druhou, zatiaľ čo my sa zabávame a meditujeme...“

„Ty si sa pomiatol, Lonor! Ako môžeš vysloviť niečo také? Vari už nemáš úctu ku tým, čo prišli na toto miesto. Ku našim predkom, ktorí sem prišli pred dávnymi časmi a zanechali nám múdrosti života? “

„Nič ti nebudú platné múdrosti života, keď budeš mŕtvy!“ - skepticky odvrkol Lonor.

Všetci v chráme boli rozrušení a neskrývali svoje prekvapenie. To predsa nemôže byť Lonor! Takéhoto ho nepoznajú...

„Musíme sa pripraviť na boj!“ - zvolal Lonor a uprel svoj pohľad na zhromaždený dav. Prezeral si tváre prítomných mužov. Hľadel im priamo do očí, skúmal ako sa zatvária.

„Ty si sa zbláznil! Nikto z nás predsa nevie bojovať! Veď ani len zbrane nemáme...“ - vykrikol ďalší zo starších.

„Vybudujeme si opevnenie, vyrobíme zbrane a naučíme sa bojovať! Inak sem Nidas príde aj so svojou armádou a všetkých nás pozabíja!“ - obrátil Lonor svoj pohľad ku starším: „Tentokrát to musíme vziať do vlastných rúk! My sami sa musíme vzoprieť zlu a poraziť ho.“

„Celá naša spoločnosť a naša bytie je postavené na viere v život v mieri a ty chceš vyrábať zbrane?! Chceš aby sme zanechali všetko čím sme?! Nemôžem uveriť, že také niečo počujem práve z tvojich úst! Kam sa podelo všetko tvoje učenie o...?“

„Jedine ak sa naučíme bojovať, máme šancu na život v mieri!“ - prerušil Lonor starejšieho.

Potom sa postavil čelom k davu a pokračoval: „Môžete ísť domov a veriť, že som sa pomiatol, alebo môžete ísť so mnou a spolu sa pripravíme na boj, ktorý nás istotne neminie. Nidas sa vráti a bude ešte zúrivejší ako doteraz. Nehovorím to preto, aby som vás vystrašil. Hovorím vám to preto, aby sme tu nezhynuli. Alebo vám snád' toto miesto za to nestojí? Nestojí vám za to váš život?!“

Ešte raz si Lonor pozrel zhromaždený dav prísny pohľadom a odišiel. Šepot v chráme ustal. Nikto neprehovoril ani slovo. Takmer bolo počuť prach ktorý sa vznášal v lúčoch svetla prenikajúcich do vnútra cez pestrofarebné sklá. Dokonca aj ostatní starejší ostali ticho sedieť na svojich miestach. Niektorí s otvorenými ústami. Nakoniec jeden z nich vstal a predsa len prehovoril.

„To, čo tu Lonor hovoril, nemožno brať na ľahkú váhu. Ak je situácia skutočne tak závažná, budeme musieť urobiť nejaké rozhodnutie. Rada starších celú túto vec preskúma a zajtra o tomto čase sa tu opäť všetci zídeme...“

Na to sa zo stoličiek zodvihli aj ostatní starší a spoločne odišli z chrámu. Ľudia ostali v rozpakoch a zhovárali sa medzi sebou o tom, čo sa práve pred ich zrakmi odohralo. To sa im snáď iba zdá. Musí to byť sen! Nie je predsa možné, aby ten, ktorý bol najväčším zástancom života bez zbraní, ich zrazu vyzýval ku vytvoreniu armády. To nebude len tak. Niečo za tým bude. Niečo viac, než to, čo tu dnes videli. Niečo viac, než to, čo včera zažili. Ale všetko im je zatiaľ skryté. Môžu sa iba domnievať, môžu iba hádať.

Návrat Thondora

Linwë už ďalej nepokračovala, rozhodla sa, že prenocuje na tomto mieste. Jej unavené telo by ju už ďalej nevládalo niesť. Sediac pri ohni myslela na Nídwen a spomínala na ich spoločné zážitky. Viečka jej pomaly klesli, ale uši pozorne počúvali. Každé prasknutie, každý šuchot v kríkoch...

Ďalší deň vyrazila na cestu len chvíľu po východe slnka. Opäť bola plná síl a odhodlania. Les sa jej už nezdal taký nevlúdny ako včera. Bol pre ňu tajomne krásny a priateľský. Poľahky nachádzala cestičky v krovinách, a aj tých krovin bolo čoraz menej. Čím ďalej išla, tým viac sa začal podobať na les aký pozná z domova. Na ten, ktorý bol jej útočiskom, keď bola smutná. Na ten, v ktorom sa s Nídwen hrávala. Ten, ktorý bol jej tichým spovedníkom v časoch zlých aj dobrých. Dokonca sa jej zdalo akoby boli niektoré zákutia úplne rovnaké. Bola sama v neznámej krajine, ktorá jej tak veľmi pripomínala domov. Tam sa znovu zišli všetci starejší a obyvatelia Algaru, aby sa rozhodli ako ďalej...

Lonor stál tentokrát bokom. Pod kapucňou sa na sklonenej hlave ukrývala smutná tvár. Nebol to on, kto sa má dnes rozhodnúť. On sa už rozhodol. Teraz len mlčky počúval ako starejší prehovárajú k vystrašenému ľudu a bol čoraz viac nepokojný. Ani oni totiž neboli príliš jednotní v názoroch. Spoľahnúť sa na vieru, alebo na seba samých? I ľudia to vnímali každý po svojom. Každý chcel niečo povedať, až sa nakoniec zdalo, že hovoria všetci naraz. Uprostred tejto vravy sa zrazu otvorili ťažké dvere chrámu a dnu preniklo jasné denné svetlo. Ľud stíchol a pohľady všetkých smerovali ku dverám. Zo svetla vystupovala nejasná silueta muža. Vysoká urastená postava so širokými ramenami pomaly kráčala smerom ku starejším. Keď sa dvere zatvorili, ľudia v nej neisto rozpoznávali známu tvár.

„Thondor?“

„Áno, je to on!“

„Thondor!“

„Pozrite Thondor sa vrátil!“ - ozývalo sa zo všetkých strán.

Chrám sa naplnil nadšením a bol plný očakávania.

Thondor sa neobzrel ani napravo ani naľavo a zamieril priamo ku Lonorovi. Zdalo sa, že vytiahol niečo z kapsy a podal to svojmu priateľovi.

„Je to ona?“ - opýtal sa Lonor pošepky.

Pootvoril vrecúško a uvidel nádherný drahokam. Bol veľký ako zovretá päť malého chlapca a svetlo sa v ňom menilo na dúhu.

„Toto je Mocný Mesiac! Jeden z troch...“

„Ako si ku nemu prišiel?“ - opýtal sa zvedavo Lonor.

„Vyhrál som ho v jednej krčme v Sazare. Dlho som pátral po tom, ako že ho to volajú... Po Garthonovi. Ale toho panáka nie a nie objaviť. Akoby sa bol pod zem prepadol. Ej veru vyhladlo mi po takej dlhej ceste. Už som si potreboval niekde zložiť hnáty aj do žalúdka niečoho teplého. Nuž teda, vošiel som do prvého hostinca, o ktorý som zakopol. Kým som na jedlo čakal, začul som ako sa takí chlapíci mrňaví o voľajakom turnaji silákov rozprávajú. Uši som poriadne nastražil keď došla reč na to, že hlavná cena je nejaký drahokam. Tak som sa i ja do toho turnaja prihlásil. Veď čo ak by... Pomyslel som si... Meč svoj som dal ako zápisné. Poviem ti, nebolo to med lízat'. Veru nechýbalo veľa, a bol by som sa vrátil odtiaľ bez meča. Možno i bez ruky...“ - povedal Thondor a začal sa smiať z plného hrdla.

Ale ostatným moc do smiechu nebolo. Keď si to Thondor uvedomil, opýtal sa Lonora, čo sa deje. Ten mu v skratke porozprával, čo sa stalo a aj o svojich obavách, že sa Nidas vráti. Potom sa otočil smerom ku zhromaždeným a prehovoril:

„Ľudia Algaru, nebojte sa! Počas mojich ciest som navštívil mnohé miesta a veľa z nich bolo spustošených po nájazdoch Nidasových vojsk. Videl som dediny, po ktorých neostalo takmer nič. Ľudí vojnou všelijako dokaličených. Bezbrannosť a strach bolo cítiť po celej krajine. Ale teraz sa už nemusíte báť! Nikto si netrúfne napadnúť národ, ktorý chráni Mocný Mesiac!“

Vzal do rúk kameň a zodvihol nad hlavu tak aby ho všetci videli.

Slnéčné lúče cez neho prenikali a naplnili chrám svetlom a nádejou. A tú si so sebou odniesli domov, presvedčení, že im už nič nehrozí. Len jeden z nich si tým nebol až taký istý...

Zavretý v knižnici, celú noc skúmal Lonor rukopisy algarských predkov. Hľadal v nich akúkoľvek zmienku o Mocnom Mesiaci a ďalších dvoch kameňoch. Nerozumel tomu ako by ich mohol nejaký kameň ochrániť pred vojnou. Neveril v magickú moc kameňov, ani v Mocný Mesiac, ani v Modrú hviezdu. Ak by to bola pravda, Garthon by isto už využil jej silu a neskrýval by sa niekde v lesoch. Nedávalo to zmysel.

Jama

Dva dni putovala Linwë cez les. Dúfala, že má už za sebou aspoň polovicu cesty. Napriek tomu vo svojom úsilí rozhodne nepoľavila. Cítila, že je každým krokom bližšie ku Nídwen. Čo nevidieť by mala dôjsť na kraj lesa a uvidieť odtiaľ skalné bralo, na ktorom je Nidasov hrad. Keď sa zotmelo, pokračovala ďalej za svetla pochodne. Nakoniec ju predsa len premohla únava, a tak sa utáborila. Noc bola až nezvyčajne pokojná, nepočula praskanie vetiev, ani suchotanie v kroví. Linwë tomu neprikladala nejaký význam. Bola taká unavená, že takmer okamžite zaspala.

Z trávy už zmizla takmer všetka rosa, keď sa Linwë zobudila. Rýchlo všetko zbalila a vyrazila za Nídwen. Jej kroky boli dnes dlhšie než obyčajne. Náhlila sa za svojou sestrou. Veľmi ju túžila vidieť a radšej si ani nepredstavovala, čo všetko asi jej sestra v tom nepriateľskom prostredí prežíva. Po nejakom čase však začala byť nepokojná. Počula niečo, čo znelo ako burácajúca divoká rieka. *Ale tu predsa žiadna byť nemá! Iba také malé potôčky...* pomyslela si. Išla za tým zvukom, aby sa presvedčila, že je to naozaj tak. Stála na brehu širokej rieky, akú ešte v živote nevidela. *Ako je to možné? Išla som predsa presne podľa Lonorových pokynov. O žiadnej veľkej rieke mi nehovoril!* Vtom si spomenula na mapy, ktoré vzala z chrámovej knižnice. Vybrala najväčšiu z nich. Prechádzala po nej prstom a snažila sa prísť na to, kde sa teraz nachádza. Tieto mapy neboli veľmi podrobné. Algari sa príliš nezaujímal o to, čo sa okolo nich nachádza. Mnohí z nich v živote neopustili rodnú dedinu. Aj napriek tomu to stačilo na zistenie, že východne od Algaru je len jedna taká obrovská rieka – Valë. Pretekala takmer celou krajinou, ktorá bola na mape zobrazená. Všimla si, že ku Nidasovmu hradu sa dostane keď pôjde proti jej prúdu. Takže mala zrazu jasno v tom, kadiaľ povedú jej ďalšie kroky. A bola aj celkom rada, že vidí konečne niečo iné než stromy a kríky. Cesta po brehu bola omnoho príjemnejšia, než predieranie sa húštinami. *Toto mi Lonor zatajil! - pousmiala sa – Ved' ja mu to všetko spočítam, keď sa vrátim.* už rozmýšľala nad tým, čo mu zase vyvedie ako „odmenu“ za to, že ju poslal tou trnitou cestou, keď ísť tadiaľto bolo oveľa jednoduchšie. Kým nezapadlo slnko tomu tak aj skutočne bolo. Nechcela preto zastavovať, rozhodla sa, že pôjde aj v noci. Všade bolo ticho, len občas mala pocit, akoby ju niekto pozoroval. No keď sa otočila, nevidela ani nepočula nič podozrivé. *To je len strach, Linwë. Nič tam nie je...* Upokojovala samú seba. Ale pre istotu, uhasila pochodň v rieke a ďalej kráčala len za svitu mesiaca. Bála

sa. Aj keď si to nechcela pripustiť, mala strach. Rozbúšilo sa jej srdce a zrýchlila krok. o chvíľu si uvedomila, že už nekráča, ale beží. Pred čím to vlastne uteká? Zastala, aby sa rozhládla okolo seba. Naľavo temný les. Napravo tiež temný les. A medzi nimi sa ako strieborná stuha vlnila mohutná rieka. v jej vlnách sa odrážal svit mesiaca. Obzrela sa za seba. Vrátiť sa nemôže, musí ísť ďalej. Prešla len zopár krokov, keď sa odniekiaľ ozvalo volanie o pomoc.

„Pomôc! Je tam niekto? Prosím pomôžte mi!“ - znelo vystrašené volanie.

Ale Linwë nikoho nevidela - „Kde si? Kto si?“

„Pomôc, spadol som do jamy! Nevieť sa odtiaľto dostať!“

Ten hlas prichádzal z lesa na druhom brehu a neustále naliehal. Linwë bola bezradná. Chcela tomu úbožiakovi pomôcť, ale prúd rieky bol príliš silný na to, aby ho preplávala.

„Je mi to ľúto, nejde to! Nedostanem sa ku tebe!“ - zakričala smerom ku druhému brehu.

„Most!“

„Čože?“

„Most! Je tam most!“ - odpovedal.

„Áno, už ho vidím! Vydrž, hneď som tam!“

Rozbehla sa proti prúdu a matné obrysy mosta, ktorý videla z diaľky, naberal čoraz jasnejšie kontúry. Aj keď mostom by to nazval len málokto. Tých pár prehnitých dosiek pripevnených na lanách by sme mohli nazvať nanajvýš lávkou, ale mostom určite nie. Opatrne vkročila na prvú z nich a pevne sa držala lán po stranách. D nedôverou kládla jednu nohu pred druhú a cítila ako sa táto chabá lávka vlní s každým jej pohybom. Dolu, pod jej nohami, burácal mohutný prúd rieky. Narážal do ostrých skál, a hluk rozbitých vln nemilosrdne pripomínal každému, aký osud ho čaká ak urobí na moste chybu. Snažila sa na to nemyslieť a dívala sa priamo pred seba. už bola takmer na druhej strane, ale až tam zistila, že niekoľko posledných dosiek chýba. Postavila sa teda obidvomi nohami na lano vľavo a pomaly sa posúvala smerom ku brehu. Laná sa náhle zakolísali, akoby niekto ďalší vstúpil na lávku. Linwë otočila hlavu, aby sa pozrela, čo sa deje, ale vtom stratila rovnováhu. Pošmykla sa a v zmätku sa pustila horného lana. V okamihu uvidela samú seba ako padá do studenej rozbúrenej rieky. Našťastie sa v poslednej chvíli zachytila rukou o spodné lano. Most sa poriadne rozhojdal. Niekoľko ďalších dosiek sa z neho uvoľnilo a spadlo do rozbúrenej rieky. Tam sa ich zmocnil silný prúd a roztrieštil ich o skaly. Linwë sa držala pevne. Podarilo

sa jej uchopiť lano aj druhou rukou a z posledných síl prerúčkovať až na breh. Celá roztrasená sa ešte uistila, že na moste nik ďalší nie je, a vbehla do lesa, odkiaľ bolo počuť to naliehavé volanie o pomoc.

„Haló, kde si? Už som tu, pomôžem ti!“

„Tu som, dole v jame, mám zranenú nohu...“

„Vydrž, som blízko...“

Prešla len zopár krokov a uvidela hlbokú jamu. Na jej dne bolo malé stvorenie. Nebolo vyššie ako šesťročné dieťa, tvár však malo zvráskavenú ako stavec. Odev sa podobal tomu aký nosili zbrojnoši Nidasovho vojska, bol však oveľa oveľa menší. Zelený, na hrudi prešívany, stiahnutý opaskom s kapsičkou a puzdrom, v ktorom bol zasunutý miniatúrny meč či dýka. Spod krátkeho plášt'a s kapucňou sa na Linwě pozeral pár veľkých prosiacich očí.

„Kto si?“ - opýtala sa zvedavo Linwě. Počula už o takýchto bytostiach, ale ešte nikdy žiadnu nevidela.

„Zeq. Tak ma volajú. Spadol som do tejto jamy, keď som si hľadal niečo pod zub, a neviem sa odtiaľto dostať...“

Linwě si jamu pozorne prezrela. Jej steny boli strmé a hladké, nebolo divu že sa mu nepodarilo odtiaľ vyšplhať.

„Asi to je nejaká pasca.“ - povedala.

„Pasca, či nie, to je jedno, len ma už odtiaľto vytiahni!“ - naliehal Zeq.

„Počkaj chvíľu, pohľadám niečo, čím by som ťa vytiahla.“ - povedala Linwě a pohľadom už hľadala v okolí čo najdlhší konár.

„Nepočkám!“ - odvrkol nervózne Zeq.

Linwě sa nahla sa cez okraj jamy, aby sa uistila že počuje dobre. Prísny zamračeným pohľadom sa pozrela na toho malého škriatka. Slová neboli potrebné.

„Neboj sa, počkám, nikam nepôjdem!“ - opravil svoju odpoveď Zeq, keď uvidel jej prísny pohľad.

„Veď kam by som asi tak mohol ísť...:“ - zahundral si sám pre seba.

Za okamih sa vedľa neho objavil dlhý konár, dostatočne silný, aby sa po ňom vyšplhal hore.

„A ty si kto, krásna pani? Kde sa tu berieš? Navyše takto v noci...“ - opýtal sa Zeq, keď už stál nohami pevne na zemi.

„Ja som Linwë. Prichádzam z Algaru a som na ceste za svojou sestrou, ktorú uniesol Nidas. Potrebujem sa dostať do hradu za Bielou horou. Skôr než sa jej niečo stane...“

„Sama?! V noci?! Tu?!“ - povedal Zeq prekvapene.

„Všetci ostatní sa boja, že...“ - nestihla dopovedať.

„Odkiaľ že to si? Algar? Algar, Algar... už viem! Už som o tom mieste počul. Vylúčené! Ty nemôžeš byť z Algaru! Odkiaľ teda si?“

„Nemôžem? Prečo by som nemohla?“ - začudovala sa Linwë.

„Algari nemajú zbrane! a ty máš dokonca dve!“

„Mýliš sa Zeq, my máme zbrane! Ale používame ich iba na lov zveri. Aby sme nakrmili svoje rodiny. Nie sme ako ostatní, čo medzi sebou neustále bojujú.“

Zeq tomu aj tak nemohol uveriť a pozeral sa na Linwë s nedôverou. Všimla si jeho prižmúrený pohľad, a spýtala sa:

„A ty si odkiaľ, kde je tvoj domov? Ako to, že si tu sám? Kam teraz pôjdeš?“

„No predsa s tebou. Nemôžeš ísť predsa sama v noci cez les! Potrebuješ niekoho, kto ťa ochráni.“

Linwë mala čo robiť aby nevybuchla smiechom: „Ty ma ochrániš?“ - spýtala sa a premeriavala si pohľadom toto malé stvorenie.

Kameň

V dávnych časoch, keď na mieste kde teraz stojí majestátny hrad Sazar, boli iba stromy a skalné bralo vystupujúce z rozbúrenej rieky, obývali okolité lesy malé bytosti. Škriatkovia, ako ich niektorí nazývali, trávili väčšinu času v jaskyniach a štôlniach. Tam ťažili rôzne kovové rudy. Boli veľmi zruční a vyťažený materiál vedeli aj náležite spracovať. Vyrábali z neho zbrane, brnenie a rôzne nástroje, ktoré potom vymieňali na trhoviskách za jedlo, víno, látky, kožušiny, či iné veci. Voľný čas trávili najmä popíjaním vína a hraním hier.

Jedného dňa sa na brale usadila skupina ľudí. Vyrúbali všetky stromy na plošine a urobili si tam príbytky. V lesoch bol dostatok zveri a rieka bola plná rýb. Postupne sem prichádzali ďalší a ďalší osadníci. Prišli sem celé rodiny, niektoré aj s dobytkom. Nikto nevie odkiaľ sa tu vzali a čím bolo toto miesto pre nich tak zaujímavé, že sa rozhodli pre život práve tu. Ich prítomnosť sa však zdala byť pre škriatkov výhodnou. Nemuseli chodiť predávať svoje výrobky tak ďaleko ako predtým. Obidve spoločenstvá vedľa seba pokojne nažívali dlhé roky. a keď sa začal stavať hrad, mnohí zo škriatkov zanechali prácu v baniach a nechali sa najat' ako robotníci na jeho stavbe. Práca to bola rovnako ťažká a nebezpečná, ale boli na dennom svetle a dýchali čerstvý vzduch. Nehovoriac o pohostinnosti, ktorou si ich noví susedia získali. Sazar, nedobytná pevnosť a legenda medzi hradmi, bol v skutočnosti postavený tvormi nie väčšími ako ľudské dieťa. Z časti bol vytesaný do skalného masívu a zvyšok tvorili vysoké kamenné hradby, ochraňujúce nádvorie kde stál honosný palác, niekoľko ďalších obytných a hospodárskych budov a zopár veží. Ku hradu viedla iba jediná prístupová cesta. Strážená viacerými pozorovateľňami, kľukatila sa v lese na východ od hradu. Hlbokú roklinu pred hradnou bránou preklenul ťažký padací most.

Keď bol hrad dokončený, tí, čo ho stavali, dostali povolenie bývať za jeho múrmi. Väčšina škriatkov sa usadila v priamo v ňom alebo pod hradbami. Ale čas a prílišná pohodlnosť z nich spravili poskokov a zabávačov hradných pánov. Niektorí sa stali miestnymi kováčmi. Pre škriatkov, čo ostali naďalej pracovať v štôlniach, nastali ťažké časy. Bolo ich málo. Práca im išla pomaly a zdalo sa, akoby hora už vydala všetko svoje bohatstvo. Nájst' rudu bolo čoraz ťažšie a začali mať obavy o nedostatok potravín pre svoje rodiny. A keď už mali pocit, že došlo k tomu najhoršiemu, prišla ďalšia rana. Zával. Keď sa v jednej z baní pokúšali presekať kusom skaly, povolila jedna z podpier a strop šachty sa s burácaním zrútil a odrezal niekoľko škriatkov od sveta. Ešte sa

nestihol rozptýliť prach, už pribehli na pomoc ďalší, ktorí sa nachádzali neďaleko vo vedľajšej chodbe. Odhadzovali jeden kameň za druhým, a nestarali sa o to, či sa strop opäť nezrúti. Kričali na svojich priateľov, aby sa uistili, že sú nažive, lenže nik im neodpovedal. Odhadzovali sutinu všetkým čo mali po ruke, dokonca aj holými rukami. Po chvíli sa im podarilo urobiť otvor, cez ktorý prenikali lúče svetla. To svetlo ale vychádzalo spoza závalu! a žiarilo farbami dúhy. Nemohli uveriť vlastným očiam. na kope hlíny a kamenia sa trblietal kryštál, aký ešte nikdy predtým nevideli. Omámení jeho krásou, chvíľu mlčky stáli a dívali sa naň. Jeden zo škriatkov ho vzal do rúk a vtom začal jas kryštálu postupne slabnúť, až prestal žiať úplne. Stále to bol nádherný kameň, ale teraz bol akoby bez života.

„Čo to má znamenať!? Čo sa to s ním deje?“ - pýtali sa jeden druhého. Odpoveďou im bolo iba nechápavé krútenie hlavou.

„Vezmime ho ku Garthonovi, on bude vedieť čo je to za kúzlo.“ - navrhol jeden z nich.

Zabalili teda kameň do šatky, vložili ho do koženého vrecúška a vybrali sa do lesa za múdрым čarodejom.

Snád' v tom najtemnejšom kúte sazarského lesa stála nenápadná drevená chalúpka. Človek by povedal, že patrí niektorému zo škriatkov. Zo všetkých strán bola obrastená popínavými rastlinami a dvere do nej by našlo neskúsené oko iba ťažko. Garthon si na spoločnosť očividne moc nepotrpeľ. Už sa takmer zotmelo, keď škriatkovia konečne dorazili ku chalúpke. Z komína pomaly stúpala biely dym, a cez okno, teda ak to tak možno vôbec nazvať, uvideli vo vnútri zhrbenú postavu.

„Chod'te preč!“ - kričal čarodejník spoza dverí mrzutým hlasom.

„Nič nekúpim! už som vám to povedal minule! Nerozumiete tomu?! Nemám záujem...“

Všetci škriatkovia spravili krok dozadu, keď uvideli tmavú postavu ako sa na nich zahňala palicou.

„Neprišli sme ti nič núkať, potrebujeme tvoju radu...“

„Ja rady nerozdávam!“

„Nechceme to zadarmo, zaplatíme ti.“

„Ha! A čím by ste mi asi tak zaplatili? Zajacom?!“ - chichúňal sa Garthon zlomyseľne.

„Dobre, dobre... Tak sa pod' aspoň pozriete, takéto niečo si ešte nevidel!“ - pokúšali sa škriatkovia prebudiť Garthonovu zvedavosť.

V domčeku čosi zašramotilo a o chvíľu sa vo dverách zjavila zhrbená postava, v dlhom čiernom plášti. Opierajúc sa o palicu vykročil Garthon pred svoj príbytok a v jeho

zvedavých očiach sa odrážal plameň horiaceho krbu. Polovicou tváre, ktorú mal osvetlenú sa obrátil ku škriatkom: „Tak teda, ukážte, čo to máte!“

Opatrne vytiahli starostlivo zabalený kryštál z vrecúška.

„Kremeň?!“ - pozeral Garthon nechápavo: „To ste sem prišli iba kvôli tomu aby ste mi ukázali kremeň?! Robíte si zo mňa srandu?! Za to zaplatíte...!“

Už dvíhal palicu nad hlavu a na perách mal slová zaklínadla, keď sa kameň znovu rozžiaril a jeho jas naplnil miesto, na ktorom sa nachádzali. V bielej žiare pulzovali lúče vo všetkých farbách dúhy. Trvalo to iba krátky okamih a potom kameň opäť zhasol.

„Kde ste ho...? To predsa nie je...“ - zamrmal nezrozumiteľne Garthon, a stratil sa v útrobach svojho príbytku.

Akoby bez zmyslu bral do rúk rôzne knihy a zvitky papiera. Rovnako rýchlo ako ich vzal, ich hneď aj odkladal. Až to vyzeralo, že sa pri tom aj zapotil.

„Tu je to!“ - mrmlal, zatiaľ čo prizierajúci sa škriatkovia, sa nezmohli na slovo.

„Toto je ona!“ - hrdo vytiahol zaprášený zväzok z police. Stálo na ňom: *Legenda o troch kameňoch*.

Prepadnutie

Zeč a Linwě kráčali ďalej proti prúdu rieky. Mesiac im svietil na cestu a strach, ktorý mala Linwě ešte pred chvíľou, bol už preč.

„Tak, povieš mi už konečne odkiaľ si?“ - spýtala sa a vyčítavo hľadela na Zeča, ktorý sa stále vyhýbal odpovedi.

„Zo Sazaru.“ - priznal sa konečne.

„Prečo si tak ďaleko od domova? A sám...“

„Nebavilo ma to tam. Stále tie isté tváre. Už ich poznám naspamäť. Chcem spoznať iné kraje. Chcem ísť čo najďalej.“

„A to ti nechýba rodina? Priatelia?“

„Nemám rodinu, ani priateľov.“

„Ako to?“

„Som jedináčik, a moji rodičia už boli starí...“

„To mi je ľúto.“

„To nemusí“

„Nemusí?“ - opýtala sa Linwě prekvapene.

„Oni sú už na lepšom mieste ako je toto. Tak nám to aspoň od malička hovoria...“

„Aha.“ - prikývla na súhlas.

„Kde všade si už bol?“ - pokračovala zvedavá Linwě.

„Ešte nikde. Len pred pár dňami som vyrazil. Išiel som proti prúdu rieky. Ale vzal som si málo jedla. Kúsok od mosta táborila skupina mužov. Chcel som ich požiadať o kus chleba, ale keď ma zbadali, neviem prečo, nahnevali sa a hodili ma do jamy. Tam som bol až kým si neprišla ty.“

„Chudáčik, počkaj, tu v taške mám ešte nejaký chlieb aj ovocie. A zajtra si niečo ulovíme.“ - ponúkla sa Linwě.

Zeč prikývol, ale nič nepovedal, to už mal totiž plné ústa.

Linwë sa zahľadela na sever. Tam niekde je malá Nídwen. Podvedome zrýchlila krok a Zeq ju nasledoval. A mal veru čo robiť, aby jej stíhal. Ani sa nenazdali a začalo svitať.

Krajina sa opäť menila. Hustý les ustupoval, pribúdalo čoraz viac suchých listnatých stromov a krovín. Rozhodli sa to obísť cez horu na severozápad od nich. Nevyzeralo to nijako náročne, ale strmé stúpanie bolo vyčerpávajúce. Postupovali pomaly, a tak bola Linwë rada, že sa im v noci podarilo prejsť taký veľký kus cesty. Na vrchole hory bola čistinka. Tam sa usadili, aby si upiekli zajaca, ktorého sa Linwë podarilo cestou uloviť. Kým ho Zeq sťahoval z kože, ona prešla na skalný výstupok, aby sa rozhliadla. Pod jej nohami sa rozprestierala rovinatá suchá krajina. na severozápade sa do oblakov týčila Biela hora a na východ od nej, na mohutnom skalnom brale, stál hrad. Bola šťastná. už je tak blízko. Zajtra uvidí svoju malú sestru. Ale teraz si musí odpočinúť a nabráť silu. Vrátila sa ku Zeqovi a rozložila oheň.

„Teda, moc mäsa na ňom nie je...“ - hundral Zeq, hľadiac na opekajúceho sa zajaca. „Mala si uloviť niečo väčšie! Takto budem večer zase hladný.“

„Ale Zeq, sám vidíš, aké sú tieto lesy skúpe na život. Keď si taký múdry, choď a ulov niečo ty!“ - nedala sa Linwë.

„To si píš, že pôjdem! Ale až keď sa najem.“ - hundral Zeq ďalej.

„To sú všetci škriatkovia takýto protivní?“ - podpichovala ho Linwë.

Zeq neodpovedal.

„Počuješ to? Nie sme tu sami!“ - zašepkal a vyplašene sa obzeral okolo seba.

Mal pravdu. Z lesa sa vynorila skupina ozbrojených mužov.

„Pozrime sa, koho to tu máme?! To je ten mrňavý zlodej! Chyťte ho!“ - zakričal jeden z mužov a ostatní sa ku nemu okamžite rozbehli.

Zeq zmizol v lese a muži bežali za ním. Vystrašená Linwë neváhala ani chvíľu, schmatla svoje veci a utekala smerom ku hradu. Čo sú zač? A prečo majú o Zeqa taký záujem? Zlodej? Odpovede budú musieť počkať, teraz sa musí pozeráť pod nohy. Idú vôbec za ňou? Nechcela to vedieť. Chcela sa čo najskôr dostať preč od tých ľudí. Ale prečo sa vlastne bojí? Prečo pred nimi uteká? Ved' si ju možno ani nevšimli. Obzrela sa a za sebou uvidela dve postavy, bežiace priamo za ňou. Kľučkovala pomedzi stromy, prekvapená, odkiaľ sa v nej zobralo ešte toľko sily. *Bež, bež! Nezastavuj sa! Neobzeraj sa!* Povzbudzovala samú seba. Zdalo sa, že to vzdali, že sú už ďaleko. Beh sa zmenil na rýchlu chôdzu. Ale nezastavovala sa. Čo ak sú stále tam? Niekde blízko, len ich kvôli porastu nevidí. Musí im uniknúť. Nezastaví sa, kým si nebude istá, že sú preč.

Minúty sa zmenili na hodiny, ale zastaviť sa nemala v úmysle. Musí si byť úplne istá, že je v bezpečí. Slnko už bolo vysoko a jeho lúče ako šípy prenikali do hustého lesa. Linwë kráčala ďalej, hoci sa jej už neraz podlomili kolená. Neustále sa cez rameno obzerala späť. Odhodlanie a únava sa v nej prelínali a striedavo získavali navrch. Je to predsa len už niekoľko dní čo opustila svoju rodnú dedinu.

„Na chvíľu si oddýchnem...“

Usadila sa v tieni veľkého duba a hlava jej pomaly klesala až spočinula na mäkkej tráve. Zaspala. Za zatvorenými očami videla obrazy spomienok. Radostné tance na oslavách, dievčatá ovenčené kvetmi, hrdých lovcov vracajúcich sa z lesa. Múdрых starcov čítajúcich legendy pri večernom ohni...

Keby len mohla vrátiť čas... Keby sa nič z toho, čo za posledné dni prežila, nestalo...

Keby bolo opäť všetko ako predtým... Hrávala by sa so sestrami na lúkach. Počúvala spev vtákov, hľadela na tajomné západy slnka. Ale to je už minulosť. Teraz je sama uprostred neznámej krajiny, vystrašená a unavená. Uniká pred neznámymi mužmi a jej sestra je uväznená za múrmi Nidasovho hradu.

Starec a mesiac

„To snád' nie je možné!“ - mrmlal si Lonor popod fúzy - „Nie je tu nič o Mocnom Mesiaci. Nič o magických kameňoch! Nechápem, odkiaľ sa všetky tie legendy berú! Najskôr to budú iba rozprávky....“

Listoval v knihách celú noc, ale nič o zázračných kameňoch v nich nenašiel. Boli to iba príbehy, ktoré rozprávali pocestní. Ale niečo na nich bolo. Kto im veril, ten mal nádej a vieru v dobro. Tak ako Thondor. Teraz verí, že je neporaziteľný. Ale čo zmôže nejaký kameň? Nik z Algarov žiadny taký kameň predtým nevidel. Ani žiadny zázrak, alebo kúzlo. Všetko to boli len príbehy iných národov. Stali sa buď to dávno, alebo niekde veľmi ďaleko. A kto vie či sa vôbec stali? Lonor im neveril. Iba mu zamotali myseľ. Teraz, keď sa musí sústrediť na úplne iné veci. Treba sa pripraviť na boj. Nidas určite príde, ale priateľská návšteva to nebude. Ako sa mu ubránia, keď nikto z nich nevie bojovať? Nevie a ani nechce vedieť. Najmä odvtedy čo Thondor doniesol ten kameň. Musí nájsť spôsob, ako ich presvedčiť. Inak Algar padne. A čo ak nepadne? Čo ak je to predsa len pravda? Všetko to o kameňoch a ich sile... Stále to vrtalo Lonorovi hlavou. Nechce nechať nič na náhodu. Ale ako to zistiť? Ako to overiť, vyskúšať? Vybalil kameň z vrecúška a dôkladne si ho obzeral.

„Čo si zač? Si naozaj taký mocný ako o tebe hovoria?“ - prehovoril Lonor ku kameňu, akoby čakal od neho odpoveď.

Chvíľami mal pocit, že aj ten kameň sa pozerá na neho.

„No nič, vrátim ťa, kam patíš...“ - opatrne, starostlivo zbalil Mocný Mesiac do vrecúška.

„Je najvyšší čas sa rozhybať.“ - povedal sám pre seba a vyšiel von podopierajúc sa o svoju palicu.

Slnko sa už dvíhalo nad obzor. Ľudia ešte stále opravovali poničené stavby, všade bol čulý ruch. Dym z kováčskej dielne stúpал a v diaľke bolo počuť ako sa sekery zatínajú do stromov. V tvárach ľudí bola nádej. Tá jeho sa však neupierala na kameň, ale na mladé dievča kdesi v lese. Až ho to zaskočilo. Zrazu v tom nevidel až taký veľký rozdiel. Čo bolo viac bláznivé? Veriť v zázračný kameň, alebo veriť, že si mladé dievča poradí s celým Nidasovým vojskom? Začal mať obavy či sa predsa len neunáhlil.

Ach ja hlúpy starec, ako som len mohol...? Ako som mohol poslať to úbohé dievča samé do sveta? Ved' nebola nikdy ani len v najbližšej osade. Poslal som ju na smrť. Samú

proti celej armáde... Čo som to len vykonal? Lonora premohli pochybnosti. Ako sa teraz pozriem jej matke do očí? Pripravil som ju o dve dcéry.

„Hlavu hore, starček!“ - ozvalo sa mu za chrbtom, a na pleci ucítil priateľské potľapkanie.

„Čože si taký skormútený? Či nevidíš, že je dnes nový deň?“ - povzbudzoval ho Thondor.

„Som hlupák! Poslal som Linwë samú za Bielu horu, aby vyslobodila Nídwen zo zajatia.“ - povedal Lonor s ťažkým povzdychom.

„Ničoho sa neboj! Privediem ich obidve! Ani sa nenazdáš...“ - dušoval sa Thondor a zapískal na prstoch.

Spoza chalúpok pricválal jeho kôň a zastal priamo pred ním.

„Kameň máš?“ opýtal sa Lonora, zatiaľ čo vyskakoval do sedla.

„Mám.“

„No vidíš! Tak sa neboj!“ - zakričal Thondor, lebo medzitým sa dal s koňom do cvalu. Ostala po ňom iba prašná stopa strácajúca sa v lese za dedinou.

„No pekne!“ - povzdychol si Lonor.

Vyčítal si čo urobil, nevedel sa s tým zmieriť. Považoval to za svoje najväčšie zlyhanie, za hriech, ktorý si nevedel a ani nechcel odpustiť. Teraz s tým bude musieť žiť. Čomu veriť? Kameňu? Knihám? Sebe samému? Veľa otázok, žiadne uspokojivé odpovede. Trápil sa, ale na ľútosť nebol čas. Nidas nebude čakať na to, kým sa bude cítiť lepšie. Príde, čoskoro. Ak zastihne algarov nepripravených, čaká ich porážka. Porážka je slabé slovo. To bude masaker. A to predsa Lonor nesmie dopustiť. Ako jeden zo starejších má za túto dedinu zodpovednosť. Nie je čas sa ľutovať, je čas vziať veci pevne do rúk.

V zajatí

„Pozrite sa na ňu, aká je chutnučká! až mi je ľúto, že to musím urobiť...“ - ozývalo sa v temných a chladných chodbách hradného žalára.

„Čože?!“ - nechápavo krútili hlavami strážcovia hl'adiac na svojho veliteľa.

„Robím si srandu... Tu máš! a nech sa tá podlaha ligoce!“ - s hrozivým gestom položil veliteľ stráží drevené vedro s vodou a handru pred malé dievča. - „Ak na tej podlahe neuvidím lesk môjho brnenia, tak si ma nepraj, maličká!“ - vyhrážal sa a smial sa až sa mu brnenie na bruchu natriasalo.

Útľe dievčatko malo čo robiť, aby zodvihlo vedro plné vody. Aj bez tých reťazí na rukách a nohách by jej to išlo ťažko, ale takto? Takto je to pre Nídwen ešte väčšie utrpenie. Napriek odporu ku celému tomuto miestu, schytí mokrú handru a dôsledne umýva kamenné dlažobné kocky na väzenskej chodbe. Nemôže inak. Tak ju to doma naučili. Nikdy nerobí nič polovičato. Netrvá dlho a kolená aj dlane má krvavé od hrubých skál, z ktorých boli urobené všetky podlahy v hrade.

„Hej, dievča! Pozri čo robíš!“ - okríkne ju jeden zo strážcov a prstom ukazuje na potôčiky krvi tečúce v škárach medzi dlažobnými kockami.

„Máš tú zem vyčistiť, a nie tu robiť ešte väčší bordel!“ - kričal ako zmyslov zbavený.

„Prepáčte. Prepáčte, ja som...“ - nevedela čo má na to povedať.

„Rob to poriadne, inak pôjdeš do diery!“ - otočil hlavu a jeho pohľad smeroval na koniec dlhej tmavej chodby. Tam sa strácalo aj svetlo pochodní, pripevnených k stenám.

„Do diery nie! Prosím. Ja si dám... Budem si... Dám to do poriadku. Len ma nedávajte do diery, prosím.“ - žobronila Nídwen.

Nechcela stráviť ďalší deň a noc v diere. Tak tam volali najtemnejšiu a najchladnejšiu celu zo všetkých. Malú studenú miestnosť bez okien, bez postele, zavretú ťažkými drevenými dverami vystuženými silnými pásmi kovu. Tam zatvárali len tých najhorších väzňov, vrahov, vzbúrencov, zradcov a všetkých, ktorí sa znepáčili Nidasovi, vládcovi hradu. Aj Nídwen sa tam už ocitla. Zavreli ju tam za to, že Nidasa uhryzla, keď ju uniesol z Algaru. Po dni a noci strávenej v diere bolo jasné, že bude pre ňu lepšie nevzpierať sa a radšej poslúchať. Aj keď to znamená, že bude musieť robiť to, čo nechce, zapriet' seba samú a snažiť sa hlavne prežiť. Preto teraz umýva podlahu vo

väzení, a mlčky znáša ponižovanie. Len aby sa vyhla diere. Odrhla si kus látky zo šiat a zaviazala si krvácajúce kolená. Bolelo to. Ale ani zďaleka nie toľko, ako bolí odlúčenie od milovanej rodiny. Netuší čo s ňou bude a cíti sa beznádejne. Dobré vie, že nie je v Algare nikto, kto by sa odvážil Nidasovi postaviť. Ale čo tá Modrá hviezda, o ktorej hovoril Nidas? Jedine tá ju môže odtiaľ dostať. To je jej posledná nádej.

Kým sa ona trápila, strážcovia popíjali víno a robili si z nej posmešky.

„Takáto by sa mi aj doma zišla. Škoda, že tu už s nami dlho nebude...“ - povedal jeden z nich a pozrel sa von cez maličké okno.

„O dva dni bude spln. Posledný, ktorý uvidíš.“ - chichúňal sa škodoradostne hľadiac na malé dievča.

Znovuzrodenie rytiera

Rýchlo ako vietor, cváľal Thondor lesnou cestou za Bielu horu. Nidasov hrad bol z Algaru tak na tri dni jazdy na koni. Takouto rýchlosťou tam dorazí o jeden deň skôr. Snáď ešte nebude neskoro, spln sa nezadržateľne blíži. Lonor bol z toho všetkého nepokojný. Trápilo ho, že nedokáže urobiť nič, čím by zvrátil túto situáciu. Osud Nídwen a celého Algaru bol teraz v rukách Thondora a Linwë. Navyše bol stále presvedčený, že vojna je nevyhnutná. Príde bez ohľadu na to, čo si ostatní myslia a čomu veria. Vydal sa preto domov.

V zadnej izbe, kde nikto cudzí nechodil, stála v rohu objemná truhlica. Lonor ku nej pristúpil, oprel svoju palicu o stenu a rýchlym pohybom strhol plachtu, pod ktorou bola ukrytá. Po celej miestnosti sa rozvíril prach. Cez malé okno prenikalo dnu slnečné svetlo a jeho lúče mierili priamo na tajomnú truhlicu. z vrecka vytiahol dlho nepoužívaný kľúč a vložil ho do zámku. Dvakrát s ním pootočil. V zámku čosi zahrkalo, ale napriek obavám sa odomkol. Aj Lonor sám bol prekvapený, že po toľkých rokoch vôbec ešte funguje. Zámok odložil nabok a truhlicu pomaly otvoril. Neveril, že ku tomuto vôbec niekedy dôjde. Naklonil sa a zo dna truhlice vytiahol dlhý lesklý kovový predmet. Pevne ho uchopil a zdvihol do výšky očí. Svetlo prenikajúce dnu sa od neho odrážalo do strán. Prach sa usadil a v žiari slnečných lúčov stál starý muž pevne zvierajúci dlhý meč.

Hádam si to ešte pamätám... Pomyslel si Lonor a urobil rýchly výpad vpred, párkrát švihol mečom do strán, a potom krok vzad. Nebol to iba meč, čo ukrýval Lonor vo svojej truhlici, bolo tam okrem neho ukryté tajomstvo. Lonor sa v Algare nenarodil. Prišiel sem pred mnohými rokmi. Nikomu nepovedal odkiaľ je a prečo prišiel práve sem. Ale svojou ľudskosťou a dobrou povahou si získal srdcia miestnych natoľko, že sa po rokoch stal jedným zo starejších. Naučil sa ich históriu, ich zvyky, a prijal ich za svoje. Príbehy zo starých kníh rozprával tak precítene, akoby ich sám prežil. Všetci sa tešili na letné slávnosti, keď ich po večeroch čítal pri ohni. Bol odnepamäti jedným z nich. Koho by napadlo, že je to v skutočnosti rytier z kráľovstva Kabron, z veľkého opevneného mesta na severe. Jeho rodičia boli zabití v jednej z mnohých nezmyselných vojen, ktoré vtedy prebiehali po celej krajine. A tak bol vychovávaný, spolu s ďalšími sirotami, na kráľovskom dvore. Väčšina osirelých chlapcov sa stala bojovníkmi kráľa a on nebol výnimkou. Bol skvelý bojovník. Bol taký dobrý, že sa stal veliteľom kráľovho vojska. A nebojoval len v obranných bitkách, viedol aj ťaženia na získanie

nových území. Jedného dňa dostal od kráľa príkaz obsadiť malú mierumilovnú dedinu na severe. V mnohom sa podobala Algaru. Žili tam prostí ľudia, nestarali sa o mocenské záujmy, chceli len pokojne žiť. Keď tam Lonor so svojim vojskom dorazil, bol tým, čo videl, úplne očarený. Vojna bola jeho spôsobom života, jeho vášňou a jeho chlebom. Nevedel si predstaviť život inak ako ho poznal doteraz. Neustále sa presúvanie z miesta na miesto, vzrušenie z boja a pocit hrdosti z víťazstva. Tí druhí, tí porazení, tí boli v jeho očiach vždy len menejcenné tvory, poslušne sa skláňajúce pred jeho mečom. Nepovažoval ich za seberovných. Vysmieval sa ich zúfalej snahe ubrániť sa, ich nedokonalým zbraniam. Teraz sa ale nikto nebránil, nikto nekričal, ani ho neprosil o zľutovanie. Také niečo ešte nezažil. Zvyšok jeho armády čakal na rozkaz, ale ten stále neprichádzal. Keď ku nemu pristúpila žena s chlebom v dlaniach, zodvihol Lonor svoj meč vysoko nad hlavu. Hľadela mu priamo do očí. Lonor sa na ňu uprene pozeral. Stačil by jeden rýchly pohyb, aby bola o hlavu kratšia. Ale on sa len díval. Čas sa zastavil. Zrazu si uvedomil krutú pravdu. Nie je rytier, bojovník, ani hrdina. Je iba obyčajný vrah. Prečo by mal zabiť túto ženu, ktorá pred ním predstúpila s darom? Prečo by mal nútiť, týchto ľudí, aby sa mu podriadili? A prečo to vlastne robil doteraz? Skôr než si na to stihol odpovedať, pricválal jeden z jeho vojakov a zoťal tej žene hlavu.

„Dokedy budeš čakať? Nemáme na to celý deň...!“ - vykrikol a spolu s ďalšími vtrhli do dediny - „Vý všetci ste odteraz poddaní Ligarta z Kabronu, najmocnejšieho vládcu Severu. Poddajte sa dobrovoľne, inak skončíte ako táto žena!“

Netrvalo dlho a uprostred dediny zaviala bielo-žltá vlajka kráľovstva Kabron.

Po návrate domov, si kráľ Ligart zavolať Lonora, aby mu vysvetlil, čo sa tam stalo. Kráľ bol z jeho konania taký rozrušený, že ho vôbec nevypočul.

„Za svoju neposlušnosť budeš pykať! Nedopustím, aby ktokoľvek takto znevažoval moje rozkazy! Vzburu v našom vojsku netolerujeme! Zajtra na poludnie budeš o hlavu kratší, aby bolo všetkým jasné, že moje rozkazy platia pre každého!“ - gestom dal znamenie strážni - „Berte ho! Nemôžem sa na neho už viac pozeráť!“

Lonora odvedli do žalára, kde mal prečkať noc. Na druhý deň, zvolali obyvatel'ov Kabronu na nádvorie hradu, kde mal byť popravený. Zviazaný, pod dohľadom niekoľkých strážcov kráčal na miesto popravy a prezeral si pohľady prítomných. *Už ich viac neuvidím* – pomyslel si. Zastal pred veľkým hranatým balvanom. Po jeho pravici už čakal kat s nabrúsenou sekerou.

„Na kolená!“ - zreval jeden zo strážcov.

Druhý sa ho chopil a pritlačil mu hlavu o kameň. Na to sa ku nemu sklonil a niečo mu zašepkal do ucha. Kat zodvihol sekeru vysoko nad hlavu, aby ukončil jeho život. Zahnal sa a s veľkou silou švihol nadol. Lonor stihol uskočiť, uvoľnil si ruky, zviazané len naoko a rozbehol sa ku koňom, čo stáli neďaleko. Sekera dopadla tvrdým úderom na skalú. Ešte stále tu mal priateľov. Vysadol na jedného z koní a namieril si to ku bráne.

„Chyťte ho! Nesmie utiecť!“ - kričal Ligart úplne šokovaný, tým, čo práve videl.

Ale už bolo neskoro. Keď vojaci vysadali na kone, aby ho chytili, bol Lonor už za bránou. Nikto to nečakal. Ľudia prekvapene pozerali jeden na druhého. V očiach niektorých sa však objavili aj slzy dojatia. I niektorí zo strážnikov ukrývali pod prilbou brnenia úsmev.

Takto unikol Lonor z Kabronu a dlhý čas sa ukrýval v lesoch, až sa nakoniec dostal do Algaru, kde sa usadil. Svoje tajomstvo nechal zamknuté v truhlici a žil životom obyčajného človeka. Teraz, keď sa po dlhých rokoch opäť chopil rukoväte meča, ucítil, že ešte stále je v ňom sila bojovníka, a že ju ešte bude potrebovať.

Vyslobodenie

Nastalo ráno. Pridlho spala Linwë ukrytá pod dubom. Pomaly otvára oči a vzápätí ich kvôli ostrému svetlu zavrie. Čosi však slnečné lúče zatieni a ona sa môže konečne rozhliadnuť okolo seba.

„No, už bolo načase!“ - ozval sa spoza stromu mužský hlas.

Linwë intuitívne siahla po dýke, ale nebola tam.

„Hľadáš toto?“ - opýtal sa jej mladý muž držiac v ruke dýku jej otca.

„Mňa sa nemusíš báť, neublížim ti. Keby som chcel, urobil by som to už v noci. Ako sa voláš? Ja som Langon.“ - prihovárал sa jej neznámy mladík.

„Ja... Ja... Ja som Linwë...“ - odpovedala, zatiaľ čo sa snažila nahmatať aspoň nejaký konár alebo kameň, ktorý by po ňom hodila, ak by to bolo potrebné.

„Čo tu robíš?“ - opýtala sa a poriadne si tohto cudzinca prezerala.

Nebol oveľa vyšší od nej a určite nebol o mnoho starší. Jeho tmavé strapaté vlasy mu padali do čela. Spod nich sa sem-tam ukázali tmavohnedé oči. V hustej brade mal zapletené štyri krátke vrkoče. Uprostred tváre mal pomerne veľký a trochu špicatý nos. a uši mu trošku odstávali. Nevyzeral ako muži v Algare. Ale určite to nebol žiadny tulák. Odev mal kvalitný a čistý. Na boku v puzdre mal veľký ťažký meč. Možno bol v tej skupine mužov, ktorá ich prepadla včera na obed. Ale nebola si tým istá. Udialo sa to tak rýchlo a nečakane, že nemala čas si útočníkov lepšie obzrieť.

„Dávam na teba pozor. Vari nevieš, že sú v týchto lesoch zbojníci? Keby ťa tu našli, nedopadla by si dobre.“ - povedal cudzinec, podávajúc jej dýku - „Mala by si byť opatrnejšia!“

„Kto si a čo tu robíš?“ - spýtala sa Linwë.

„To samé som sa ťa chcel opýtať ja. Toto nie je vhodné miesto na prechádzky pre slečny.“

„Nie som na prechádzke! Potrebujem sa dostať do tamtoho hradu.“

Prosím ťa, načo by si tam chodila? Okrem vagabundov a ruín tam nič nie je.“

„Ale je! Je tam moja sestra. Uniesli ju a bojím sa, že jej ublížia.“

„A to ju chceš odtiaľ dostať sama? Teda, odvaha ti nechýba!“ - pokýval hlavou na znak uznania. „Ja ťa tam odpreviadim. Nemôžeš predsa len tak prísť sama do Nidasovho hradu. Čo čakáš, že ich poprosíš, a sestru ti vydajú? To ich asi moc dobre nepoznáš. Navyše aj tieto lesy sú plné všelijakej hávede. A nemyslím tým len zvieratá. To si tu skutočne sama?“ - Langon neveriacky krútil hlavou a obzeral sa okolo seba, či nezazrie niečo podozrivé.

„No, bol so mnou jeden škriatok, ale včera nás prepadli. Mne sa podarilo utiecť, ale jeho asi chytili...“

„Škriatok, hovoríš...?“ - skočil jej Langon so reči - „Ako ten škriatok vyzeral?“

„No, bol malý ako dieťa...“ - rukou ukázala asi tak po pás.

„To je jasné, že bol malý, keď je to škriatok.“ - prerušil ju Langon nedočkavo - „Nebolo na ňom niečo zvláštne?“

„Vlastne áno, z jedného ucha mal akoby trochu odhryznuté...“ - nestihla viac povedať, pretože ju opäť prerušil.

„Ten všivák! Keď sa mi dostane do rúk...!“

„Hovoril, že sa volá Zeq a je zo Sazaru...“

„Ten mrňavý zlodej, nech si ma neželá, keď ho nájdem...“

Mrňavý zlodej - áno, už to počula. Rovnako na neho kričali tí zo včera.

„Tak ty ho poznáš?“

„Radšej by som ho nepoznal. Asi neexistuje podlejšie stvorenie ako je on. Je to klamár a zlodej! Pred niekoľkými rokmi vykopali jeho predkovia zvláštny kameň. Podľa starej legendy, ten kto ho vlastní, nebude mať nikdy nedostatok. A bude to určite pravda, pretože u nás v Sazare sme mali vždy hojnosť potravy aj ostatných surovín, pokiaľ bol kameň v hrade. Jedného dňa sa však tomuto zlosynovi podarilo oklamať strážcov a kameň ukradol. Krátko na to postihla naše záhrady nejaká skaza. Rastliny nevydávali úrodu a zvieratá umierali. Ani rieka už neprekypovala hojnosťou rýb tak ako dovtedy. Musím ho nájsť a navrátiť kameň späť do Sazaru, inak je s nami koniec.“

„Hovorí sa v tej legende aj o iných neobyčajných kameňoch?“ - pýtala sa Linwě dúfajúc, že sa dozvie niečo aj o Modrej hviezde.

„Poviem ti to cestou.“ - povedal Langon a priviedol svojho koňa, ktorý bol uviazaný neďaleko.

Linwë bola rada, že nebude musieť ísť ďalej peši, to by tam určite nestihla prísť do splnu mesiaca. A už sa ani nebála. Langon sa jej zdal dôveryhodný, navyše ju zaujímal tie legendy, o ktorých hovoril. Vysadli teda na koňa a spoločne sa vydali smerom ku Nidasovmu hradu. V ňom čakalo malé dievča na svoj osud.

Už sa zmrákal, keď dorazili pod skalné bralo, na ktorom stál polorozpadnutý hrad. Linwë pohľadom hľadala štrbinu v skale, o ktorej hovoril Lonor. Našla ju! Ale bola dosť vysoko. To ju však nijako neodradilo a hneď začala liezť hore strmým svahom. v lezení bola fakt dobrá!

„Počkaj, dievča! Tadiaľ sa tam nedostaneš!“ - obával sa Langon.

„Neboj, dostanem.“ - odpovedala, a ani sa neobzrela za seba.

Nečakala na to, či ju bude Langon nasledovať, alebo nie. Bola konečne tak blízko svojej sestry. Naplnilo ju vzrušenie a adrenalín jej dodával silu. Teraz ju už nemôže nič zastaviť. Langon iba pokrútil hlavou a vydal sa za tým tvrdohlavým dievčiskom. V tom čase sa už ku hradu zo západu blížil aj Thondor. Keď uvidel bránu, zosadol z koňa a nechal ho ukrytého za stromami. Opatrne sa približoval popod horu k prvej veži. Prikrčený sa pomedzi kriaky dostal až ku hradbám. Ohne na vežiach, ani pochodne pri bráne ho už v tejto tme nemohli odhaliť. Ale čo teraz? Ako si chce poradiť s toľkými strážami? Na chvíľu sa zamyslel. Potom vzal do ruky pomerne veľký kameň a prehodil ho ponad múr na nádvorie za bránou. Ten dopadol s rachotom na nejaký stánok. Takto tam hodil ešte zopár šutrov, čo vyvolalo zmätok, na ktorý sa prišli pozrieť aj strážcovia pred bránou. A presne na toto sa Thondor spoliehal. Využil moment, keď nebol pred bránou ani jeden zo strážcov, vzal pochodeň a hodil ju na voz so slamou stojaci kúsok odtiaľ. Oheň sa začal rýchlo šíriť a za hradbami nastala panika. Každý, kto bol nablízku, pribehol a snažil sa oheň uhasiť. Medzitým pribehlo niekoľko ďalších vojakov a začali prehladávať okolie brány, aby zistili, kto to má na svedomí. Ale Thondor bol už vo vnútri a čakal ukrytý na nádvorí. Zvedaví väzenskí strážcovia sa tiež išli pozrieť čo sa tam deje. Chodba v žalári ostala nestrážená. Keď sa Linwë podarilo, dostať cez tú úzku štrbinu dnu, nebol vo väzenských chodbách ani jeden strážca. Vošla dnu a Langon ju nasledoval.

„A teraz kadiaľ?“ - pýtal sa.

„Lonor mi hovoril, že je to týmto smerom.“ - povedala Linwë a ukázala na temnú chodbu.

„Tak bež, ja ostanem tu, ak by sa strážce vrátili.“ - povedal Langon a vytiahol svoj veľký meč, pripravený porátať sa s každým, kto by sa mu postavil do cesty.

Dlhú tmavú chodbu lemovali z oboch strán väzenské cely. Linwë kráčala čoraz hlbšie do útrob väzenských chodieb a cez mreže nazerala do každej z nich v nádeji, že uvidí svoju sestru. Ale všetky cely boli prázdne. Už ich neostávalo veľa, koniec chodby sa blížil. Nídwen však nebola ani v jednej z ciel. Prišla na koniec chodby. Boli tam dvere. Ťažké drevené dvere, zamknuté veľkým kovovým zámkom. To je jej posledná možnosť.

„Nídwen!? Nídwen, si tam?“ - opýtala sa opatrne.

„Linwë, si to ty? Linwë pomôž mi.“ - kričalo dievča na druhej strane a obidve zúfalo lomcovali dverami v snahe vytrhnúť ich z pántov. Bolo to márne.

„Vydrž sestrička! Idem po pomoc...“ - upokojovala ju Linwë a rozbehla sa za Langonom.

„Nie. Nechod' preč! Nenechávaj ma tu!“ - kričala s plačom malá Nídwen. Bála sa, že sa jej sestra už nevráti. Spln je už zajtra, a to bude jej koniec.

„Našla som ju! Je tam, za dverami na konci chodby. Pomôž mi, prosím. Pomôž mi ju vyslobodiť.“ - prosila Langona so slzami v očiach.

Neváhal ani chvíľku a bežal spolu s Linwë ku diere.

„Ustúp nabok!“ - usmernil ju a s veľkou silou švihol mečom po zámku.

Ten sa rozpadol na kúsky. Obrovské dvere sa odierali o vlhkú kamennú podlahu, nakoniec ich stačilo len trošku pootvoriť. Cez malý otvor z diery vybehlo útle dievča a s plačom sa vrhlo Linwë do náručia.

„Podťe, musíme odtiaľto zmiznúť!“ - prerušil Langon ich vytúžené objatie.

Držiac sa za ruky prišli ku trhline v skale a obidve dievčatá sa ňou dostali von.

„Hej ty! Čo tu chceš!?“ - zrevali strážcovia, ktorí sa práve vrátili z nádvoría a uvideli v chodbe stáť Langona.

Nečakali na jeho odpoveď. Vytasili meče a obaja sa na neho vrhli. Langona to nijako neprekvapilo, bol pripravený a umne odrážal ich útoky. Aj keď sa zdalo, že ustupuje, nebolo to tak. To sa len snažil odlákať ich od trhliny v skale, aby si nevšimli unikajúce dievčatá. Stačilo mu na to pár švihov a jednému zo strážcov vyrazil meč z ruky.

„Tak podťe!“ - provokoval ich a postupoval smerom k nádvoríu. Keď sa blížil ku vchodu z nádvoría, vtrhol do chodby Thondor.

Rýchlym pohľadom zhodnotil situáciu a pridala sa ku Langonovi. Ten vôbec nechápal čo sa to deje. Odkiaľ sa tu vzal tento tu a čo tu robí? Thondor využil svoje skúsenosti

z výprav a odzbrojil druhého zo strážcov. Sotil ho na zem a vzal mu jeho meč. Priložil mu k hrdlu obidva meče, zbíehali sa a otvárali ako nožnice.

„Kde je to dievča?“ - Zreval na strážcu svojim mohutným hlasom. „Počuješ ma?! Kde je to malé dievča z Algaru?!“

„Zjedol som ju na obed.“ - posmieval sa mu strážca. Akoby ani nevnímal, že mu ide o život. Thondor pritlačil a čepele mečov sa mu zarezali do kože na krku.

„Ako myslíš, nájdem si ju sám...“ povedal plný hnevu a doslova odstrihol strážnikovi hlavu. Vstal a vydal sa smerom ku celám.

„Tam nie sú!“ - upozornil ho Langon, ktorý ešte stále bojoval s ďalším strážcom.

Prekvapený Thondor sa otočil, zozadu pristúpil ku strážcovi, ktorému sa podarilo pritlačiť Langona ku stene. Pravačkou ho udrel do hlavy a ten sa s kovovým hukotom zvalil na zem.

„Tak, kde teda sú?!“

„Poviem ti to, len ma už pusti!“ - prosil Langon, snažiaci dostať sa s pevného zovretia netrpezlivého cudzinca. „Zbláznil si sa?! To chceš pozabíjať úplne všetkých?“ - pokračoval, keď sa už mohol zhlboka nadýchnuť. „Nie je tu. Obidve sú už preč, ušli.“

„Ako to myslíš obidve?“ - nechápal Thondor.

„Tá malá a jej sestra predsa!“

„Linwě?“

„Áno, tá. Ušli cez dieru v skale“ - a ukázal na neveľkú trhlinu kúsok od nich.

Thondor tam okamžite pribehol, ale škára bola pre neho príliš úzka, ledva cez ňu prepchal nohu.

„Do kelu!“ - hromžil bezmocne Thondor a búchal päšťou do steny.

„Určite sú už dole pod hradom. Mám tam koňa...“

Viac už Langon povedať nestihol, pretože do chodby vošlo niekoľko vojakov hľadajúcich toho, čo založil požiar pri bráne.

„Tak tu ste!“ - vykriekli a so zdvihnutými mečmi sa rozbehli priamo ku nim. Strhla sa bitka. Votrelci museli čeliť značnej presile. Všade bol zmätok, rinčanie mečov a pokrikovanie. Boj sa presunul na nádvorie. Oheň bol už uhasený, a tak bola všade tma a dym. Do bitky na nádvorí sa pridali ďalší vojaci. Čím viac vojakov sa do bitky zapájalo, tým bol zmätok väčší. Thondor rozdával údery päšťami všade naokolo a Langon ledva stíhal odrážať útoky mečom. Na okamih zahliadol bránu. Stále bola

otvorená. Mimikou tváre dal znamenie Thondorovi, ktorý správne vytušil jeho úmysel. Obaja sa prikrčili k zemi a rýchlo sa preplazili pomedzi nohy vojakov až za nich. Kým oni nechápavo krútili hlavami a hľadali votrelcov uprostred seba, tí už boli pri bráne a bežali do bezpečia. Za bránou sa na sekundu zastavili.

„A teraz kam?“ - spýtali sa naraz.

„Doľava!“ - vykrikol Thondor.

„Doprava! - vykrikol Langon súčasne s ním.

Tak na seba iba pozreli a každý z nich sa rozbehol na inú stranu. Medzitým si Nidasovi vojaci uvedomili čo sa stalo a vyrútili sa s krikom ku bráne. Tam už nebolo ani nohy.

Prvý boj

Odetý do roky nepoužívaného odevu, vyzbrojený svojim starým mečom, kráčal Lonor cez dedinu do chrámu. Tí, čo ho v dedine uvideli, ho ani nespoznali. V chráme sa ešte naposledy snažil presvedčiť starejších, že je nevyhnutné učiť sa bojovať. Ale i tentokrát ostal nepochopený. Chodil teda od domu k domu a snažil sa získať na svoju stranu čo najviac bojaschopných mužov. Asi tri tucty mužov sa ku nemu pridali, a spoločne navštívili miestneho kováča, ktorý už predtým sľúbil Lonorovi pomoc. Ako keby uvideli ducha, tak hľadeli na niekoľko pripravených mečov. Komu sa neušiel meč, dostal dýku a luk. Potom odišli do lesa, kde im Lonor ukázal základy boja s mečom. Trénovali proti sebe navzájom, ale dobre im poslúžili aj všadeprítomné stromy, ktoré používali ako terče. Zatiaľ čo títo sa učili bojovať, iná skupina mužov a aj niekoľko žien, stavala okolo dediny drevené oplotenie, z ktorého smerom von trčali ostré koly. Celú dedinu naplnil ruch príprav a očakávanie Nidasovho útoku. Stále sa však naši niektorí, čo odmietali čo i len pomyslieť na to, že by mali bojovať. Neverili, že ku tomu vôbec dôjde. A starejší ich v tom podporovali. Lonor si ale myslel svoje, a na starejších vôbec nebral ohľad. Za päť dní urobili poriadny kus práce. Dokonca už mali rozdelené služby v pozorovateľniach. Aj keď bol Lonor s pokrokom svojich žiakov spokojný, dobre vedel, že v prípade útoku väčšieho vojska, táto hŕstka nemá šancu. Dúfal, že sa Thondorovi podarilo Nídwen oslobodiť, alebo možno aj odstrániť Nidasu. To by im celú situáciu výrazne uľahčilo.

Na svitaní šiesteho dňa sa z lesa vynorila mohutná postava, približujúca sa na koni veľkou rýchlosťou. Bol to Thondor unikajúci pred Nidasovým vojskom. Keď uvidel palisády a drevené pozorovateľne pri vstupe do dediny, zastal a zamyslel sa, či je vôbec na správnom mieste. Spomalil a keď prišiel bližšie, spoznal medzi strážnikmi známe tváre.

„Čo sa to tu deje? Som tu správne, v Algare?“ - pýtal sa kamarátov, ktorí mu otvorili narýchlo urobenú drevenú bránu.

„Si doma, kamarát.“ - povedal, jeden z nich a pridržal koňa, aby mohol Thondor zosadnúť. „Dúfam, že máš pre nás dobré správy. Lonor sa na teba spolieha...“

„Kde je? Musím s ním hovoriť!“ - naliehavo ho prerušil Thondor.

No neznelo to moc upokojujúco.

„Kde by bol? Ešte spí.“

Bez váhania vtrhol do Lonorovho domu.

„Vstávaj, starec, zle je!“

„Čo, čo, čo je? Čo sa stalo?!“ - zakoktal ešte neprebudený muž.

„Sú preč! Obidve!“ - povedal Thondor a zatriasol s Lonorom tak, že sa hneď prebral.

„Preč? Ako to preč? Kde preč?“ - pýtal sa nechápavo.

„Ušli z hradu. Linwë a aj Nídwen. Obidve utiekli cez nejakú dieru v skale, či čo...“

To mu znelo povedome. Posadil sa na posteľ, spokojný, že mu jeho plán vyšiel.

„Starý, budeme potrebovať ten šuter, čo som doniesol. Určite idú sem, celá tá naničhodná čvarga. Len o fúz som im unikol. Tak na poludnie budú tu! Kde je ten kameň?“ - naliehal Thondor.

„Idú sem?! Musíme sa pripraviť!“ - povedal Lonor, zatiaľ čo sa obliekal.

„Čo sa chceš pripravovať? Daj sem kameň! Keď uvidia Mocný Mesiac, pustia do gati a nechajú nás na pokoji.“

„O tom pochybujem...“ - odvrkol Lonor. „Tu ho máš, ale zázraky nečakaj...“ - podal vrecúško s kameňom nedočkavému Thondorovi a odišiel skontrolovať drevené hradby.

Zvolal všetkých vycvičených mužov, aby sa pripravili brániť Algar. Pridali sa ku nim aj niekoľkí ďalší. Ženám prikázal, aby sa aj s deťmi zabarikádovali v chráme. Všetci boli napätí, nevedeli čo majú očakávať. Niektorí verili v zázračnú moc kameňa, iní sa obávali, že prídu o svojich blízkych ba možno aj o svoj život. Je skutočne ten kameň taký mocný ako sa o ňom hovorí? Odpoveď na túto otázku sa dozvedia už čoskoro. Slnko ešte nebolo ani v polovici svojej cesty po oblohe, keď ku hradbám dobehol jeden z algarov, ktorý bol na predsunutej hliadke.

„Už idú, už idú! Sú ich stovky!“ - kričal a hlas sa mu pri tom triasol.

Viacerým z algarov sa chveli kolená, keď to počuli.

„Nebojte sa! Netrúfnu si na nás!“ - upokojoval ich Thondor.

„Za to vám ručím! Teda, on vám za to ručí!“ - usmial sa a ukázal na kameň, ktorý pevne zvieral v dlani.

Kto mohol, pribehol ku hradbám a dúfajúc, že má pravdu, hľadel do lesa.

Prichádzajú. Hukot brnenia a dupot kopýt je čoraz zreteľnejší.

„Tam sú! Vidím ich!“ - vykričkol jeden z nich a ukázal smerom, kde sa cesta zatáča a stráca v lese.

Pomedzi stromy bolo vidieť odlesky brnenia. Trblietali sa ako šupiny rýb v čírej vode. Armáda sa vyrútila spoza zákruty ako strieborno-šedá lavína. Vo zvírenom prachu sa črtali ťažko rozpoznateľné obrysy koní a jazdcov na nich sediacich. Prihnali sa so zdvihnutými mečmi a s jediným úmyslom. Nidas bol opäť v ich čele. Keď uvideli drevené hradby, ktoré tu ešte nedávno neboli, spomalili. Nidas sa začal smiať z plných pľúc a s pohrdaním jemu vlastným.

„Lonor! Ty úbožiak! Toto nás má akože zastaviť?!“ - kričal tak silno, že to museli počuť aj ľudia ukrytí v chráme.

„No, dalo sa to od teba čakať, ty lišiak starý! Vždy si mal zmysel pre humor...“ - smial sa Nidas ešte viac ako na začiatku a jeho vojaci sa k nemu pridávali jeden za druhým.

„Vráť sa tam, odkiaľ si prišiel! Inak to bude tvoj koniec!“ - zvolal Thondor, stojaci na veži pri bráne.

Nidas sa na neho pozrel a zbadal, že vo zdvihnutej pravici drží nejaký kameň.

„Nie je to náhodou Modrá hviezda?! Moja Modrá hviezda?!“

„Nie, nie je! Toto je...“

„...to je naša Modrá hviezda!“ - skočil Lonor Thondorovi do reči.

Ten sa čudoval, čo to má znamenať, ale Lonor mu naznačil, aby to nechal na neho.

„Máme Modrú hviezdu, ktorú si tak dlho hľadal. Vráť nám dievča, ktoré si uniesol a hviezda bude tvoja!“ - navrhoval Lonor.

„Máš smolu, starček! Spln bol už včera, dievča je mŕtve!“ - zaklamal Nidas netušiac nič o tom, že Lonor už vie o jej úteku.

„Tak potom naša dohoda neplatí.“ - oponoval Lonor.

„Práve naopak! Ja som dohodu dodržal. Mal si mi ten kameň doniesť do splnu, inak dievča zomrie. Tak znela dohoda. A teraz mi daj, čo mi patrí. Nevieť prečo s tebou vôbec vyjednávam...“ - povedal Nidas a dal svojim vojakom pokyn k útoku.

„Na nich! a nikoho nešetrite!“

So zbesilým revom a vytasenými mečmi sa Nidasovi vojaci rozbehli ku opevneniu. Spoza neho sa vznieslo do vzduchu niekoľko šípov a kopijí. Zopár vojakov ostalo po zásahu ležať na zemi v bolestiach, ale nikto si ich nevšimol. Ostatní pokračovali ku hradbám bez ohľadu na to, že oblohu zatienila ďalšia dávka od lukostrelcov. Udierali mečmi do palisád a na rad prišli aj obrovské sekery. Neboli pripravení na obliehanie, ale ich zúrivosť bola veľká a čoskoro sa začalo narýchlo postavené opevnenie rúcať.

Vpravo od brány sa im podarilo presekať niekoľko palisád a votrelci sa tlačili cez otvor do vnútra. Alagari dostali príležitosť ukázať, čo sa stihli za tak krátky čas naučiť a sekali votrelcov hlava-nehlava. Už ich pri diere bola celkom pekná kopa. Vtom však dostala rozhodujúci úder brána, ktorá sa zvalila do vnútra. Nidasove vojsko sa už nedalo zastaviť. Vtrhli do Algaru a vo veľkej presile sa pustili do neskúsených mužov. Zo všetkých síl sa snažili algari odolať a párkrát to vyzeralo, že majú prevahu. Ale iba dovtedy, kým sa cez bránu nedostali ďalší vojaci. Aj Thondor s Lonorom obetavo bránili Algar bok po boku, ale presila votrelcov ich zahnela až do stredu dediny.

„Nechápem to! Ako je to možné?! Mal nás predsa ochrániť...“ - stihol sa postávať Thondor, zatiaľ čo odrážal útoky vojakov.

„Žiadne zázračné kamene neexistujú!“ - odvetil Lonor a ako bodku za vetou zoťal jednému z vojakov hlavu.

Videl však, že toto je nad ich sily. Boj neustával a zem bola nasiaknutá krvou padlých. Do Algaru prúdili stále ďalší a ďalší vojaci, zatiaľ čo algarov ubúdalo. Musel to nejako ukončiť.

„Nidas! Vzdávame sa!“ - vykrikol Lonor a opäť tým prekvapil nielen Thondora, ktorému nenápadne zobral kameň z vrečka.

„Dost' už! Vzdávame sa!“ - vykrikol ešte raz zo všetkých síl, aby prekričal rev vojakov a rinčanie mečov. Vyskočil na skalú uprostred dediny a zdvihol nad hlavu Mocný mesiac.

„Je tvoja! Modrá hviezda! Je tvoja, Nidas!“ - zúfalo kričal, len aby sa toto všetko už skončilo - „Vezmi si ju a nechaj nás na pokoji!“

„To si píš, že si ju vezmem!“ - ozvalo sa spoza neho.

Otočil sa a uskočil, aby sa vyhol Nidasovmu meču, ktorý sa zjavil pred jeho tvárou. Spadol na zem a keď sa pokúšal vstať, jeden z vojakov mu stúpil na jeho dlhú bradu. Nezniesiteľná bolesť ho prinútila prikrčiť sa, vtom dostal ranu kolenom rovno do tváre. *Prekliata brada!* - pomyslel si, keď sa zvíjal v bolestiach. Opäť sa pokúšal postaviť, ale bol dezorientovaný. Všetko sa krútilo a bolo rozmazané. Nevidel na jedno oko a tackal sa ako opilec po polnoci. No iba dovtedy, kým ho niekto neudrel zozadu pod kolená. To využil Nidas, ktorý ho schytil za vlasy. Lonor teraz pred ním kľáčal v bolestiach.

„Tak vidíš starček! So mnou sa neoplatí zahrávať! Daj sem ten kameň a ja odídem! Ja totiž, narozdiel od teba, držím slovo!“ - povedal so zaťatými zubami veliteľ vojska.

„Vez... vezmi si ho.“ - odpovedal Lonor a ruky sa mu triasli keď podával Nidasovi kameň, o ktorom ho presviedčal, že je to Modrá hviezda.

„Čo to má znamenať?! Ved' nie je vôbec modrý!“ - čudoval sa Nidas.

„Je modrý. Sám som ho videl...“

„Áno videl, ale už neuvidíš!“ - posmieval sa Nidas mužovi, ktorý práve prišiel o oko.

„...jedine čarodej ho môže oživiť, až vtedy vydá modré svetlo.“ - zaklamal Lonor.

„Hmm, takže čarodej. Ale to by ten čarodej musel najprv vidieť...“ - zosmiešňoval Nidas už aj tak dost' pokoreného muža.

„Zohnal som si kameň, zoženiem si aj čarodeja, ale nie takéhoto kripl'a.“ - povedal a odsotil Lonora na zaprášenú cestu.

„Chlapi! Ideme! s týmito sme skončili!“ - zavelil na odchod.

„Už tu aj tak nie je koho kántriť...“ - zhodnotil Nidas keď sa poobzeral okolo seba.

Až keď boli za bránou a usadil sa rozvírený prach, bolo vidieť, že z bojujúcich algarov neprežil takmer nikto. Tí, čo prežili, boli doráňaní a krvaví. Jedine Thondor bol akoby nedotknutý. Po chvíli vyšli z chrámu ženy a s plačom hľadali svojich mužov. Lonor ešte stále ležal v bezvedomí na ceste, kde sa hlina miešala s jeho krvou. Všetkých živých odnášali ku starejším na ošetrovanie. Teraz už bolo jasné, že ich ich viera v dobro neochránila, a ani žiadny zázračný kameň. Boli zmätení. Cítili, že sú odkázaní len sami na seba. A v skutočnosti aj vždy boli. Od toho dňa sa Algar zmenil. Nie je už viac takým miestom ako býval. Už tu nepočuť smiech detí, ani piesne zaľúbených. Vlastne tam už nepočuť takmer nič. Ľudia nevyhádzajú zo svojich príbytkov ak nemusia, a hovoria takmer výlučne pošepky. Majú strach. Vedia, že ak ich opäť niekto napadne, neubránia sa. Cítia sa bezmocní a oklamaní. Už ich nevidieť, ako sa prechádzajú po dedine, spokojní, žijúci v harmónii s prírodou. Vidieť len smutné siluety postáv kráčajúcich do chrámu. Tu starci, sklonení v tichej meditácii, ešte udržiavajú plamienok nádeje. Hľadajú múdrosť a rady v starých rukopisoch, zatiaľ čo ostatní sa opatrne snažia navrátiť ku bežnému životu.

Konečne spolu

Keď dievčatá zliezli strmé hradné bralo, povedali si, že je zbytočné čakať na Langona. Rozhodli sa, že pôjdu samé, veď Linwë predsa už cestu pozná. Vysadli na Langonovho koňa a vydali sa na juh, čím skôr preč z tohto hrozného miesta. Mesiac bol takmer v splne. Jeho svit poľahky prenikal cez koruny suchých stromov, takže videli až na koniec údolia. Teraz musia prekonať horu na západe, potom zamieria ku rieke a pôjdu po prúde. Linwë držala opraty veľmi zručne a citlivo naznačovala, ktorým smerom má kôň cváľať. Malá Nídwen sa k nej pritisla a držala sa jej celou svojou silou. Jednak preto, aby nespadla, ale aj preto, že po tých útrapách, ktoré prežila vo väzení, je konečne so svojou sestrou. Teraz sa jej už len tak nepustí. Išli bez zastavenia a keď dorazili na kraj hory, mesačný svit práve striedali prvé slnečné lúče. Celé stuhnuté a unavené si sadli na orosenú trávku. Keď Linwë vyberala z tašky jedlo, uvedomila si, že im to na cestu do Algaru nevystačí. Snáď sa jej podarí niečo uloviť v lese, alebo chytiť v rieke zopár rýb. Oddych bol krátky, nechcela riskovať, že ich nájdu vojaci. Isto sa ich vydali hľadať. Hore strmým kopcom kráčala Linwë peši a Nídwen všetko pozorovala zo sedla. Pomaly začala Linwë rozpoznávať detaily krajiny. Veď len predvčerom táborila so Zeqom neďaleko odtiaľ. Premohli ju obavy. Čo ak sú tí muži, ktorí ich včera prepadli ešte tam? Alebo niekde nablízku. A kde je Zeq? Určite ho chytili a dostal riadnu príučku, ak nie niečo horšie. Váhala. Nevedela sa rozhodnúť kadiaľ budú pokračovať. Za každú cenu sa chcela vyhnúť tým banditom. Sama by im utiekla, ale teraz je najdôležitejšie ochrániť Nídwen a bezpečne sa vrátiť domov. A to čo najskôr. Nazrela preto do mapy a začala hľadať inú cestu.

Sme asi niekde tu. - pomyslela si a ukazovala prstom na miesto na mape.

Rozhodnúť sa nebolo jednoduché, vôbec túto krajinu nepoznala. Zdalo sa, že je jedno ktorým smerom pôjdu. Nikde si nemôže byť istá, že ich tam niečo nepríjemné neprekvapí. Chcela sa vyhnúť miestu, kde ju prepadli a cesta cez Bielu horu by bola veľmi náročná. Takže jej nakoniec neostalo veľa možností.

„Pôjdeme tadiaľto!“ - povedala a jej pohľad smeroval na východ. „Obídeme tento kopec a dostaneme sa bližšie ku rieke. Tam sa nám už pôjde dobre. Určite oveľa lepšie ako cez Bielu horu.“

A tak obišli kopec z východnej strany a pomaly schádzali dolu ku rieke. Tu to už bolo znovu zelené, vyprahnutú krajinu nechali ďaleko za sebou. Linwë sa tu cítila oveľa pokojnejšie. A aj Nídwen sa tu páčilo. Pripomínalo jej to domov. Už sa nevie dočkať, kedy bude môcť znovu objasť mamičku a Aelien. Putovali popri rieke až sa ďalší deň predpoludním dostali ku mostu, kde sa Linwë stretla so Zeqom. Za denného svetla sa jej toto miesto nezdalo tak desivé ako v noci. Na okamih ju premohla zvedavosť a chcela sa ísť pozrieť na tú jamu, z ktorej ho vytiahla. Stačil jej však jediný pohľad na rozpadnutú lávku a bolo po zvedavosti. Pokračovali ďalej a cestu si krátili spevom. Keď sa podvečer utáborili, rozpovedala Linwë svojej sestre príbeh troch kameňov.

„Cestou za tebou mi Langon povedal ako to bolo s tými nešťastnými kameňmi, pre ktoré sa všetci bijú hlava-nehlava. Kedysi dávno žili v lesoch neďaleko Sazaru takí malí tvorovia – škriatkovia. Vyzerajú ako ľudia, ale sú menší. Ešte menší ako ty.“ - usmiala sa Linwë a postrapatila svojej sestre vlasy.

„No a títo škriatkovia, keďže boli malí, ťažili v baniach železnú rudu a iné suroviny. Raz objavili počas ťažby neobyčajný kameň. Žiaril ako lampáš, dokonca ešte jasnejšie. Nevedeli čo s ním majú robiť a mali z neho aj trošku strach. Tak ho odniesli ku čarodejníkovi Garthonovi. Ten nemohol uveriť vlastným očiam. O takomto kameni čítal v starej legende. Myslel si, že je to iba vymyslený príbeh, tak ako tie, ktoré ti rozpráva mamina pred spaním. Legenda o troch kameňoch. Tak sa to volalo. Písalo sa v nej o mocnom čarodejníkovi z Kileadu na severe. Cítil, že sa jeho dni krátia, ale nemal žiadneho učňa, ktorému by odovzdal všetky svoje skúsenosti. Svoju silu vložil do troch kameňov. Ten, kto ich získa, stane sa neporaziteľným, bohatým a nesmrteľným. Neskôr si uvedomil, že by to nemuselo dopadnúť dobre ak by sa dostali do nesprávnych rúk. Preto ich kúzlom ukryl na troch neznámych miestach. A dal im mená Mocný Mesiac, Slnko Severu a Modrá Hviezda. Bolo to už dávno. Mnohí z tých, čo sa ich snažili nájsť, zahynuli alebo sa pomiatli. Jeden z nich, Slnko Severu, bol práve tým kameňom, ktorý našli škriatkovia zo Sazaru. Kým bol v hrade, mali vraj hojnosť všetkého, až kým ho jeden zlý škriatok neukradol...“ - vtom si všimla, že Nídwen už zaspala.

Pre ňu to bola len ďalšia rozprávka. - usmiala sa Linwë a priložila drevo do ohňa.

Blúdenie

Dievčatá pokračovali ďalej popri rieke aj ďalší deň.

„Jéj, to je krásne! Pozri sa, Linwë! Nikdy som takéto kvety nevidela.“ - jasala Nídwen, keď sa pred nimi zjavila lúka posiatá nádhernými modrými kvetinami.

Ale Linwë z toho veselá nebola. Túto lúku si vôbec nepamätá. už *sme asi príliš ďaleko. Celú cestu predtým brehy rieky lemovali stromy. Kde sa tu vzalo toto? Mali sme odbočiť skôr... Zamyslene hľadela na Nídwen poskakujúcu medzi kvetami. Mali by sme ísť cez les, ďalej od rieky, takto sa domov nedostaneme.*

„Pod', Nídwen, pôjdeme tadiaľto!“ - schmatla trošku nervózne svoju sestru a vysadila ju na koňa. Pritom sa na kríku zachytil Nídwen kúsok šiat a ostal tam visieť.

„Nevadí, ušijeme nové.“ - upokojovala ju Linwë, keď si všimla, že Nídwen na ňu pozerá cez dieru v šatách.

Zamierili domov, na západ. Prešli krížom cez lúku a vošli do lesa. Aj keď si Linwë nebola celkom istá, či idú správnym smerom, čosi vo vnútri jej hovorilo, aby sa v žiadnom prípade nevracala ku rieke. Dúfala, že v sedle im cesta ubehne rýchlejšie. Znepokojilo ju, keď ani po ďalšom dni putovania nerozpoznávala známe rysy krajiny. už by predsa mali byť aspoň na úpäť, hory neďaleko od Algaru. Namiesto toho, je všade len rovina. Les, sem-tam nejaká čistinka, a opäť les. Každý strom vyzerá rovnako ako všetky ostatné okolo neho. Aj Nídwen už bola nesvoja.

„Je to ešte ďaleko? Kedy tam už budeme?“ - pýtala sa čoraz častejšie.

Bolo to vyčerpávajúce, mali pocit, akoby sa ani nepohli z miesta. Namiesto hory spoza stromov opäť presvitalo svetlo. *Ďalšia lúka, za ktorou budú zase len stromy a nič viac...* - povzdychla si Linwë. Nemýlila sa. Bola to lúka. Rovnako ako tá včerajšia, i táto bola plná modrých kvetov. Spoza nej bolo počuť žblnkotanie rieky. *To predsa nie je možné...* Zdalo sa jej to povedomé, ale nepravdepodobné. Až kým neprišli ku kroviu, na ktorom visel kúsok žltej látky...

„Chodíme v kruhu! Preto sa mi zdá všetko rovnaké. To ten les... Hneď sa mi zdal nejaký čudný. Čo je toto za divné miesto?“

Nevedela ako to má Nídwen vysvetliť, sama tomu nerozumela.

„Zlatičko, zablúdili sme. Pôjdeme ešte kúsok popri rieke...“

„A nehovorila si...?“

„Ja viem čo som hovorila! Ale sama vidíš, že tadiaľ cesta nevedie. Pôjdeme popri rieke, niekde prenocujeme a ráno sa rozhodneme čo ďalej. Vieš predsa ako sa hovorí: Ráno je múdrejšie večerať.“ - snažila sa Linwë odľahčiť situáciu.

A podarilo sa jej to. S úsmevom kráčali po prúde rieky dúfajúc, že nájdu cestu preč z tejto neobyčajnej krajiny. Tiene sa im predlžovali čoraz viac, až nakoniec zmizli a splynuli s tmou. Slnko zapadlo a ony ešte stále nenašli vhodné miesto na prenocovanie.

„Toto vyzerá dobre! Tu prespíme!“ - povedala Linwë a ukázala na jaskyňu kúsok od brehu.

V jaskyni bolo chladno. Preto sa dievčatá potešili, keď sa Linwë po mnohých neúspešných pokusoch konečne podarilo zapáliť oheň. V jeho žiari zbadali, že jaskyňa je omnoho hlbšia, než si mysleli. Podišli niekoľko krokov smerom hlbšie do jaskyne, ale na jej koniec aj tak nedovideli. Keď Nídwen zaspala, vytiahla Linwë staré mapy a snažila sa zistiť kde práve sú. Viečka sa jej zatvorili skôr ako by na to prišla. Uprostred noci ju prebudil akýsi hluk a mužské hlasy. Inštinktívne siahla po dýke. Obzrela sa okolo seba. Nídwen spala na zemi vedľa nej a v ohnisku ešte slabo tlelo posledných pár uhlíkov. Rýchlo ich uhasila a svoj pohľad sústredila na riekku. Z jaskyne bol na ňu dobrý výhľad. Aj napriek tomu, že pred ňou rástlo niekoľko stromov. Hlasy a neurčitý hluk boli čoraz bližšie. Takmer zabudla dýchať a hľadela na vodnú hladinu. Zo severu sa po rieke plavila malá drevená loď. Bola to skôr väčšia plť než malá loď. Vpredu i vzadu bola osvetlená fackami a na jej palube sa viezli nejakí muži. Niektorí sedeli, iní ležali a pár z nich sa nervózne prechádzalo. Keď sa priblížili natoľko, aby mohla vidieť viac ako len obrysy postáv, zbadala na palube drevenú klietku. Bola v nej schúlená neveliká postava s kapucňou na hlave. Mala pocit, že takúto siluetu už niekde videla. Dokonca nedávno! Pristúpila bližšie k okraju jaskyne. Chcela sa presvedčiť, či je v tej klietke Zeq. Vtom stúpila na uvoľnenú skalú a tá sa dokotúľala až do vody. Muži okamžite spozorneli a uprene pozerali smerom k jaskyni. Linwë sa rýchlo ukryla dnu a pritisla ku stene.

„Hej, ty tam! Vylez, a nič sa ti nestane!“ - vykrikol jeden z nich a Linwë mala pocit, že sa jej pozerá priamo do očí.

„Upokoj sa, nikto tam nieje!“ - povedal druhý. „Bol to určite aik, alebo nejaké iné zviera.“

Áno, určite je to on - pomyslela si Linwë. Ten hlas predsa pozná. Už ho raz počula. Bol to jeden z mužov, čo ich prepadli na kopci neďaleko Nidasovho hradu.

„Čo tam tak čumíš, nič tam nie je!“ - opakoval, zatiaľ čo loď pomaly preplávala okolo jaskyne.

Druhý z mužov celý čas uprene hľadel na vchod do jaskyne. Keď sa loď stratila v tme, Linwë si vydýchla a všetko napätie z nej opadlo, hoci ruky sa jej ešte chvíľu triasli.

Videl ma! Určite ma videl. Hovorila si v duchu, keď sa vracala k nič netušiacej sestre. Sadla si ku nej, a do rána nezažmúrila oka.

Prievozník

S prvými lúčmi sa lesom rozoznel spev vtákov. Sestry nestrácali čas a vydali sa na cestu. Chcú byť čo najskôr doma. Netušia však, kadiaľ sa tam dostanú. Určite zašli už oveľa ďalej ako bola Linwë sama. Musia sa odpútať od rieky a ísť na západ. Inak sa domov nedostanú. To bolo jasné. Ale ten podivný les a lúka s modrými kvetmi ich celkom zmatli a zneistili. Ako nájsť tú správnu cestu? Rieka sa z divokej riavy zmenila na široký pokojný tok a na druhom brehu z nej vystupoval vysoký skalný masív. Stáčala sa na západ a potom zase na východ. Jej hladina bola taká široká, že sa podobala jazeru.

„Čo je to tam hore?“ - pýtala sa Nídwen hľadiac na vysoké bralo. Na ňom sa v poludňajšom svetle odrážal lesk kovových striech veží akéhosi hradu.

„To bude Sazar.“ - povedala Linwë - „presne takto mi ho Langon opisoval. Sme už príliš ďaleko...“

Uvedomujúc si, že už nemajú žiadne jedlo a od domova sú ďalej ako si mysleli, začala Linwë uvažovať nad tým, že sa pokúsia dostať na druhú stranu. Mohli by poprosiť tunajších ľudí o pomoc a tiež o jedlo na cestu. Rieka bola ale príliš široká a hlboká na to, aby ju preplávali. Na blízku nebol ani žiadny brod. v diaľke však zbadala na brehu malú chalúčku. Z komína stúpala dym a kúsok od nej bola priviazaná loďka. Snáď tam nájdú pomoc. Bolo to ešte hodný kus cesty. už sa stmievalo, keď ku nej dorazili. Nevyzerala ako domy, v ktorých žili ľudia v Algare. Nízke kamenné steny boli ukryté pod slamenou strechou. Tá sa takmer dotýkala zeme. Cez maličké okná presvitalo oranžové svetlo. Koňa priviazali o plot a zabúchali na dvere. Nikto sa neozýval, ale podľa šramotu, ktorý bolo počuť, bolo jasné, že sa niekto vo vnútri, predsa len, nachádza.

„Ved' už idem... Čo horí!?“ - zabručal hrubým hlasom ktosi spoza dverí, keď Linwë po tretíkrát zaklopala.

Dvere sa otvorili. V prítmí bolo sotva rozoznať obrysy mohutnej postavy. Až keď spravil ďalší krok, mohli sa dievčatá pozrieť tomuto obrovi do tváre. Vysoký bol ako hora a postavou pripomínal sud vína. Premeriavali si ho pohľadom od hlavy po päty a naspäť. Postoj mal pevný, očividne s ním len tak niečo nepohne. Ruky dlhé a dlane mal ako lopaty. Otrhaný odev takmer nebolo vidieť pod dlhou čiernou kučeravou bradou. To, čo prevyšovalo na brade, na hlave zase chýbalo. A aj keď nemal vyberané

spôsoby, už na prvý pohľad bolo jasné, že je to dobrák. To pre tie oči. Tie hlboké hnedé oči o ňom všetko prezradili.

„Dobrá večer, pane!“ - začala Linwë opatrne - „Prepáčte, že Vás rušíme. Ja a moja sestra sme na ceste do Sazaru. Rieka je tu moc široká a všimla som si, že tu máte priviazanú loďku. Boli by ste taký dobrý a previezli nás na druhú stranu?“

Muž si sťažka vzdychol a poškrabal sa za krkom a rukou si prešiel po plešine. Pozrel na svoju loď, potom na tie dve útle postavičky, prosiace o prevoz.

„Aby bolo jasné, maličká...“ - prehovoril svojim hrubým hlasom tak hlasno, že sa až stromy otriasali. - „na to som predsa tu! Azda si myslíš, že som nejaký rybár, alebo čo?! Kde tu vidíš siete, há?“

Sestry sa na seba pozreli a s úľavou si vydýchli.

„Odkedy sa začal tento hrad stavať, vozili moji predkovia na druhú stranu materiál, pánov i chudákov. A dnes to nie je inak! Široko ďaleko iného prievozníka niet. Len ja, Argus Maličký som jediný, kto vás tam môže previezť.“ - vyslovil s hrdosťou jemu vlastnou a utrel si z fúzov penu od piva.

Maličký teda nie je. - chichúňala sa Linwë v mysli.

„Ale budete musieť počkať do rána. Po zotmení už nikoho nevozím, ani keby to bol sám Langon.“

„Langon? Toho poznám.“ - zažiarila Linwë. Vzápätí však sklopila pohľad, keď si uvedomila, že mu vzali koňa a jeho samého nechali napospas Nidasovi.

„Veru, kto vie, kde teraz je? Či hrdúsi nejakých lotrov, čo sa tu v lesoch skrývajú, alebo sa len tak po krajine túla...?“ - ospevoval ho Argus hľadiac ďaleko na sever.

„Hľadá nejakého škriatka, myslím...“ - povedala Linwë nesmelo.

„He! Škriatka?!“ - vysmial ju Argus - „Ved' toho zloducha priviezli dnes ráno. Sám som ho videl, keď ho vykladali v kletke na druhom brehu. Ten veru dostane, čo si zaslúži! Takto sa svojmu pánovi za jeho dobro odvd'áciť...“

„Viem, ten kameň...“ - prerušila ho neopatrne.

„Áno, kameň! Hovorili, že ho ten drobec nemá a nechce prezradiť kam ho ukryl. Ved' oni to z neho dostanú. Majú svoje spôsoby.“ Obrátil svoj pohľad hore k Sazaru. „Počuješ?! Dostanú to z teba!“ - hromžil Argus hroziac zdvihnutou päšťou namierenou k hradu.

„No, nebudeme tu hádam do rána postávať! Idem si už ľahnúť a vy choďte tiež.“ - povedal obor a v ruke už držal dvere.

„Ale my...“ - obrátila sa ku nemu Linwë s prosebným pohľadom.

„Samozrejme. Poďte ďalej. Ale moc si od toho nesľubujte.“ - pootvoril dvere, aby mohli dievčatá vojsť.

„Ty chceš naozaj...?“ - pýtala sa Nídwen pošepky.

„Nemáme na výber. A neboj sa, čosi vo vnútri mi hovorí, že nie je zlý.“ - opäť upokojovala Linwë svoju malú sestru.

Vošli do skromného príbytku prievozníka. Pulzujúce svetlo ohňa osvetľovalo len jeho malú časť.

„Tu sa môžete zložiť.“ - povedal a ukázal na malú tmavú miestnosť.

Pod oknom bola posteľ. Zdala sa im primalá pre takéhoto obra. Vedľa nej sa nachádzal regál s knihami a uprostred bol malý stolík bez obrusu. Stál na ňom svietnik s tromi sviečkami a nedočítaná kniha. Ich hostiteľ mal zrejme v čítaní veľkú záľubu. Knihy boli všade kam sa pozreli.

„O čom sú všetky tie knihy?“ - opýtala sa zvedavá Nídwen.

„A vieš, že ani neviem? Nie sú moje. Nechal ich tu len nedávno jeden kupec, alebo čo to bolo zač. Chcel previezť do Sazaru a nemal čím zaplatiť. Tak mi nechal všetky tieto knihy. Začal som jednu čítať...“ - ukázal na tú otvorenú ležiacu na stole - „ale vôbec som nerozumel o čom je. Sú v nej samé divné slová. a žiadne obrázky...“

Po boji

Deň po boji sa Lonor prebral zo spánku. V momente si uvedomil, že niečo nie je v poriadku. Že všetko vyzerá akosi inak. Roztrasenou rukou sa márne pokúšal nahmatať si ľavé oko. Chcel kričať a vyskočiť z postele, ale ostrá bolesť ho prinútila ostať ešte ležať. Šedé a nejasné sú jeho spomienky na udalosti posledných dní.

„Pokojuje, len ostaň ležať...“ - povedal jeden zo starejších.

Zatiaľ čo ho jednou rukou opatrne tlačil k posteli, druhou mu zotieral pot z čela. Namočil handričku v studenej vode a prešiel ňou po horúcej tvári.

„Vydrž kamarát! Dostaneš sa z toho!“ - upokojoval ho a opäť namočil handričku vo vode.

V rohu miestnosti visel nad ohňom malý kotlík. Žena starejšieho v ňom pripravovala akýsi odvar z bylín. Kvetinová vôňa čoskoro naplnila celý dom. Takto vonia nádej. Lonor znovu upadol do spánku, ale starejší so ženou ho neprestali opatrovať. Rana v okolí oka sa mu dobre hojila, a tak mu ju namiesto látkového obväzu prikryli páskou z hnedej kože.

Na ďalší deň ich po prebudení požiadal, aby mu ostrihali bradu. Aj túto nečakanú požiadavku splnili bez zbytočného vypytovania sa. Lonor silnel a aj myseľ mal čoraz čistejšiu. Usporiadal si myšlienky a na poludnie vyhľadal Thondora.

„Mám pre teba ďalšiu úlohu...“ - išiel rovno na vec.

„Tá posledná ma stála pár mesiacov života, a pozri sa aký výsledok to prinieslo!“ - ukázal Thondor rozhorčene na zničené domy a neporiadok všade naokolo.

„Musíš ísť do Kileadu!“

„A nie si nejaký bezočivý?! Máš na to síce čiastočne právo,“ - posmieval trochu nevhodne, hľadiac pritom na koženú pásku cez oko - „ale vari nevieš, že je to len semeníšte vrahov a vagabundov? Načo by som tam asi tak išiel? Nechať sa zabiť?“

„Musíš ich varovať. Pred Nidasom.“

„Tá rana do hlavy bola silnejšia, než som si myslel...“

„Prestaň už a počúvaj! Nidas bude hľadať nejakého čarodejníka. Určite pôjde do Kileadu za Agfeusom. Široko-d'aleko tu žiadny iný nie je.“

„A čo ma po ňom...?“ - viac už mladík nestihol povedať, lebo práve dostal po hlave starcovou palicou.

„Au! Dobre, už som ticho...“ - sľúbil Thondor držiac si pre istotu obe ruky nad hlavou.

„Pôjdeš do Kileadu a vyhl'adáš Agfeusa! Je to môj priateľ. Viackrát mi pomohol, najmä keď som ušiel z Kabronu. Musíš ho varovať pred Nidasom. Je na teba spoľahnutie a tvoj kôň je najrýchlejší zo všetkých, poľahky ich predbehneš.“

„Že váhaš, stavec...“

„Zbal' sa a nestrácaj čas! Je to dôležité.“

Lonor dal potom Thondorovi presné pokyny a išiel si ľahnúť, bolesť sa opäť prihlásila o slovo.

Po niekoľkých dňoch smútku sa ľudia v dedine pustili do opráv a upratovania. Pomaly sa do Algraru vracal život. Žiť sa predsa musí. Aj keď smútok bolo vidieť v každej tvári. Musia to prekonať. Musia nechať minulosť, aj keď bolestivú, ďaleko za sebou uprieť svoj pohľad na zajtrajšok. Ale o tom, aký bude, sa rozhoduje už dnes.

Sazar

Od brehu viedla cez les ku hradu spevnená cesta s množstvom serpentín. Každá zo zákrut sa zdala byť tou poslednou, ale bol to iba klam, až kým nevyšli celkom hore na skalné bralo. Úzka cesta sa rozšírila a odhalila mohutné hradby Sazaru. V podhradí, pred nimi, stálo niekoľko malých drevených chalúpok a niektoré boli výrazne menšie ako ostatné. Dievčatám pripadali také detské. Podobali sa na domček, v ktorom sa ako malé hrávali. Postavil ho pre ne ich otec. Dospelý človek by sa do neho len ťažko vošiel. Tieto domčeky však neboli pre deti. Žili v nich škriatkovia. Boli síce malí, ale na deti sa vôbec nepodobali. Zamračene pozerali na dievčatá a nezrozumiteľne si hundrali. Všetci škriatkovia boli k ľuďom odjakživa nedôverčiví. Tým boli známi široko-d'aleko. Obrovská brána do hradu bola otvorená, strážnici spali opodiaľ, opretí o hradný múr. Nemali moc náročnú prácu. Ak by sa blížilo nejaké nebezpečenstvo, škriatkovia by to zistili ako prví a mali by dost' času prebrať sa zo spánku a zavrieť bránu. Tento varovný systém fungoval spoľahlivo. Vošli na prvé nádvorie. Naľavo videli stajne, drevené príbytky pre poddaných a kasárne. Vpravo bolo trhovisko, kde si už obchodníci začali vybaľovať tovar na výmenu či na predaj. Za trhoviskom boli široké kamenné schody vedúce na druhé nádvorie. Spomedzi ostatných kamenných stavieb, ktoré tu boli, sa vymykal veľký palác a niekoľko vysokých veží po stranách. Takto skoro ráno, tu nebolo vidieť ani živáčka. Okolo paláca viedla cesta na najvyššie položené miesto hradu. Masívnu nedobytnú citadelu oddeľovala od zvyšku hradu mohutná trhlina v skalnom masíve, cez ktorú viedol ťažký padací most. Vedľa neho tiež podriemkával pár strážcov. Len čo sa dievčatá priblížili bližšie ku mostu, zobudil ich brechot psov.

„Hej, vy dve! Kam ste sa vybrali?!“ - skríkol na ne jeden zo strážcov ešte s prižmúrenými očami.

Od strachu akoby skameneli.

„Hľadáme Langona, pane.“ - povedala Linwë tichým hláskom.

„Nie je tu! Chod'te preč!“ - odvrkol.

„Chceli sme ho poprosiť o trochu jedla a vody na cestu domov...“

„Jedlo ani vodu zadarmo nedávame! Pán je príliš prísny. Kto nepracuje, ten nech ani neje! Tak to tu chodí.“

Bez zásob na niekoľko dní sa na cestu domov vydať nemôžu. To je jasné. Musia nájsť nejaký spôsob ako ich získať.

„Práce sa nebojíme.“ - osmelila sa Nídwen.

„Pre deti tu žiadna práca nie je! Alebo snád' vieš podkuť koňa?“ - rehotal sa pri pohľade na malé dievča.

Videli, že to nemá zmysel. Zišli na prvé nádvorie a pýtali sa obchodníkov, či by im nedali nejakú prácu. Všetci boli rovnako „ochotní“ ako strážnik pri moste.

Na čo sme sem vôbec išli? Čo som vlastne čakala? Že keď nás uvidia, zahrnú nás jedlom a úsmevmi? - pýtala sa Linwë seba samej.

„Pod'! Tu už neostanem ani minútu!“ - vzala svoju mladšiu sestru za ruku a ťahala ju von za hradby. „Sú takí sebeckí a tak odrezaní od ostatného sveta, že zabudli ako sa majú správať k druhým ľuďom. Nájdeme si jedlo samé.“

A tak zišli dolu ku rieke. Vtom si Linwë uvedomila, že úplne zabudla na Langonovho koňa, ktorého večer nechali priviazaného za Argusovou chalupou. Zavolali na prievozníka, a ten ich veľmi ochotne previezol naspäť. Bol rád, že má znovu spoločnosť. Ani sa veľmi nedivil, keď mu Linwë vyrozprávala s akým prístupom sa na hrade stretli. Ilúzie o ľuďoch si prestal robiť už dávno. Človek sa pri tejto práci stretne s kadejakými tvormi. Naučil sa, že od ľudí netreba nič očakávať. A veriť sa dá len máločomu z toho, čo hovoria. Každý sa snaží vyzeráť v očiach druhých lepšie, než v skutočnosti je. Ale najlepší sú vždy vo svojich vlastných očiach. Na to sa môže spoľahnúť. *Chvastúňov a klamárov nebude nikdy dost'!* - hovorieval.

Dievčatá sa poďakovali za prevoz a namierili si to za chalupu. Keď tam však prišli, ostali stáť ako obarené. Kôň tam už nebol.

„Hľadáš snád' niečo, krásavica?“ - ozvalo sa spoza rohu.

Linwë prešiel po tele studený pot, keď si uvedomila, koho je to hlas. Odrazu sa pred nimi zjavil Langon sediaci na svojom koni.

„To som sa dočkal peknej vd'aky za svoju pomoc!“ - post'ažoval sa rázne.

„Že ste ma tam nechali bojovať s Nidasovými vojakmi je v poriadku. Ale že mi vezmeš koňa a ujdeš ktovie kam, to som teda fakt nečakal...“

„Ja ti to...“ - pokúšala sa Linwë dostať k slovu.

„A to som si o vás robil starosti. Myslel som si, že tí vojaci objavili koňa a odvedli ho do svojich stajní. A vás, že chytili a najskôr i zabili. Tak som sa peši pretĺkal cez lesy a hory, kým som sem došiel, a čo nevidím? Shamin, priviazaný o plot! Žul trávu

a vyzeral celkom spokojne. Čudoval som sa ako sa sem dostal. Bezo mňa sa obyčajne nepohne ani na krok. Zradca jeden...!“ - nahol sa Langon, aby mu túto výčitku mohol adresovať priamo do očí.

„Báli sme sa.“ - využila Linwë tento okamih, aby sa dostala ku slovu.

„Je mi to ľúto, prepáč. Chcela som sa odtiaľ čo najrýchlejšie dostať preč. Nerozmýšľala som nad tým čo robím. Mrzí ma to.“ - ospravedľovala sa úprimne.

„Som hladný ako vlk.“ - povedal Langon a otočil sa smerom ku hradu. „Argus, Argus kde si? Prevez nás na druhú stranu!“ - zavelil.

„Samozrejme, pán môj, ráčte si nastúpiť.“

„A tieto dve dámy vezmeme tiež.“ - ukázal na zahanbené sestry.

Radšej mu ani nepovedali, že dnes už v Sazare boli. Potichu si znovu nastúpili na prievoz. Argus na ne iba priateľsky žmurkol. Na druhej strane Langon vysadil malú Nídwen na koňa a on s Linwë popri nej kráčali hore do hradu. Teraz tam bolo celkom živo. Nádvorcia sa zaplňali všelijakými ľuďmi a každý z nich sa im úctivo zdravil. Dokonca aj tí nemožní strážnici pri padacom moste. Prešli cez most a vošli do citadely. Vo vnútri bola pekne vyzdobená. Zvonku vyzeral celý hrad taký chladný a surový, ale vo vnútri bol celkom útulný. Na zemi boli pestré koberce, na stenách viseli obrazy kráľov a kde-tu sa nachádzali vázy s čerstvo natrhanými kvetmi. Bolo to akoby vstúpili do iného sveta. Uviedol ich do nádhernej veľkej siene s pohodlnými kreslami. Obrovské okná z časti zakrývali hodvábné závesy. Steny lemovali masívne skrine plné kníh a uprostred miestnosti bol menší stolík. Akási slečna im priniesla krčah s vodou.

„Posaďte sa. Ja o chvíľu prídem a potom si dáme niečo pod zub.“ - povedal Langon a stratil sa za dverami do ďalšej miestnosti.

Sestry sa nevedeli vynadívať na všetku tú nádheru okolo nich. Nič také ešte predtým nevideli. Ich príbytky sú jednoduché. Iste, je v nich všetko čo potrebujú a každá vec má v nich svoje miesto. Tiež sú útulné a pekné, ale toto im vyrazilo dych. Všade bolo množstvo trblietavých predmetov, ktoré zjavne nemali iný účel, než „len“ byť pekné. Všetko bolo také veľké a honosné. Linwë bola z toho v rozpakoch, ani nevedela, kde si má zložiť kapsu a luk. Nehodilo sa to sem.

Po chvíli čakania prišla opäť tá slečna, čo im doniesla vodu, a požiadala ich, aby ju nasledovali. Cez veľké dvojkrídlové vstúpili do miestnosti ktorej dominoval dlhý stôl. Usadila ich na kraji stola bližšie ku dverám ktorými vošli. Sama ostala stáť pri dverách. Na stôl začali nosiť všelijaké jedlá. Pečené, varené, sladké i slané. Dievčatá sa

už nemohli dočkať, kedy sa budú môcť do nich pustiť. Chceli ochutnať zo všetkého čo pristálo na stole.

„Prosím, povstaňte! Prichádza Jeho veličenstvo kráľ Langon, pán Sazaru.“ - hlásil mužský hlas.

Dievčatá stáli s otvorenými ústami. Do miestnosti vošiel Langon. Vyzeral úplne inak ako ho Linwë poznala. Jeho odev bol skutočným umeleckým dielom, vlasy mal učesané, vrkoče z brady boli preč a na hlave sa mu trblietala zlatá koruna. Keď okolo nich prechádzal, mávol rukou, aby im naznačil, že si už môžu sadnúť. Ony však naďalej stáli a otáčali hlavy smerom ku kráľovi, ako keď sa niekto pozerá na letiaci šíp. Obišiel stôl a sadol si za jeho vzdialenejší koniec.

„Tak, dievčatá, prajem vám dobrú chuť.“ - povedal s úsmevom na tvári a prisunul si ku sebe tanier s pečeným zajacom.

„Nepovedal si mi, že si kráľ.“ - konštatovala Linwë vyčítavo.

„Prečo by som to robil? Zmenilo by sa tým niečo?“ - odpovedal Langon otázkou, tak ako bolo jeho zvykom.

„To asi nie, ale...“- nestihla dopovedať.

„Tak vidíš! Nie je dôvod sa tým chváliť.“ - prerušil ju kráľ a vyzeralo to, že si to tajnostkárstvo celkom užíval.

„... ale povedať si mi to mohol!“ - zamračila sa na neho Linwë.

Po výdatnom obede sa presunuli na dolné nádvorie, kde si dievčatá doplnili zásoby na cestu domov. Nechceli sa zdržiavať, a preto odmietli Langonovo pozvanie, aby ostali pár dní v Sazare, kým sa celkom zotavia. Chceli byť čím skôr doma, pri svojej rodine a pri svojich priateľoch. No predtým než odídu, musí vraj Langon vyriešiť jednu neodkladnú záležitosť. Pár vojakov dotiahlo na kamenné námestie vozík, na ktorom bolo čosi prikryté plachtou. Prišli ku nemu a Langon nervózne strhol plachtu z vozíka. Pred zrakmi všetkých sa objavila drevená klietka väzniaca malú bytosť. Linwë okamžite spoznala, že je to presne tá klietka, ktorú videla v noci na lodi. To bude Zeq... - pomyslela si. A nemýlila sa. Klietkou lomcoval malý protivný škriatok, ktorému nedávno pomohla dostať sa z jamy.

„Tak tu si, ty darebák!“ - nešetril ho Langon.

„Kde je?! Ha?! Kam si ukryl ten kameň?! Hovor, lebo budeš o hlavu kratší! Alebo mám začať tvojimi mrňavými nožičkami?“ - vyhrážal sa a mečom prechádzal tesne popred klietku sem a tam.

„Ja nič nemám. Nevieľm čo odo mňa chcete...“ - bránil sa škriatok.

„Tak ty nevieš?! Táto čepel' ti osvieti pamäť!“

Vsunul meč medzi mreže drevenej klietky tak, že jeho hrot sa takmer dotýkal Zeqovho nosa.

„Hovorím, že o ničom neviem! Dajte mi už pokoj!“ - vykrikoľ Zeq a rýchlym pohybom si prerezal lano, ktoré mu zväzovalo ruky, o čepel' meča. Zovrel ho z bokov dľanami a párkrát s ním švihol do strán tak silno, že preťal dvojicu drevených mreží. To stačilo na to, aby sa v zlomku sekundy dostal von z klietky. Prešmykol sa Langonovi pomedzi nohy a rozbehol sa ku bráne. Ako bežal, obzrel sa za seba a vrazil do dievčat stojacich opodiaľ. Všetky ich nové zásoby boli okamžite rozhádzané po zemi. Zeq bežal ako o život a vďaka svojej výške, či skôr maličkosti, sa šikovne dostal cez stráže, čo sa mu postavili do cesty.

„To je snáď sen! To nie možné, že nám zase ušiel!“ - kričal zúfalý Langon. - „Rýchlo, za ním! Ďaleko sa nedostane.“

Asi dve desiatky vojakov sa rozbehli za utečencom a Langon sa k nim chcel pridať. No keď videl sestry zbierajúce zásoby zo zeme, uvedomil si, že ešte stále tu má hostí.

„Prepáčte, dievčatá, musím ho chytiť, je to pre nás dôležité. Vy máte pred sebou dlhú cestu. No nenechám vás ísť peši.“

Silno zapískal. - „Shamin! Pod' sem, ty zradca!“

„Dobre sa o neho starajte! Zdá sa, že si vás obľúbil.“ - povedal keď podával Linwě do rúk uzdu.

Vysadil Nídwen do sedla a zdvorilo sa obidvom uklonil. - „Čoskoro vás navštívím u vás v Algare, ale teraz už musím ísť. Odpusťte...“

V okamihu sa stratil v lesoch Sazaru.

U modrého draka

Keď zišli Linwë a Nídwen ku rieke, volali na Argusa, aby ich previezol. Ale po ňom akoby sa zem zľahla. Neodpovedal a ani vidieť ho nebolo. Nechceli tam len tak stáť a čakať. Buď sa vrátia do Sazaru, alebo sa pokúsia nájsť inú cestu. Prvá možnosť sa im veľmi nepozdávala. A keďže cesta vedúca cez les popri rieke bola pomerne široká, vydali sa po nej smerom na juh. Kým boli v hrade, prichádzali odtiaľ vozy s kupcami, takže tam určite bude nejaké mesto, či osada. To ich naplnilo pokojom a vôbec sa nebáli, aj keď sa už zvečerilo. S malými prestávkami išli celú noc. Pokračovali aj ďalší deň a hľadali nejaký most alebo aspoň brod, ktorým by sa dostali na druhú stranu. Neúspešne. Včera tadiaľto prechádzal jeden voz za druhým, a dnes tu nestretli ani jediného človeka, ktorého by sa mohli opýtať. Rieka sa medzitým nenápadne stáčala na západ a slnko klesalo čoraz bližšie ku hladine. Začínali pociťovať únavu a večer toho bolo dosť už aj na koňa. Napriek tomu kráčali ďalej aj po zotmení. Šťastie stálo pri nich, pretože zanedlho sa medzi stromami zatrblietalo malé svetlo. Cesta ich priviedla na lúku, kde stálo niekoľko prístreškov pre kone a medzi nimi nevelký hostinec.

Večerný vietor rozkýval vývesku s nápisom „U modrého draka“. Shamina priviazali ku ďalším koňom. Linwë vzala vedro a nabrala do neho vodu z rieky aby ho napojila. Nídwen mu zatiaľ priniesla plné náručie slamy, čo bola pod prístreškom vedľa hostinca. Najskôr obidve opatrne nazreli dnu cez okno. Veru, nebolo to práve najvhodnejšie miesto pre dve mladé dievčatá. Hostinec bol plný kadejakých pocestných. Boli to väčšinou obchodníci, a zahliadli medzi nimi aj takých, čo vyzerali ako tuláci. Ale po niekoľkých pohároch piva sa tieto rozdiely medzi nimi očividne strácali. Všetci hovorili rovnakou rečou, akýmsi pivným dialektom. A pivo nebolo len v ich reči, bolo doslova všade. Rozliate po stoloch i po podlahe. To však nevadilo, lebo krčmár sa dôsledne staral o neprerušovaný prísun tohoto penivého tekutého zlata. Zlatom bolo predovšetkým pre neho. Len vďaka nemu mal v pivnici schovanú plnú debničku zlatých mincí. A stále pribúdali ďalšie a ďalšie. Ísť dnu by nebol asi najlepší nápad, usúdila Linwë, a tak sa rozhodli, že sa túto noc vyspia pod prístreškom na slame.

„Linwë, prečo ideme tadiaľto? Prečo sme nešli rovno domov? už ma to nebaví, stále iba chodíme a chodíme...“ - sťažovala sa Nídwen.

„Budeme tam už čoskoro, uvidíš.“

„To mi hovoríš každý deň. Ale je to už týždeň čo sa iba pretlkame kade-tade. Ja už chcem ísť domov!“

„Zajtra prejdeme cez rieku a za dva či tri dni budeme doma.“

„Dva-tri dni? Takto tam nedôjdeme ani za dva-tri týždne!“

„Ale no ták. Robím čo môžem...“

Linwě sa snažila upokojiť svoju nedočkavú sestru, no sama sebe v mysli kládla rovnaké otázky. Musí nájsť cestu na druhú stranu čo najskôr. Riskuje príliš veľa. A pritom ani nevie, čomu a komu môže veriť. Celý svet je pobláznený akýmisi kameňmi. Toľko ľudí už kvôli tomu zahynulo. A zdá sa, že to nemá konca. Kdekoľvek príde, všade počúva iba o kameňoch. Bola by najradšej, keby žiadny z nich nikdy neexistoval. Ani tá hlúpa legenda. Ľudia sa kvôli tomu menia na zvieratá a toto bláznovstvo sa ako choroba šíri celou krajinou.

Eimmu

Eimmu - krajina lesov. Krajina, o ktorej sa všeličo povráva, ale len málokto vie čo z toho je skutočné a čo sú iba výmysly. Vraj ten, kto do týchto lesov raz vstúpi, ten sa odtiaľ už nikdy nevráti. Nenájdete v nej žiadne ľudské mestá, iba jedna jediná veža stojí sama kdesi uprostred. Potoky sú tam plné rýb a lesy plné zveri. Hovorí sa, že v nich žijú tajomné lesné bytosti s nadprirodzenými schopnosťami. Lesní, alebo tiež zelení elfovia, ako ich niektorí volajú. Sú vysokí ako najvyšší z ľudí, majú väčšinou hnedé alebo zelené oči a dlhé rovné tmavé vlasy, ktoré čiastočne zakrývajú špicaté uši. Ich pokožka je narozdiel od tej ľudskej mierne nazelenalá, preto to pomenovanie zelení elfovia. Šíria sa chýry o ich neobyčajne veľkej sile. No napriek tomu sú vraj pokojnej povahy.

Svoje terajšie územie si vydobyli v dávnych vojnách a starostlivo si ho chránia. Nemajú ambíciu získavať pre seba ďalšie územia. Eimmu je ich domov, cítia sa tu dobre a len výnimočne zavítajú do sveta ľudí. Všade, kde sa objavia, ihneď na seba upútajú neželanú pozornosť. Len preto, že sú iní, odlišní ako my. Aj to je jeden z dôvodov, prečo mnohí z nich nikdy neopustili svoj rodný kraj, svoje rodné mesto. Nikto však netuší, kde sa nachádza skryté mesto zelených elfov.

Niektorí hovoria, že ho nie je možné nájsť, ľudské oko ho neuvidí. Je to tou harmóniou. Tým dokonalým súžitím medzi lesom a ich obyvateľmi. Stali sa jedno s lesom, v ktorom žili. Preukazujú mu úctu a on ich na oplátku ukrýva a chráni. Staručký, nedotknutý, tajomný les, presiaknutý spomienkami, obývaný tajomnou rasou elfov. Niekde tam, hlboko v Eimmu, sa má ukrývať Garthon a legendárna Modrá Hviezda. Kameň, na ktorý sa upierajú oči celého známeho sveta. Ten, ktorý tak úpenlivo hľadajú vojská Nidasa spoza Bielej hory. Ten, ktorý sa nepodarilo nájsť ani Thondorovi, najodvážnejšiemu z algarov. Starostlivo ukrytý v rukách blázna, v moci zvráteného čarodejníka bažiacoho po čoraz väčšej sile. Aké sú jeho úmysly? To nikto netuší. Nikto ani nevie kde presne teraz Garthon žije. Vraj sa úplne zbláznil, utiahol do samoty a ukryl sa pred svetom. Niekde tam, v neznáme, kuje svoje plány ako využiť neobyčajnú silu Modrej Hviezdy.

Eimmu

Kilead

Ďaleko na severe, tri dni jazdy od Bielej hory, z východu chránená jazerom a zo severu Ohnivými skalami, leží pevnosť Kilead. Sem sa utiekajú všetci tí, ktorých už všade inde zavrhli, zločinci a podivíni, právom či neprávom prenasledovaní. Za jej múrmi žije aj mág Agfeus. Je jedným z mála čarodejníkov v známom svete. Nebojácny Thondor cválal niekoľko dní, len s nevyhnutnými prestávkami, aby stihol doraziť do Kileadu skôr ako Nidas. Podarilo sa mu to. Míňal ich tak pol dňa pred pevnosťou. Prešiel okolo nich cez les a potom sa vrátil na širokú hlinenú cestu, ktorá ho priviedla pred dvojicu strážnych veží. Celé boli postavené z čierneho kameňa. Spomalil a krokom prešiel pomedzi ne ku bráne pevnosti. Bola otvorená a to sa mu zdalo dosť podivné. Taká nedobytná pevnosť a brána je otvorená! Nikde žiadna stráž a ani na vežiach nevidel žiadny pohyb. Žeby predsa len prišiel neskoro? Vstúpil na nádvorie. Vyzeralo opustené, akoby tam už dlho nikto nebol. Drevené okenice držiace na svojom mieste len silou vôle, sa kývali zo strany na stranu. Niečo mu ale hovorilo, že tam nie je sám. Keď sa priblížil ku ďalším hradbám chrániacim vnútorné nádvorie, započul hlasy. Temnou kovovou bránou sa dostal dnu. Skutočne, nebol tam sám. Boli tam všetci. Všetci obyvatelia pevnosti sa tlačili jeden na druhého s cieľom získať čo najlepšiu pozíciu na sledovanie súboja v ich strede. Mlátili sa tam dvaja statní chlapi. Tábor fanúšikov sa rozdeľoval na dve približne rovnako početné skupiny. A fandili vskutku horlivo. Až tak, že sa o chvíľu strhla bitka aj medzi nimi. Zakrátko sa už mlátili takmer všetci. Thondor to sledoval s odstupom a iba nechápavo krútil hlavou.

Ja som mu to hovoril, že to nie je dobrý nápad. To medzi týmito bláznami ho mám hľadať? Tu isto nebude. - pomyslel si a prihovoril sa jednému, čo akurát nikoho nebil.

„Nazdar, kamoš! Povedz, kde nájdem Agfeusa?“

„Koho?“ - zaškúľil na neho dotyčný a priložil si ruku k uchu, aby v tom rámuse lepšie zachytil o čo ide.

„Agfeusa, toho čarodejníka. Kde ho nájdem?“ - spýtal sa Thondor zvýšeným hlasom.

„Jááááj, tak ten...“ - nestihol dopovedať, nejaký „dobrák“ ho zo zadu jednou ranou skolil k zemi.

„Ty jeden...“ - pustil sa Thondor do útočníka. Ani nechcel a už bol jedným z nich. Len čo sa porátal s jedným, prišiel si po výprask ďalší. Tíkol ich rad-radom hlava-nehlava. Keď ich asi tak tucet nahádzal na hromadu, vrátil sa k tomu prvému.

„Tak kde je ten Agfeus?! Hovor!“

„Ten čudák má chatrč tam za hradbami.“ - ukázal smerom na sever, kde sa týčila temná sopečná hora.

No pekne! Ak ho ešte aj títo nazývajú čudákom, tak to sa mám na čo tešiť... - usúdil.

Pustil toho chlapa zo zovretia. Ten s buchotom dopadol na zem a do vzduchu sa zodvihol kúdol čierneho prachu. Thondor vyšiel cez hlavnú bránu von z pevnosti a kráčal okolo jej múrov na sever. Pritom, hoci si to neuvedomoval, krútil hlavou. Videl už všelijakých ľudí, ale vždy sa nájde niekto, kto ho prekvapí. Nevedel, čo za panáčika ho čaká v chalupe za hradbami. Ale po tom všetkom to už bolo aj tak jedno.

Pár desiatok metrov za severnou vežou Kileadu stál kamenný dom so záhradou. Byliny a kvety boli v ostrom kontraste s okolitými čiernymi skalami. Z komína domu stúpala dym, čo bolo znamením, že je jeho obyvateľ doma. Thondor nakukol cez okno, ale nikoho tam nevidel. Zastal pred dvermi a zdvihol ruku aby zaklopal. Urobil však iba pohyb do prázdna, pretože sa dvere vopred samé otvorili.

„Vitaj, dobrá duša, a povedz čo ťa sem privádza.“ - ozvalo sa z miestnosti vo vnútri domu.

„Ako si môžeš byť taký istý, že som dobrá duša?!“ - pýtal sa Thondor svojim mohutným hlasom.

„Zlo nezvykne klopať.“ - znela pohotová odpoveď. „Pod' ďalej!“

Vstúpil do neveľkého príbytku. Všade, kam sa pozrel, sa povalovali podivné predmety, otvorené knihy, všelijaké vetvičky a byliny. Muž sediaci v pohodlnom kresle odložil knihu, ktorá mu zakrývala tvár a postavil sa pred tohto veľkého cudzinca. Thondor si ho premeriaval pohľadom a zo všetkých síl sa snažil potlačiť v sebe smiech. Nebol to len odev čarodejníka, čo mu pripadal tak smiešny, ale bol to celý tento človek. O hlavu nižšia chudá postavička bez vlasov, s krátkou, starostlivo upravovanou bradou, odetá do akéhosi dlhého rúcha s voľnými rukávami.

„No, čo!? Je to pohodlné...“ - argumentoval mág v dlhom plášti, ktorý zakrýval čosi podobajúce sa na ženské šaty.

Thondor zaťal zuby, preglgol naprázdno a potom sa konečne predstavil.

„Volám sa Thondor a prichádzam za tebou z Algaru. Tvoj priateľ Lonor ma poslal, aby som ťa varoval pred nebezpečenstvom. Od juhozápadu sa sem približuje vojsko...“

„Lonor?! Lonor, hovoríš? Ten starý drak... Ako sa má?“

„Mal sa už aj lepšie. Našu dedinu nedávno napadol Nidas od Bielej hory. Mnohých z nás pobili a sú už na onom svete, aj Lonor je dokaličený, napoly slepý...“

„Napoly slepý? Ako môže byť niekto napoly slepý?“

„Tak, že nemá jedno oko. A neprerušuj ma furt, lebo zabudnem, prečo som sem prišiel!“

„Veď hovor, hovor! Prečo si prišiel?“

„Nidas ťa hľadá. Chce, aby si oživil jeden z troch. Jeden z tých legendárnych kameňov. Nevieme, či je ten kameň pravý, ale ak nie je, prídeš o hlavu. A Lonor tiež. Jeho vojsko tu bude tak za dve-tri hodiny. Musíš sa skryť, alebo utiecť! Alebo... Vlastne, rob čo chceš. Úlohu som splnil, porúčam sa.“

„Kam by si chodil? Nechod' nikam!“ - povedal Agfeus a chopil sa svojej palice.

Namieril ju ku dverám a tie sa zabuchli Thondorovi priamo pred nosom.

„Vyzeráš vyčerpaný. Mal by si sa najesť. Čo tam u vás jedávate? Mám tu klobásy, rebierka...“

Thondor sa bez zaváhania otočil a obaja si sadli ku stolu. Jedli, pili a rozprávali sa. Úplne zabudli na hrozbu, ktorá číhala za dverami. Ani sa nenazdali a okolo domu sa zotmelo. Nebolo to tým, že by už bol večer, ale preto, že ich obkľúčili Nidasovi vojaci. Tentokrát prišli bez svojho veliteľa. Neočakával žiadne komplikácie, tak sa neunúval vyčerpávať dlhou cestou a ostal vo svojom hrade. Zbaliť nejakého starca by predsa nemal byť problém. Vojaci vyrazili dvere domu a valili sa dnu ako láva z neďalekých sopiek. Thondora to prekvapilo a inštinktívne siahol po meči, ale Agfeus bol očividne nad vecou. Pozdvihol svoju palicu, niečo zakričal, a z kryštálu vsadeného v jej vrchole vyšiel smerom ku vojakom lúč prenikavého bieleho svetla. Na krátku chvíľu ich oslepil. Bolo to dosť dlho na to, aby sa dvaja, teraz už kamaráti, dostali nepozorovane von. Lúč svetla im robil cestičku aj pomedzi vojakov čakajúcich pred domom. Vedľa Thondorovho koňa stál ešte jeden, ktorého si predtým buď nevšimol, alebo tam jednoducho nebol. Vysadli do sediel a cválali preč z Kileadu.

Po rokoch

„Agfeus, priateľ môj, tak rád ťa znovu vidím.“ - objatím vítal Lonor vzácného návštevníka.

„Veru, dlho sme sa nevideli. Až príliš dlho, zdá sa mi... Nejako sa to tu zmenilo. Tieto hradby si nepamätám. Ale je veľa vecí, ktoré si nepamätám...“ - zasmial sa Agfeus sám na sebe a mávol rukou.

„Pod' ďalej, je toho veľa čo ti musím povedať.“ pozýval Lonor svojho starého priateľa.

„Neviem sa dočkať. Ozaj, čo dobré bude dnes k obedu?“

„Mám tu nejaké huby, zeleninu, bylinky...“

„A mäso? Nemáš nejaké mäso? Dal by som si taký šťavnatý kus diviny...“

„Možno by som našiel ešte nejakého aika...“

„Výborne, aika som už dávno nemal.“ - spokojný s ponukou vkročil čarodej do domu, kde býval Lonor.

Thondor sa k nim pridala a za pár minút celý dom naplnila vôňa pečeného mäsa a priateľského rozhovoru.

„Tak hovor! Čo sa to tu deje? Kto ťa to takto dokaličil?“

Lonor mu vyrozprával všetky najnovšie udalosti. Zdôraznil, že už ani táto dedina nie je tak pokojná ako kedysi.

Agfeus to so záujmom počúval. Už počas toho mu myseľ pracovala na plné obrátky, snažil sa vymyslieť, ako s týmto všetkým naloží. Ako ukončiť toto nerozumné besnenie. Preberal to z každej strany, ale výsledok bol zakaždým rovnaký. Treba sa zbaviť Nidasu. Ostáva len vymyslieť spôsob. Bojovať proti jeho armáde je nezmysel, sú v presile, ľahko by ich porazili. Dať mu čo chce a dúfať, že potom už bude všetko dobré a dá im pokoj, sa mu tiež nejavilo ako príliš dobrý nápad. Nidas sa nezastaví a bude žiadať stále viac a viac. Postupne vylúčil ešte niekoľko scenárov až nakoniec ostala iba jedna možnosť. Pasca! Musia nejakým spôsobom odlúčiť Nidasu od svojich vojakov. Keď bude sám, bude oveľa zraniteľnejší. Agfeus v tom už mal jasno, je to ich jediná šanca, ako sa bez zbytočných obetí navždy zbaviť tohto zla v ľudskej podobe.

Pomsta

„To nemyslíš vážne! Ste už načisto všetci neschopní?! To aby si človek robil všetko sám...!“ - rozčuľoval sa Nidas, keď mu oznámili, že sa im Agfeusa nepodarilo zajať.

„Nemali sme žiadnu šancu, môj pane, použil proti nám kúzla...“ - bránil sa jeden z vojakov.

„Kúzla? Jakživ som žiadne kúzlo nevidel! Každý iba rozpráva o nejakých kúzlach! Ešte aj ten prekliaty kameň je naisto iba kus šutra! Už mi tie kúzla a kamene lezú na nervy! Kam sa ten starec podel? Viete aspoň kam zmizol?!“

Nidasov rev sa ozýval celým hradom. Ale vojaci iba pozerali jeden na druhého. Báli sa prehovoriť. Ved' kto by aj chcel pútať vodcovu pozornosť, keď je v takomto rozpoložení.

„Nikto?! Vy banda tupcov! Fakt ste totálne neschopní!“ - mávol znechutene rukou a usadil sa do svojho masívneho dreveného kresla. Prešiel si dlaňou zhora nadol po tvári a zotrel kropaje potu. Hlboko si vzdychol, ľavicou si podoprel bradu a zamyslel sa.

„Pán môj.“ - odvážil sa prekvapivo jeden z vojakov. „Bol tam s ním ešte jeden...“

„Ešte jeden? Ešte jeden kto? Ďalší čarodejník?“ - ožil Nidas zvedavosťou.

„Nie, pán môj. Bol to ten veľký algar. Ten, čo nám zobral dievča.“ - odpovedal vojak a hlas sa mu chvel strachom.

„Veľký algar, hovoríš?“ - vyskočil Nidas zo svojho kresla a v momente hľadel tomu roztrasenému vojakovi zblízka do očí.

„Áno, pane. On to bol...“

„Thondor...“ - zašomral si Nidas sám pre seba.

Obrátil sa a zdvihnutou rukou dal vojakom pokyn.

„Pripravte kone! Pôjdeme opäť na návštevu ku môjmu priateľovi do Algaru. Ale tentokrát ich už šetriť nebudem!“ - zreval Nidas a múry hradu sa triasli ozvenou.

Nastal čulý ruch a všetci pobehovali sem a tam. Ťažko by niekto uveril, že vôbec vedia čo robia. Ale tak to už za Bielou horou chodilo. Nemali žiadny systém, žiadne pravidlá. Jediné, čo bolo dôležité, bolo slovo ich vládcu. A jeho vôľa sa mohla zmeniť v každom

okamihu. Nidas vládol pevnou rukou a strachom. Každý, kto sa mu postavil na odpor, skončil v tom lepšom prípade v žalári. V tom horšom s mečom v hrudi, alebo bez hlavy. Táto taktika bola mimoriadne účinná. Disciplína a oddanosť boli prvým predpokladom ku vytvoreniu úspešnej armády. Každý, kto chcel vstúpiť do Nidasových oddielov smrti, musel najskôr prejsť náročným výcvikom. Nejedna muž skončil dokaličený už po základnom teste bojových schopností. Nidas sa s nikým nemazal. A na seba bol rovnako prísny ako na ostatných. Aj tým si budoval u mužov čoraz väčší rešpekt. Nechcel od nič menej ako bol schopný dosiahnuť on sám. V ich očiach tak bol ich idolom, ich hrdinom. Väčšinu jeho armády tvorili dezertéri, vzbúrenci a vyvrheli z ostatných kráľovstiev a opevnených miest, individuá bez budúcnosti, žoldnieri. Jediné, čo ich spájalo, bola nenávisť a túžba po pomste. Po pomste osudu. Mnohí z nich mali ťažký životný osud, prišli o rodičov, alebo ich dokonca nikdy nepoznali. Nemali rodinu ani domov. Tu, mali konečne pocit, že niekam patria. Aj keď to bolo stále o tom istom. Pokiaľ práve niekde nebojovali, trávili čas popíjaním a tak to šlo stále dookola. Pivo, boj, pivo, boj a zase pivo. Takto teraz vyzeral ich život. V čase, keď sa nechali nalákať do služby Nidasovi, vyzeral život v tejto pevnosti úplne inak. Vládol tu prísny režim s dôrazom na bojový výcvik.

Odkedy sa Nidas dopyčul o tých kameňoch, o ničom inom nehovorí, na nič iné nemyslí. Už nevedie boj za slobodu, ani za svoju zidealizovanú verziu pravdy. Teraz ho do boja ťahá chamtivosť a túžba po moci. Prechádzal nádvorím hradu, kde už bola nastúpená takmer celá jeho armáda. Prísny a sústredeným pohľadom sa díval do tváří svojich vojakov. Nikdy nebol s pokojný s ich pripravenosťou, ale teraz mu to bolo akosi jedno. Ani brvou nemihol, keď sa do zástupu konečne pridali poslední oneskorenci. Jeden z nich si ešte za behu obúval čižmu na ľavej nohe. Nidas iba mlčky pokrútil hlavou a viac sa tým smerom nepozrel. Zastal pred prvým radom vojakov a obrátil k nim svoju nespokojnú a zjazvenú tvár. Bez slova, gestom, vydal rozkaz. s dupotom a revom vyrazili vymazať Algar z mapy sveta.

Na úteku

„No ale pozrime sa... Čo sa nám to tu ukrýva?“ - vykrikol prekvapene jeden z pocestných, keď ráno uvidel pod prístreškom na slame dve malé dievčatá.

Bradatý muž zavalitej postavy nevyzeral na obchodníka. Takto nejako si Linwë predstavovala lúpežníkov, o ktorých jej mama čítala, keď bola ešte malá. Jeho neupravený zovňajšok však nebol ničím v porovnaní so zápachom, ktorý sa okolo neho šíril. Pot, pivo a možno i mesiace neumytá špina dohromady vytvárali tak odpudivý puch, že tento chlap sa štípancov od bodavého hmyzu určite báť nemusí.

„Hybajte sa pozrieť!“ - mávol na svojich kumpánov, aby sa pred nimi pochválil s tým čo objavil.

Zrazu na dievčatá hľadelo pol tučta urastených špinavých chlapov. Každý z nich bol iný. Jeden bol o hlavu vyšší ako všetci ostatní, ďalší mal ryšavé vlasy, iný zase nemal takmer žiadne zuby. No všetci vyzerali akoby ich jedna mater mala. Boli si takí podobní. Asi to bolo ich odpudzujúcim dotrhaným odevom. A tým neuveriteľným zápachom.

„Čo tu robíte, maličká? Toto nie je vhodné miesto pre deti.“ - prehovoril ten bradatý. Bol to asi vodca tejto tlupy. Ostatní len naučene prikyvovali hlavami a prizerali sa ako sa tento nemotorný muž blíži ku prístrešku naťahujúc ruku k Linwë.

„Neboj sa ma, neublížim ti. Ja mám deti rád.“ - oblízal si hornú peru a zvyšok jeho družiny sa nechutne zasmial.

„Nechajte nás, my už ideme preč...“ - odpovedala prestrašená Linwë a pritisla ku sebe sestru a tašku so zásobami.

„Kam by ste ste chodili? Postaráme sa o vás.“

Približoval sa čoraz viac a jeho kumpáni tiež. Obklúčila ich tlupa slizkých divochov. Nebolo úniku a dievčat sa zmocnila úzkosť. Linwë prikryla sestre ľavou rukou oči a pravú so vzpriamenou dlaňou vystrela oproti tým barbarom.

„Nechajte nás na pokoji!“ - skríkla rázne.

V tom ich všetkých zasiahla akási neviditeľná sila vychádzajúca z jej dlane. Odhodila ich o niekoľko metrov dozadu. Popadali ako hrušky a nemohli sa postaviť na svoje buclaté nohy. Metali sebou ako ryby na suchu, ale beznádejne. Tá zvláštna magická sila ich stále tlačila k zemi.

„Ako si...?“ - pýtala sa udivená Nídwen.

„Ja... Ja neviem.“

„To bolo...“

„Ja viem, úžasné. Pod', musíme odtiaľto zmiznúť.“

Vzala Nídwen za ruku, vysadli na koňa a v momente už cválali preč z tohto nebezpečného miesta. Nebol čas zamýšľať sa nad tým ako sa to stalo. Prvoradé bolo dostať sa odtiaľ čo najrýchlejšie niekam do bezpečia.

Cválali po brehu rieky ďalej na juh. Linwë sa z času na čas obzrela do zadu, aby sa uistila, že ich nikto nesleduje. Keď už mala pocit, že sú dostatočne ďaleko, zvol'nili. Konečne mala čas vstrebať všetky tie silné emócie. Snažila sa porozumieť tomu kúzlu. Nerozumela odkiaľ sa v nej vzala tá úžasná magická sila. Pozerala sa na svoje dlane, akoby to chcela vyčítať priamo z nich. Nídwen si to všimla.

„Nevedela som, že si kúzelníčka...“ - povedala s úprimnosťou dieťaťa.

„Ani ja nie, sestrička, ani ja...“ - odpovedala Linwë a opäť si prezerala svoje dlane.

Prúd rieky smeroval na západ, bližšie k ich vytúženému domovu. Putovali takmer celý deň a stále nenašli žiadny brod alebo most. Keď v podvečer uvideli trčať nad korunami stromov špičku drevenej strážnej veže, spozorneli. Zosadli z koňa a zišli z cesty do lesa. Pomaly sa približovali lesom a oči i uši mali nastražené. Linwë, pre istotu s dýkou v ruke, kráčala ako prvá. Nenápadne sa priblížili na miesto, odkiaľ si mohla vežu lepšie obzrieť a rozhodnúť sa čo ďalej. Cesta sa pri nej rozdeľovala. Jedna, široká, pokračovala ďalej po prúde rieky a druhá, užšia, viedla cez most na druhú stranu rieky.

„Konečne!“ - vydýchla si Linwë hľadiac na starý most.

Opatrne sa vynorili z lesa a Linwë nespustila oči z veže. Bola to skôr pozorovateľňa, než veža tak ako si ju obyčajne predstavujeme. Navyše bola spustnutá a prázdna. Zdalo sa, že ju už veľmi dlho nikto nepoužíva. No aj tak sa pre istotu pozorne rozhliadli než vstúpili na široký kamenný most. Ten tiež už čosi pamätal, ale v porovnaní s tou drevenou lávkou, po ktorej išla naposledy, bol rozhodne omnoho bezpečnejší. Nebol dôvod váhať a zakrátko už boli na druhej strane čoraz širšej rieky. Cesta pokračovala do hustého lesa. Nebol čas na obavy čo ich tam čaká. Vysadli na koňa a ponáhľali sa domov. Ešte pred zotmením dorazili ku zrúcaninám nejakého hradu. Dve kamenné veže pri vstupe na nádvorie boli na pohľad, akoby zázrakom, neporušené. Ale zvyšok hradu bola už len hromada sutín, ktorú obopínali posledné zvyšky hradieb.

„Tu prenocujeme.“ - rozhodla Linwë.

Nečakané stretnutie

„Budeme tu v bezpečí. Máme strechu nad hlavou a ak by sa niekto blížil, poľahky ho uvidíme už zd'aleka.“ - konštatovala počas toho, ako stúpali strmým schodiskom celkom hore na vrchol jednej z veží. Zdalo sa, že to točité schodisko nemá konca. Posledných pár schodov prešli s vyplazenými jazykmi.

„Perfektné!“ - prehlásila spokojne Linwë, keď konečne zložili veci na kamennú podlahu veže.

Ustlali si čo najďalej od schodov, tak aby na ne dobre videli. Linwë sa rozhladla z okien na všetky strany. Smerom na východ, za riekou zazrela niekoľko svetiel zo vzdialených miest. Boli až príliš ďaleko na to, aby to v nej vzbudzovalo nejaké obavy. Na juhozápade sa kam len dovidela rozprestierali lesy. A za horou na severozápade bola jej rodná dedina. Nebolo ju vidieť, napriek tomu vedela, že je práve tam. Cítila to tak intenzívne. Ani nepostrehla, že tam stojí už hodnú chvíľu s pohľadom upreným na hory a jej malá sestra už medzitým zaspala. Prikryla ju a sadla si vedľa nej opierajúc sa o vonkajšiu stenu veže. Dýku mala pre istotu na dosah ruky. Hľadela na schody a hlava jej pomaly klesala až nakoniec zaspala hlbokým spánkom. V snoch často vídala samú seba oblečenú v žiarivo bielych šatách prešivaných striebornými niťami. Vlasy, ktoré zdobil ligotavý diadém, mávala učesané na sto rôznych spôsobov. I teraz sa, ako nejaká princezná, prechádzala rozkvitnutými záhradami s veselou piesňou na perách. Práve sa chystala privoňať ku najväčšej z ruží, ale ledva sa nad ňu naklonila, čosi ju zo sna vyrušilo. Tiché, nenápadné kroky sa k nim blížili po takmer nekonečnom schodisku veže. Postavila sa pred sestru čelom k schodisku a v pravej ruke pevne zvierala otcovu dýku. Kroky boli čoraz bližšie, no stále nikoho nevidela. Naraz to nepatrné cupitanie utíchlo. Stála pred schodiskom, pripravená ochrániť seba i Nídwen. Čakala čo sa bude diať. Sekundy sa zdali byť dlhé ako minúty a minúty trvali snád' celé hodiny. Ticho naplnilo nielen jej vnútro, ale i celú vežu. Nebolo počuť nič. Ani šum stromov či riekou tečúcu za nimi. Nepočula ani dych svojej sestry, ani tlkot vlastného srdca. Až do chvíle, keď sa pracka na ramene jej tašky dotkla kamennej podlahy a zacinkala. Bleskovou otočkou schmatla lúpežníka pod krk a pritlačila ho ku stene. Úplne jednoducho, vlastne až príliš...

„Čo to robíš?! Neblázni! Pusti ma!“ - zasyčal zlodej, s veľkými ťažkosťami lapajúc po dychu.

„Ty?!“ - skríkla Linwë prekvapene, neberúc pri tom ohľad na svoju spiacu sestru.

„Ty jeden!“ - zovrela, poriadne nahnevaná, votrelca ešte silnejšie.

„To nevieš prísť normálne, ako človek?!“

„Vlastne nie, nevie...“ - povedala sama pre seba.

„Mala by som ťa hneď teraz odvieŕť k Langonovi. Všade ťa hľadajú pre nejaký kameň! Počkať... Čo tu vlastne chceš? Čo si hľadal v mojej taške?!“

„Nič.“ - odvrkol, ale bolo jasné, že za chrbtom čosi ukrýva.

„Ukáž to! Daj to sem! Inak za seba neručím!“

Zeť vypleštil na Linwě svoje neúprimné oči. Toto by od nej teda nečakal. Bola fakt našťvaná. Na neho i na celý tento svet posadnutý hlúpymi kameňmi.

„Dobre, dobre. Len sa už upokoj...“ - rezignoval po tom, čo na svojom hrdle ucítil chladnú čepeľ dýky.

Spoza chrbta vytiahol čarovný kameň zabalený do kusu hnedej látky a trasúcimi sa rukami ho podával Linwě.

„No pekne!“ - začudovala sa.

„Teraz už chápem, prečo ťa každý hľadá, prečo ťa nazývajú zlodejom. Langon mi o tom povedal. Čo ste sa naozaj všetci zbláznili?! Načo ti je ten kameň?!“ - kričala. Nídwen sa zobudila šokovaná obrazom, ktorý sa jej zjavil pred očami. Jej staršia sestra s dýkou v ruke a malý škriatok, o akých počula iba v rozprávkach.

„Linwě, čo to je?!“ - skríkla prekvapene a prstom ukazovala na to malé stvorenie.

Zeť využil moment, keď sa Linwě otočila k sestre a na okamih jej stisk poľavil. Vykĺzol z jej moci a stratil sa v útrobach veže. Na zemi po ňom ostal ležať kameň, ktorého pulzujúce svetlo nenápadne prenikalo cez dieru v látke, do ktorej bol zabalený.

Vízia

Tej noci spal Lonor veľmi nepokojne. Prevaľoval sa zo strany na stranu. Chvíľu mu bolo horúco a vzápätí nepríjemná zima. Nevedel si usporiadať myšlienky a okrem toho ho trápila aj bolesť rany po oku. Aby toho nebolo málo, ešte aj ten mesiac nemilosrdne žiaril na bezoblačnej oblohe. Potreboval sa upokojiť, tak si vzal plášť a išiel sa von trochu prejsť. Dúfal, že potom sa mu podarí zaspáť. Vyšiel von a rozhladol sa po dedine. Všetci okrem neho a nočných strážcov pokojne odpočívali vo svojich domovoch. Hľadel na hviezdy, akoby z nich chcel niečo vyčítať. Prišiel ku studni a nazrel do nej. Hlboko dole na pokojnej hladine svietil odraz mesiaca. Lonor vzal malý kamienok a pustil ho voľným pádom do studne. Trafil mesiac presne do stredu. So žblnknutím sa sčerila vodná hladina a rozochvela sa pútavými kruhovými rezonanciami. Díval sa na ne sústredeným pohľadom a potom sa to stalo. V mysli počul neznámy hlas, ktorý k nemu prehováral jasnou a zrozumiteľnou rečou. ***Keď tri sa stanú jedným, vtedy sa všetko skončí. Vtedy najmenší z vás povstane. Ten najmenší vás povedie. V jeho silu budete dúfať. On vás povedie a obnoví rovnováhu.***

Na moment sa mu zatmelo pred očami. Teda v jeho prípade skôr pred okom. Keď opäť prišiel k sebe, znovu sa pozrel dole do studne. Hladina bola znovu pokojná. Hodil tam ešte jeden kamienok. A potom ďalší. Ale tentokrát sa už nič nestalo. Asi to bola nejaká halucinácia. Pomyslel si a vydal sa späť domov. Bol by to nechal tak, nebyť toho intenzívneho pocitu, ktorý to v ňom zanechalo. Cítil, že je to dôležité, že to nie je iba tak. Mal pocit, že to musel počuť. Akoby na tom závisela ich budúcnosť. Dumal nad tým, čo by to mohlo znamenať, ale na nič uspokojivé neprišiel. Napriek tomu, získal akýsi vnútorný pokoj a keď si znovu ľahol do postele, zaspal pokojným spánkom. Vo sne sa mu pripomínali slová, ktoré počul pri studni. Premenili sa na obraz v jeho mysli. Videl siluetu malého nenápadného chlapca, ktorú obklopovalo jasné svetlo. To svetlo však nebolo za ním, ale akoby vychádzalo priamo z neho. Z toho tajomného dieťaťa, čo má všetko obnoviť.

Cesta do Aylalonu

„Čo to je?“ - pýtala sa Nídwen.

„To je ten kameň, ktorý Langon hľadá. Mali by sme mu ho zaniest“

„To v žiadnom prípade! Ja už nikam nejdem! Chcem ísť domov! Som unavená a chýba mi mama...“ - prekrížila si Nídwen ruky a vzdorovito si sadla na zem.

Linwë sa sklonila ku sestre a pohľadila ju po vlasoch. Súcitila s ňou. Aj ona má už dosť tohto nekonečného chodenia. No na druhej strane, cítila aj určitú zodpovednosť. Teraz má predsa ten kameň. Môže ho zaniest Langonovi a on ich istotne odprevadí domov, alebo im aspoň poskytne nejakú družinu na ochranu. Ani taký voz by nebol zlý... Stála pred voľbou. Ale ktoré z rozhodnutí bude to správne? Vydať sa najkratšou cestou domov, alebo ísť naspäť do Sazaru? Sediac na zemi, jednou rukou objímajúc unavené mlád'atko, rozmýšľala nad tým, ako ďalej.

„Dobre teda. Vyspíme sa a ráno pôjdeme domov.“

Nídwen sa rozžiarili oči šťastím.

„Mám ťa rada.“

„Aj ja ťa mám rada... Aj ja.“ - silno ju objala Linwë.

„*Najvyšší čas ísť už odtiaľto preč. Kto vie ako sa doma majú...?*“ - zamyslela sa opäť. Tentokrát myslela hlavne na mamu a Aelien. Tak rada by bola teraz doma pri nich. Spolu im bolo vždy tak veselo...

Ráno, krátko po východe slnka, nazrela Linwë do mapy. Nevyzeralo to vôbec zle. Pokiaľ správne identifikovala pevnosť, v ktorej sa práve nachádzali, neďaleko od nich je Aylalon. Presnejšie to, čo z neho po nájazde Nidasovho vojska ostalo. Ale aj tak je to dobrá správa. Odtiaľ je to do Algaru asi tak jeden deň cesty. Tak si to aspoň zo svojho detstva pamätá. Párkrát tam boli s otcom na trhovisku. Kúpil jej tam malého dreveného dráčika. Hrávala sa s ním každý deň, až mu jedného dňa odpadlo krídlo. Ani vtedy ho nepustila z ruky. Pre ňu to bol teraz malý chorý dráčik a potreboval, aby sa o neho niekto staral. Jediná možnosť, ako sa k nemu mohol jej otec dostať, bolo počkať, kým malá Linwë zaspí. Presne to aj jej otec urobil. Počas noci opravil drakovi zlomené krídlo a vrátil jej ho do postele. Nikdy na to nezabudne. Posmelená spomienkami a tým, že sú už tak blízko, zbalila všetky veci a za pár minút už cválali smerom k Aylalonu. Počasie im prialo, cesta rýchlo ubiehala a nálada sa im zlepšovala. Široká

cesta sa čoraz viac zužovala, nakoniec sa z nej stal úzky chodník v hustom poraste. Zosadli preto z koňa a išli peši jedna za druhou. Shamin ich nasledoval. Zase tie húštiny. Ach, ako ich nenávidela. To nekonečné predieranie sa kríkmi. Aspoň sem-tam sa na chvíľu rozostúpili a tak si dievčatá mohli vybrať z vlasov malé konáriky, čo sa im do nich zachytili. Dôležité bolo nestratiť smer. No Linwë cítila, že idú správne. Pomedzi stromy rozpoznávala v diaľke známe črty krajiny.

Ako sa približovali k dedine, oblohu zahalili tmavé mračná. Zo všetkých svetových strán sa zbíhali ťažké mraky plné vody. Keď zmizol aj posledný kúsok modrej oblohy, bolo jasné, že ďalej sa dnes nedostanú a budú musieť prenocovať tu. Z Aylalonu toho veľa neostalo. Kde-tu boli rozpoznateľné základy stavieb jeho obyvateľov. Nádherný kamenný stĺp, ktorý býval ozdobou Aylalonu, ležal na zemi rozbitý na kusy. Takmer ho už nebolo vidieť, pretože bol zarastený vysokou trávou. Zvyšok dediny bol na tom podobne. Všetko, čo by mohlo pripomínať, že tu kedysi žili ľudia, mizlo v divokom poraste. Len jedna malá veža, či skôr pozorovateľňa, vynikala nad krovinami. Tá bude ich útočiskom pred blížiacou sa búrkou. Bolo pár hodín po poludní, ale krajina sa zahalila do tmy, ktorá viac pripomínala noc ako deň. Vietor, čo sem prihnal oblaky, silnel a dievčatá mali problém udržať sa na nohách. Ochladilo sa. Cestou ku veži preto pozbierali toľko suchého dreva, koľko sa im zmestilo do rúk. O chvíľu sa steny veže sfarbili do oranžova a zobrazili sa na nich vlniace sa tiene dievčat.

Oheň je dobrý. Teraz bol ich najlepším priateľom. Prešlo niekoľko hodín a dážď neustával. Ani nevedeli, či je ešte deň alebo už noc. Nebyť toho ohňa, nevideli by si ani na koniec nosa. Tma, vytrvalý dážď a víchrica. Schúlené pod plášťom, sedeli pri ohni a vystierali k nemu ruky. Desivé skučanie vetra znemožňovalo čo i len pomyslenie na spánok. Z dier v múroch sa ozývalo strašidelné pískanie. Stromy v okolí sa ohýbali pod náporom víchrice a lámali všetko, čo nebolo dostatočne pružné či silné. Niekoľko veľkých suchých konárov s praskaním dopadlo z výšky na zem iba kúsoček od nich. Temnú oblohu z času na čas osvetlili záblesky jasného bieleho svetla. Všade sa ozývalo mohutné hučanie hromu. Akoby sa stovky bojových vozov rútilo údolím. Bez prestávky. Studený dážď prenikal dnu cez deravú strechu rozpadnutej veže, v ktorej sa pri malom ohni zúfalo snažili zohriať.

„Kedy to už prestane?! Nech to už skončí! Je mi zima...“ - sťažovala sa Nídwen.

„Už čoskoro, neboj. Zajtra už budeme doma.“ - asi po stý krát ju Linwë utešovala.

Po dlhej chladnej noci konečne nastalo vytúžené ráno. Východ slnka bol oveľa krajší než kedykoľvek predtým. Až teraz si uvedomili, aká krása sa okolo nich nachádza. Mokrú trávu sa trblietala rosou. Zdobili ju všelijaké kvetiny a od všadiaľ sa ozývalo bzučanie hmyzu. Žblnkot priehľadnej vody v potoku im znel ako rajská hudba. Zhlboka sa nadýchli a kochali tou nádherou. Svitanie voňalo nádejou.

„Linwë! Linwë, poď už!“ - Nídwën sa už nemohla dočkať. Tak veľmi sa tešila.

Nestrácali čas, vysadli na koňa a cválali domov.

Plán

„Tak si to teda zhrňme...“ - ujal sa slova Agfeus. „Čo je pre Nidasu v tejto chvíli najdôležitejšie?“

„Ten kameň, pochopiteľne.“ - odpovedal Lonor.

„Správne. Ale čo je to za kameň? Ten, ktorý ste mu dali...“

„Myslí si, že je to Modrá Hviezda...“

„A je?“

„Čert vie, čo je to za šuter!“ - zapojil sa Thondor. „Ja už neviem čo si mám o tom mysliet'. Koľko tých kameňov vlastne je?“

„Legenda hovorí o troch.“

„Videl ich vôbec niekto? Kto vlastne vie ako tie kamene vyzerajú? Ako si môžeš byť istý, že toto je ten a toto zase tamten?“ - znepokojoval sa Lonor.

„A o to presne ide. Nikto to nevie. Nikto dokonca nevie či je to vôbec pravda, všetky tieto legendy... Kto sa má v tom vyznať? Pustite ma na neho a urobím s tým chudákom krátky proces, kameň-nekameň...“ - dušoval sa Thondor a stískal rukoväť meča.

„Videl som...“ - odvrkol Lonor - „videl som ako si si s ním poradil...“

„Keby tam nemal stovku vojakov, čo by ho kryli, to by si len videl...!“

„Radšej mi povedz niečo o tom kameni. Hovoril si, že je to Mocný Mesiac, mali by ste byť teda nepremožiteľní, ale nevyzerá to tak...“ - poukazoval Agfeus na ten masaker, čo sa tu pred pár dňami odohral.

„Nechápem to. Museli ma v tej krčme oklamať, alebo čo...“

„Ani ja neverím, že je zázračný.“ - pritakal Lonor.

„Takže ja som riskoval život iba kvôli kremeňu? Naši bratia zomreli kvôli bezcennému kusu kameňa?!“ - hromžil Thondor.

„Tak sa zdá... Ale Nidas o tom nevie. Je presvedčený, že to čo má, je Modrá Hviezda. a na to, aby ožila potrebuje kúzelníka.“ - zopakoval Lonor svoju teóriu.

„V známom kraji som ostal už len ja a Garthon.“

„No a? Ako nám toto pomôže?!“ - pýtal sa Thondor rozhorčene.

„Mali by sme sa na všetky tieto rozprávky vykašľať. Zabijeme toho lumpa a bude pokoj.“ - vstal rozhodnutý ísť za Bielu horu a ukončiť toto obdobie súženia a strachu.

„Počkaj, mladý muž, nemusíš nikam chodiť. On sám príde za tebou a dá ti príležitosť naplniť tvoje slová.“

„No hej, aj s tou svojou armádou...“

„Sme slabí a je nás málo. Ďalší útok už neustojíme...“ - obával sa Lonor.

„Nebudete musieť.“

„Nebudeme musieť? To je čo za blbosť?! To bude tými bylinkami.“ - odvrkol Thondor.

„Nidas chcel kameň, dostal kameň. Ak chce čarodejníka, dajme mu čarodejníka!“

Algari sa na seba dívali a krútili hlavami. Nič také absurdné nečakali. Dúfali skôr, že im pomôže a nejakou mágiou premôže Nidasove vojsko. Ale vzdať sa? Bez boja? Dať moc do rúk toho zlosyna? To im nedávalo zmysel.

„Musí to byť takto. Jedine tak sa dostanem ku tomu kameňu natoľko blízko, aby som mohol zistiť či je pravý.“

„Zošalel si?! Ved' ťa zabije!“ - strachoval sa Lonor.

„Ako vravím, bude to tými bylinkami... Alebo to môžu byť ešte huby...“ - krútil hlavou Thondor.

„Nebojte sa, nezabije ma. Potrebuje ma živého.“ - upokojoval ich Agfeus.

„Ak je ten kameň pravý, môžem ho oživiť iba ja. Na Garthona zabudnite... a budem to teda ja, kto sa stane neporazitelným. Nebude to Nidas, ani ten kameň samotný, bude to ten, kto ho privedie k životu.“

„Hmm, to dáva zmysel...“

„A čo ak nebude pravý?“

„Niečo mi hovorí, že to mám urobiť.“

„Ale ako?“

„Presne, ako ho chceš oživiť?“

„To už sú tajomstvá mágie...“ - dodal Agfeus a zamyslený vyšiel von do dediny.

Návrat domov

„Lonor! Lonor! Pozri kto prišiel!“ - kričal ktosi tak hlasno, že sa to ozývalo celou dedinou. - „Vrátila sa! Ona sa vrátila!“

Zvedavý muž vyšiel pred dom a uvidel ako sa ku nemu blíži nádherný biely kôň. na jeho chrbte sedelo dlhovlasé dievča. A za ním ešte jedno. Len trochu menšie. Dokázala to! Zachránila sestru a obidve sa živé a zdravé vrátili do rodnej dediny. Prekvapene hľadeli na drevené palisády obkolesujúce celú dedinu. Mnohé domy vyzerali inak ako pred ich odchodom. Ale niečo sa predsa len nezmenilo. Ľudia povychádzali zo svojich domovov, aby ich privítali. Algar opäť naplnili slzy. Tentokrát to však boli slzy dojatia a radosti. Dievčatá zamierili rovno domov.

Keď sa ich matka dopyčula, že sa vrátili, zanechala rozrobenú prácu a vybehla im v slzách naproti. Nídwen zoskočila z koňa priamo do jej náručia.

„Dievčatko moje, už nikdy... Nikdy ťa nespustím z očí...“ - pritúlila si svoju najmladšiu.

Ani Linwë sa neubránila slzám, keď sa mohla konečne vystískat' s Aelien.

„Som taká rada, že si späť.“

„Aj ja, sestrička, ani nevieš ako.“

Okolo plačúcej rodiny sa zakrátko zhromaždil dav ľudí. Všetci boli šťastní a zároveň prekvapení, že sa im podarilo uniknúť z rúk Nidasa. Keby tak vedeli, čím všetkým si dievčatá prešli... Každý sa ich túžil dotknúť, potriasť im rukou, či objasť tieto statočné sestry. Viacerí si mysleli, že ich už nikdy neuvidia. Mnoho nocí preplakala ich matka mysliac na všetko možné čo sa im mohlo prihodiť. Najhoršia bola tá bolestivá skľučujúca bezmocnosť. Nebolo vôbec nič čo by mohla urobiť. Napriek tomu sa vytrvalo odmietala zmieriť s myšlienkou, že svoje dcéry už nikdy neuvidí.

„Kde ste to boli, dievčatká moje? Tak veľmi som sa o vás bála?“

Linwë však neodpovedala. V dave uvidela známou siluetu starého muža.

„Nídwen vám to povie. Musím niečo vybaviť...“ - pohladila po hlave tú maličkú.

V úzadí, mimo dojatého davu, zvíkali sa starí priatelia. Majú si toho toľko čo povedať.

„Lonor! Ako to vyzeráš?“ - pýtala sa Linwë a natiahla ruku k páske zakrývajúcej zranené oko.

„A čo to máš na sebe? Vyzeráš ako nejaký bojovník?“ - nemohla spustiť oči z odevu, ktorý v truhlici dlho čakal na svoju chvíľu.

„Čo sa tu stalo? Prečo sú všade hradby?“ - kládla jednu otázku za druhou.

„Musím ti niečo povedať. Ale nie tu.“ - obzrela sa Linwë okolo seba.

Vošli do chrámu, na svoje obľúbené miesto.

„Myslím, že niečo mám...“ - podala starcovi kameň, čo sa skrýval v jej taške.

„Neviem, či má nejakú moc, neviem či je jeden z tých čo všetci hľadajú. Ale stalo sa niečo zvláštne, čo som si nevedela vysvetliť. Mám pocit, že teraz tomu začínam rozumieť.“ - rozpovedala sa Linwë.

„V jedno ráno, keď sme prespali na slame za hostincom, chceli sa nás zmocniť nejakí banditi, alebo čo to boli zač. Veľmi som sa bála, že nedokážem Nídwen ochrániť. Vtedy som vystrela ku nim ruku a nejaká neviditeľná sila ich všetkých skolila k zemi. Bola to nejaká mágia, ktorej som nerozumela. Ale neskôr, ďalšiu noc sa ukázalo, že som mala pri sebe tento kameň. Nevedela som o tom. Dal mi ho do tašky jeden škriatok. Myslíš, že by na tom mohlo niečo byť?“

„Ukáž...“ - prezeral si Lonor ďalší z kameňov.

„Langon, kráľ Sazaru mi o ňom hovoril. Vraj sa volá Slnko severu. Ten škriatok im ho ukradol. Všade ho hľadajú. Čo budeme teraz robiť?“

„Hmmm, to netuším. Ale myslím, že viem, kto by nám mohol pomôcť. Starý priateľ Agfeus. On sa v týchto veciach vyzná...“ - povedal Lonor a neprestal pohľadom skúmať kameň, ktorý sa mu dostal do rúk.

„Nikdy som o ňom nepočula.“

„Ani si nemohla, dievčatko, ani si nemohla...“

„Ale kde ho budeme hľadať? Vieš, kde býva?“

„Je bližšie ako si myslíš. Pod' za mnou.“ - pousmial sa starý muž.

Presunuli sa k Lonorovi domov. Thondor div nevyskočil z kože, keď Linwë uvidel.

„Linwë, taký som rád, že ťa vidím...“ - dievča sa takmer úplne stratilo v jeho náručí.

„A čo Nídwen? Je tu aj Nídwen?“ - pýtal sa nedočkavo.

Linwë iba súhlasne prikývla a usmiala sa.

Thondor ju opäť zovrel do náručia.

„A kde je? Ako ste to dokázali?“

„To je dlhý príbeh...“

„Tak hovor, hovor!“ - naliehal.

„Neskôr, neskôr... Teraz je niečo dôležitejšie...“ - bránila sa.

„Čo môže byť dôležitejšie ako to, že ste sa vrátili? Živé a zdravé...“

„Toto!“ - prerušil ho Lonor, držiac v ruke nádherný kameň.

Všetci stíchli a uprene hľadeli na slabé svetlo vychádzajúce z jeho vnútra.

„Zaujímavé... Veľmi zaujímavé.“ - zapojil sa Agfeus.

„Spoznávaš ho?!“ - pýtal sa Lonor.

„Nie. Nikdy som ho nevidel.“

Ostatní sklamané pokrútili hlavami.

„Zaujímavé...“ - pokračoval Agfeus.

„O čom to hovoríš, čo je na ňom také zaujímavé?!“ - ozval sa rázny Thondorov hlas.

„Nič.“ - bola čarodejova odpoveď.

„Nič?! Robíš si z nás srandu?!“ - nezaprel Thondor svoju povahu.

„Nič.“ - pokojne odpovedal Agfeus.

„Ale teraz ma už vážne štveš!“

„Nechápem, čo sa rozčuľuješ?“ - bránil sa útlý muž.

„Lebo nám tu motáš hlavy. Tak hovor, čo je s tým kameňom?! Čo je na ňom také zaujímavé?!“

„Nič.“ - s úsmevom na tvári zopakoval čarodejník.

Vtom sa Thondor obrátil smerom k Agfeusovi a pravicou ho zovrel pod krkom.

„Čo blázniš?“ - zachrčal, keď ucítil jeho mocný stisk.

„Nehovoril som o tomto kameni, ale o tom mojom.“ - pokračoval, keď mohol opäť dýchať a prstom ukázal na svoju palicu.

Kameň do nej vsadený vydával rovnaké pulzujúce svetlo ako ten, čo priniesla Linwë.

Druhý boj

Boli by na tie kamene hľadeli dodnes, nebyť náhleho ohlušujúceho rachotu, s akým sa rozleteli dvere na Lonorovej kuchyni.

„Už idú! Nidasove vojská idú!“ - udychčaným hlasom zvestoval posol neprijemnú správu.

„Musíme sa pripraviť! Ukryte deti a ženy! Linwë, postaraj sa o to! A vy poďte!“ - chopil sa Lonor úlohy veliteľa.

Eufóriu radosti z návratu dievčat náhle vystriedal strach. Ale nebol čas báť sa, bolo sa treba pripraviť na boj. Majú na to len pár hodín. Muži a chlapci, ktorí dokázali udržať meč, narýchlo spevňujú palisády a zaujímajú svoje postavenie. Niekoľko z nich vyšlo pred bránu s lanami v rukách. Natiahli ich krížom cez cestu a schovali pod lístie. Kto nemal žiadnu zbraň, priviezol si na vozíku hrbu kameňov. Lovci pripravili svoje luky. Ženy a deti sa medzitým ukryli v chráme. Neostávalo im nič iné, len čakať. Bolo jasné, že to príde a nebude možné sa tomu vyhnúť. Tentokrát bolo ich odhodlanie zvíťaziť, odhodlanie prežiť, oveľa silnejšie ako kedykoľvek predtým.

Blížili sa. Už poznajú ako znie dupot kopýt bojových koní rútiacich sa lesom. Nebolo to tak dávno, keď ho počuli naposledy. Ale dnes sú rozhodnutí sa nevzdať. Vzali si k srdcu Lonorove slová, počítali s tým, že ku tomu raz dôjde. Aj keď to nečakali až tak skoro. Je to tu. Nidasove vojsko bolo už na dohľad.

Keď sa jazdci priblížili do správnej vzdialenosti, zatiahli muži za lano, to sa naplo a tí, čo boli vpred, vo veľkej rýchlosti popadali na zem. Jazdci idúci za nimi do nich narážali a viacerí skončili rozdupaní kopytami vlastných koní. Tí, ktorí sa cez nich dostali, sa s ešte väčšou zúrivosťou hnali vpred. Nevšimli si preto ďalšie lano, šikovne ukryté a napnuté v tej správnej chvíli. Druhá várka jazdcov skončila na zemi. Ktorí mohli sa postaviť a bežali vpred po svojich. Skupina, čo bola ďalej vzadu, spomalila, chceli sa vyhnúť nastraženým lanám. a na to Algari čakali. Sekerami preťali nadpílené stromy, tie po dopade na cestu zabili ďalších Nidasových vojakov. Začali byť nepokojní, netušili aké nástrahy tu na nich číhajú. Postupovali teda opatrne. až príliš...

„Čo je, vy banda úbožiacov?! Hádám sa nebudete báť pár sedliakov! Na nich!“ - skríkol Nidas a cválal smerom k bráne, mŕňajúc zmrzačené telá svojich vojakov a ich koní.

Asi tretina vojska padla do pascí, čo si Algari pripravili. Ostatní sa nezadržateľne blížili ku bráne.

„Mňa nezastavíš, Lonor! Tvoju hlavu si povesím na stenu v mojom hrade a tvoje telo hodím krkavcom!“ - zavražďoval Nidas.

„To sa ešte uvidí...“ - odpovedal Lonor a mávol rukou na pokyn k strelbe.

Lukostrelci poslali spľšku šípov do zadných radov Nidasovho vojska. Niekoľkokrát. Tých, čo sa im podarilo dostať sa bližšie ku palisádam, prekvapila dávka letiacich kameňov. Algarská pôda sa napila krvi votrelcov. Revali ako zvieratá. Ešte viac ich to nabudilo a s obrovským odhodlaním sa vrhli na hradby. Niektorým sa podarilo vyliezť hore. Tam zvädzali boj muža proti mužovi. Ranené a mŕtve telá padali na obe strany. Po chrbito nehybných sa votrelci čoraz ľahšie dostávali na hradby. Tam sa presúvali aj muži Algaru, aby posilnili pozície svojich bratov. Na moment ostala brána nechránená. Nidas to využil a s pomocou niekoľkých vojakov sa im podarilo bránu rozbiť. Lonor, Thondor a ďalší, vytrvalo bránili svoju dedinu. Boli však čoraz viac zatláčaní do jej vnútra. Aj muži z hradieb sa stiahli a teraz bojovali všetci bok po boku.

„Agfeus, kde si? Urob niečo! Tak ako v Kileade...“ - kričal Thondor, ale toho malého muža nebolo nikde vidieť.

Nemohol tušiť, že Agfeus je v skutočnosti veľký bojko. Nikdy nebojoval, vždy sa len skrýval, alebo utekal. Tak tomu bolo, zdá sa, aj teraz. Síl ubúdalo na oboch stranách a pre netrénovaných algarov nebolo ľahké vydržať taký tlak. Naraz ho Thondor predsa len zazrel ako sa skrýva za dreveným sudom na vodu.

„Tak urob niečo! Si predsa mág, či nie?!“ - skríkol na neho Thondor.

Agfeus sa predsa len vzchopil a pridal sa ku algarským mužom. Rozdával údery palicou, jeden za druhým...

„Kúzlo! Urob nejaké kúzlo!“ - nabádal ho Thondor neoblomne.

„Ale keď ja...“ - mág dostal ranu mečom do hrude, zapotácal sa a skončil na zemi.

„Tak toto je náš koniec...“ - povzdychol si Thondor.

„A môj nový začiatok!“ - vykrikol Nidas, ktorý sa z ničoho nič zjavil pred ním.

„Mám pocit, že ste prišli o ďalšieho čarodejníka...“ - posmieval sa, zatiaľ čo rozdával údery na všetky strany.

„Ešte si nevyhral, ty červ!“ - vrhol sa na neho Thondor zúrivo ako nikdy predtým.

Čepele do seba narážali a vírili okolo seba vzduch nasiaknutý krvou a potom. Zdalo sa, že tento súboj nebude mať konca, keď Thondor zakopol o mŕtve telo jedného z algarov a skončil na zemi. Nidas nečakal ani chvíľu a pritlačil ho svojou ťažkou nohou.

„Je koniec, chlapče!“ - Nidas zodvihol meč a s úmyslom odseknúť Thondorovi hlavu, švihol ním rázne smerom nadol.

Lenže skôr ako by sa jeho čepeľ zarezala do algarovho hrdla, narazila do prekážky. v ceste mu stála Agfeusova palica.

„To nie je možné!“ - povedal Nidas.

Nebolo. Nebol to Agfeus, kto držal v rukách čarodejníkovu palicu. Bol to malý chlapec.

„Čo?!“ - divil sa veliteľ.

Rozohnal sa s tým, že to s chlapcom veľmi rýchlo skoncuje. On však pozdvihol palicu a ocitol sa v akejsi priehľadnej guli, ktorá Nidasov útok odrazila.

„Pozrime sa, aké prekvapenie...“ - uškrňal sa a neúnavne sa pokúšal chlapca zabiť.

Neúspešne, zakaždým to skončilo rovnako. Každý úder sa odrazil späť. Nidas otrasený a sklamaný urobil pár krokov dozadu. Chlapec to využil, namieril na neho palicu a z kameňa vsadeného v jej vrchole vyšiel lúč magickej energie, ktorý zasiahol Nidasu priamo do srdca. Stuhol ako kamenná socha, následne sa rozkýval a jeho ťažké telo dopadlo na zem, kde sa roztrieštilo na stovky maličkých kúskov. Neostalo po ňom nič než prach. Keď to videli jeho poddaní, vzali nohy na plecia a dali sa na ústup. Nechceli skončiť rovnako. Rinčanie zbraní utíchlo. Dvere chrámu sa otvorili a každý v Algare sa nechápavo díval. Uprostred tiel mŕtvych a ranených stál malý chlapec s bielou palicou.

Vyvolený

Algari nemohli uveriť tomu čo vidia. Dokonca aj Thondor, ktorý ešte stále ležal na zemi, s úžasom pozeral na dieťa, čo ukončilo túto vojnu. Lonor stál opodiaľ. Ani on sa nezmohol na slovo. Ticho prerušil ženský krik.

„Jawen! Jawen, čo tam robíš?!“ - bežala ku nemu prestrašená matka.

„Tak som sa o teba bála, keď som ťa nevidela v chráme...“

„Už sa nemusíš báť.“ - upokojoval ju chlapec a potom sa obrátil čelom ku ostatným.

„Nikto sa už nemusí báť!“ - zvolal a zodvihol palicu nad hlavu.

„Ako si...? To predsa...“ - hľadala vhodné slová.

„Tak predsa je to pravda...“ - zahundral si Thondor popod nos.

Všetci, ktorí pochybovali o starých legendách, o moci ukrytej v kameňoch, teraz dostali dôkaz, na ktorý čakali. A najmä Lonor. V mysli prehodnocoval všetko čo si o moci kameňov myslel. Teraz videl, čo spôsobí jeden z nich v rukách dieťaťa. A ani si radšej nechcel predstaviť, čo by mohol spôsobiť v rukách zlého bojovníka, alebo čarodejníka. Okrem toho mu hlavou víťalo, prečo práve Jawen... Čím je ten chlapec výnimočný? Je snáď on tým chlapcom, ktorého videl v studni? Skladal mozaiku z kúskov skladačky, ktoré mal k dispozícii. Bolo mu jasné, že niekoľko dielikov ešte chýba. Ale to by nebol on, keby nechcel všetko hneď vyriešiť. **Keď tri sa stanú jedným, vtedy sa všetko skončí. Vtedy najmenší z vás povstane. Ten najmenší vás povedie. v jeho silu budete dúfať. On vás povedie a obnoví rovnováhu.** Dobre si tie slová pamätá. Ostáva už len zistiť, čo presne znamenajú.

Obzerá sa okolo seba a vidí tú spúšť. Dúfa, že už naposledy. Videl už mnoho krvi, zažil mnoho bojov, ale až tu v Algare zistil aký je to pocit, prísť o niekoho blízkeho. Zo všetkých síl sa snažil tomu predísť, ale osud mal svoje vlastné plány. Ostatne, to on má vždycky. Bez ohľadu na ľudské túžby, na všetky skutky, ktoré vykonal. Ako zvrátený boh, mení cesty a životy ľudí. Navyše sa zdá, že sa na tom dobre zabáva. Nech už je to akokoľvek, Lonor sa nikdy nebál výziev, ktoré ho v živote stretli. Ku všetkému sa staval čelom, s chladnou hlavou a rozvahou. Ani tentokrát tomu nebolo inak. Hoci cítil ukrutnú bolesť a žiaľ, nepoddával sa tomu a zaujal miesto, ktoré mu náleží. Ihneď vyslal niekoľkých mužov, aby nasledovali utečencov a zistili tak, či sú algari skutočne v bezpečí. Potom sa naplno venoval organizovaniu všetkých potrebných prác, ktoré

bolo treba urobiť. v prvom rade ošetriť zranených a pochovať všetkých tých, ktorí položili život za svoje rodiny. Ale i pri tom všetkom nespúšťal myseľ a oči z chlapca...

Sen o ľadovej princeznej

Prešlo niekoľko dní, pach krvi a spálených tiel nepriateľov sa už rozptýlil vo vetre. Jediné čo ostalo, jediné čo bolo cítiť vo vzduchu, bol smútok, ktorý vrhal svoj chladný tieň na radosť z víťazstva. Málokto si ho užil. Aj keď to bol bezpochyby kľúčový moment, ktorý rozhodol o budúcnosti Algaru. Život v dedine sa pozvoľna vracal do zaužívaných kolají. Každý kto mohol, sa vrátil k svojej práci. Linwë sa pridala ku ženám, ktoré ošetrovali ranených. Thondor našiel svoje uplatnenie v kováčskej dielni.

A Lonor sa stal najvyšším v Rade starších. Odteraz to bol on, kto ukazoval algarom smer, kto sa staral o ich bezpečnosť a všetky ostatné potreby ľudu.

V jedno upršané popoludnie sa na dverách jeho domu ozvalo nesmelé klopanie. Príliš sa mu k dverám nechcelo, bolo to akurát v čase jeho pravidelného odpočinku. Predsa len už nebol najmladší... Zvedavosť nakoniec zvíťazila nad pohodlnosťou a čoskoro držal v ruke kľučku dverí.

„Kto tam je?“ - spýtal sa, napriek tomu, že to bežne nerobieva.

Možno to bolo tým, že mal na sebe iba spodný odev, cez ktorý si narýchlo prehodil svoj obľúbený plášť.

„To som ja, Jawen.“ - ozval sa spoza dverí hlas drobného chlapca.

„Jawen? Čože je chlapče? Čo ťa ku mne privádza?“ - pýtal sa Lonor zvedavo.

„Chcem Vám niečo povedať. Je to dôležité.“

„No, keď je to dôležité, pod' teda ďalej.“ - pootvoril dvere o čosi viac a ukázal mladíkovi, kam si môže sadnúť.

Jawen sa bojzливо obzeral okolo seba, akoby sa chcel uistiť či sú tam sami. Očividne nestál o to, aby ich rozhovor počul ešte niekto iný. Keď sa upokojil, našiel si v kresle čo najpohodlnejšiu polohu a konečne prehovoril.

„Mal som sen...“ - začal váhavo. - „no nebol to len taký obyčajný sen.“

„Áno? a aký bol?“

„Mal som pocit, akoby to ani nebol sen. Akoby to bolo skutočné.“

„To je predsa úplne normálne. Aj mne sa niekedy stáva, že sa mi sníva sen taký intenzívny, že sa mi zdá ako skutočný.“

„Ale mne sa to nezdalo. Naozaj to bolo skutočné.“ - znervóznel Jawen, čakal trochu viac dôvery od váženého starejšieho.

„Prečo si to myslíš?“ - pýtal sa Lonor neveriacky.

„Pre toto!“ - vystrel ruku a jeho otvorená dlaň sa takmer dotýkala starcovho nosa.

Bez jediného slova civel starý muž na chlapcovu dlaň, v ktorej mal do kože vrytý symbol troch kosoštvorcov. Najskôr mu napadlo, že to si predsa mohol urobiť sám, ale rozhodol sa nebyť skeptický a pre zmenu sa pokúsi veriť. Vzal chlapcovu ruku do dlaní a prstom prechádzal po tých znakoch. Cítil ich reliéf. Teraz ho to upútalo ešte viac.

„Ako sa ti to stalo?“

„To v tom sne...“

„To chápem, ale ako? Čo bolo v tom sne?“

„Bol som uprostred nejakej hory. Bola tam strašná zima a všetko bolo biele. Chcel som sa odtiaľ dostať preč, ale nikde nebol žiadny východ. Kričal som o pomoc. A po chvíli ku mne prišla akási žena. Vyzerala ako princezná. Mala na sebe biele šaty a niečo ako perly, ale neboli to perly. Až neskôr som pochopil, že to bol ľad.“ - na chvíľu sa zamyslel, zovrel dlaň v päst' a priložil si ju na hrud'.

„Čo bolo ďalej, pomohla ti?“

„Poznala moje meno a povedala mi – Neboj sa, Jawen, tu si v bezpečí. To ja som ťa sem priviedla. Pýtal som sa jej prečo a ona mi odpovedala, že má pre mňa dôležitú úlohu, ktorú nesmiem odmietnuť.“

Lonora to tak zaujalo, že sa ku chlapcovi nakláňal, akoby ho chcel počúvať i očami.

„Pokračuj, pokračuj.“ - povzbudzoval ho.

„Vraj mám ísť do Eimmu po Modrú Hviezdu a doniesť ju sem do Algaru. Hovoril som jej, že to nezvládnem. Ale ona neustále opakovala, že sa nemám báť. A keď som povedal, že je to aj tak iba sen, urobila mi toto. Vraj Vy budete vedieť čo to znamená.“

Lonora táto informácia doslova posadila na zadok. Našťastie mal hneď za sebou kreslo, inak by s istotou skončil na podlahe.

„To sú oni! To sú tie tri kamene...“ - ukazoval na symbol v chlapcovej dlani.

„A povedala ešte niečo...“

Lonor sa nezmohol na slovo, len otvoril ústa, z ktorých vyšlá nemá otázka.

„Vraj musím ísť hneď a mám sa ponáhľať, lebo inak nás všetkých čaká strašný osud.“

Chlapec zosmutnel a bolo na ňom vidieť, že toto bremeno je pre neho príliš ťažké. Má iba deväť rokov, ako by mohol ísť sám na opačný koniec známej zeme a získať kameň od čarodejníka, ktorý sa už roky ukrýva pred svetom? Zosmutnel aj Lonor. Veď je to len pár dní čo sa do Algaru vrátila Linwë zo strastiplnej cesty za svojou sestrou. Je to nejaká hra osudu? Skúška, koľko zvládnu? Koľko sú ochotní obetovať...? Ťažko sa mu to počúvalo. A ešte ťažšie bude urobiť nejaké rozhodnutie. Celá krajina sa spamätávala z vojny, ktorú doteraz nepoznali. Počúvali o vojnách, čítali o nich v knihách, ale doteraz sa im vyhýbali. Čaká ich snád' ďalšia? Ešte horšia? Či dokonca úplne posledná? Je tento malý chlapec naozaj ich jedinou nádejou? Opäť si spomenul na tú víziu pri studni. Spomenul si na chlapcov neobyčajný zásah, ktorý ukončil Nidasovo besnenie. A zrazu do seba začalo všetko zapadať. Naraz všetko dávalo nový zmysel. Nechcel to urobiť, ale cítil, že musí. Už nemal žiadne pochybnosti. Toto predsa nemôže byť náhoda. Díval sa na to útle dieťa a videl osud Algaru. Videl totálnu skazu spôsobenú nájazdmi cudzích vojsk z rôznych kútov zeme. Poštvanými a podporovanými zákerným čarodejníkom, ktorý už mal byť dávno mŕtvy, ale sila kameňa ho ešte držala pri živote. Potom uvidel aj iný obraz, ktorý už veľmi dobre poznal. Bol v ňom chlapec obklopený jasným bielym svetlom. Tentokrát však videl aj jeho tvár. Bola to presne tá tvár, na ktorú sa práve tak uprene pozeral. Tvár nevinného dieťaťa. Tvár Jawena, syna Ewina z Algaru.

Druhý deň ráno, za úsvitu, opúšťa Algar mladý chlapec v sprievode zdatného bojovníka Thondora...